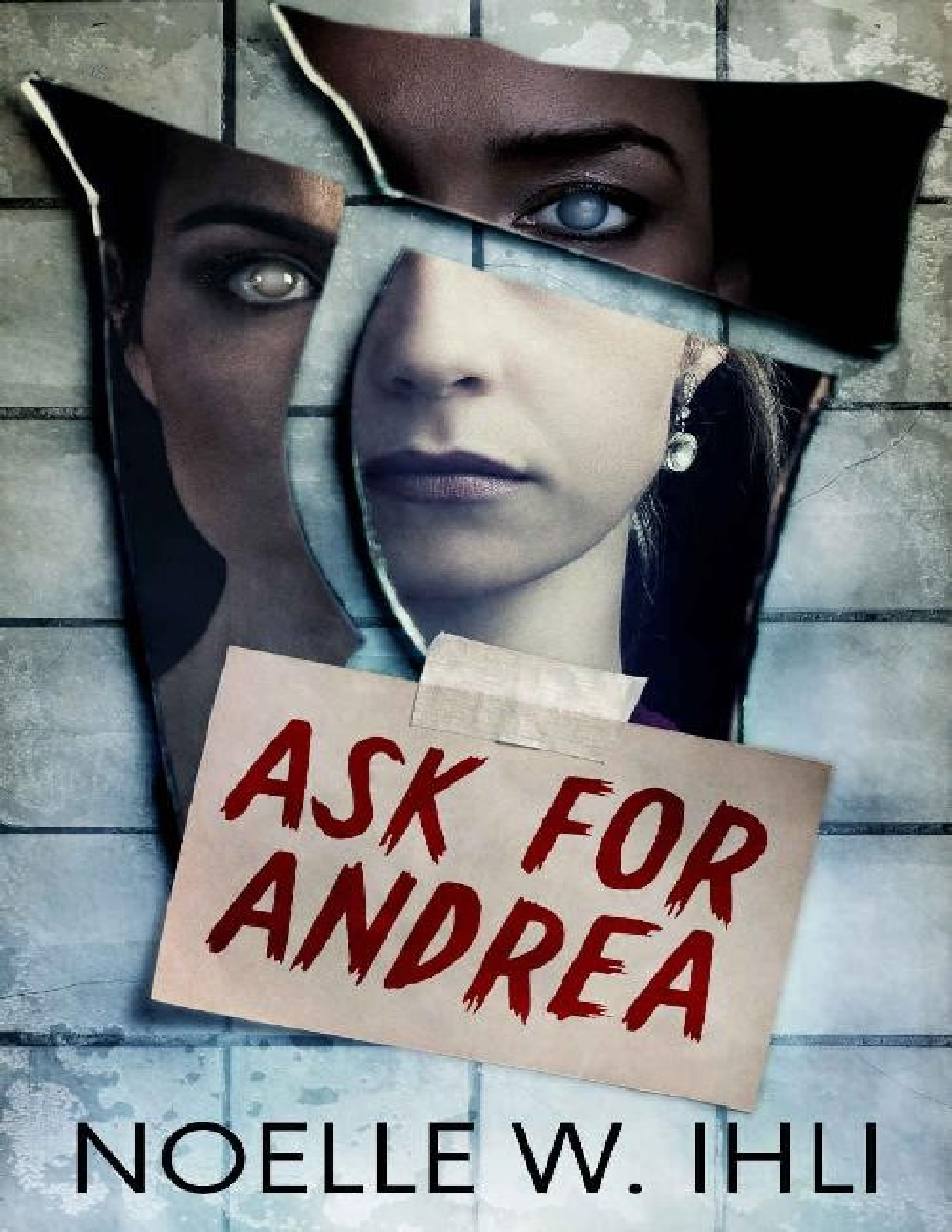

NOELLE W. IHLI

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ANDREA'YI ARAYIN

NOELLE W. IHLI

Dynamite Books tarafından 2022 yılında yayımlanmıştır

www.dynamitebookspublishing.com

© Noelle West Ihli

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.
Dynamite Books, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar hariç. İzin talepleri için yayıncıya "Dikkat:
İzinler Koordinatörü,"info@dynamitebookspublishing.com ASIN adresinde: B09QLPG1SY

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Kapak tasarımı Elizabeth Mackey

Birinci baskı, Nisan 2022.

Dynamite Books, LLC

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

1. MEGHAN
2. BRECIA
3. GÖKYÜZÜ
4. MEGHAN
5. BRECIA
6. GÖKYÜZÜ
7. MEGHAN
8. BRECIA
9. GÖKYÜZÜ
10. MEGHAN
11. BRECIA
12. GÖKYÜZÜ
13. MEGHAN
14. BRECIA
15. GÖKYÜZÜ
16. MEGHAN
17. BRECIA
18. GÖKYÜZÜ
19. MEGHAN
20. BRECIA
21. GÖKYÜZÜ
22. MEGHAN

23. BRECIA
24. GÖKYÜZÜ
25. MEGHAN
26. BRECIA
27. GÖKYÜZÜ
28. MEGHAN
29. BRECIA
30. GÖKYÜZÜ
31. MEGHAN
32. BRECIA
33. MEGHAN
34. GÖKYÜZÜ
35. MEGHAN
36. BRECIA
37. GÖKYÜZÜ
38. MEGHAN
39. BRECIA
40. GÖKYÜZÜ
41. MEGHAN
42. BRECIA
43. GÖKYÜZÜ
44. MEGHAN
45. BRECIA
46. GÖKYÜZÜ
47. MEGHAN

48. BRECIA
49. GÖKYÜZÜ
50. MEGHAN
51. BRECIA
52. GÖKYÜZÜ
YAZARIN NOTU YAZAR
HAKKINDA BİLGİLER

OceanofPDF.com

Nate için.
Sana musallat olacağım (ama sadece seni sevdiğim için).

OceanofPDF.com

1. MEGHAN

OQUIRRH DAĞLARI, UTAH

1 YIL ÖNCE

Onun ezici ağırlığına rağmen, beynim bana kaçmam için bağırıyordu.

Koş, diye homurdandı ve atkıyı -benim atkımı- boynuma daha sıkı doladı.

Bunun yerine, bir kedinin pençesi altındaki bir fare gibi, baskı ve acı mengenesi aniden serbest kalana kadar donup kaldım.

Ayağa kalkarken birkaç saniye bana baktı, ağzı tiksintiyle kapalıydı. Zor nefes alıyordu. Solgun yüzü karanlığın içinde tepemde asılı duruyordu, yanağındaki belirgin ben keskin bir noktalama işaretiydi.

Gevşek, pembe-yeşil eşarbın yere düşmesine izin verdi.

Koş, diye kükredi beynim yine. *KOŞ!*

Hala hareket etmedim. Gözümü bile kırpmadım.

Bozuk toprak yolun kenarına tehlikeli bir şekilde park ettiği arabasına doğru döndü.

Bagajda ne bıraktığını sadece hayal edebiliyordum. Ama hareket etmezsem, öğreneceğimi biliyordum.

İşte o zaman nihayet kaçtım, güvenlik olmasa da saklanma yerleri ile çağıran çamların gölgelerine doğru fırladım.

Dik bir setten aşağı, kuru bir dere yatağına doğru tırmandım, kendimi daha hızlı ittim ve boğazımdaki acının artık farkında bile olmadan düşmemeye çalıştım.

Nereye gittiğimden emin değildim. Tek bildiğim, kendimle tertemiz mavi Kia Sorento arasına olabildiğince mesafe koymam gerektiğiydi. Ve daha da önemlisi, onu kullanan yumuşak , kibar adamdan uzaklaşmam gerekiyordu: Sharesa'ya yaklaşan randevumuzdan bahsettiğimde ona *iğne* demiştim. İğne gibi derin bir

MatchStrike uygulamasındaki saman yığını bekarlar: çocuklu boşanmış babalar, karmaşık velayet anlaşmaları ve spor salonu-banyo selfie'leri.

Jimmy farklıydı. Koyu kehribar rengi gözleri, köşeli çene hattı boyunca sık tıraş edilmiş sakalı ve sert kesimli saçlarıyla Chris Hemsworth'e tıpatıp .

Sharesa'ya fotoğrafını gösterdiğimde ciyak ciyak bağırmıştı.

Öte yandan ben beklentilerimi kontrol altında tutuyordum. İnternetteki flört sahnesinde yeni değildim. Vardiyamdan sonra bir Uber'le Salt Lake'teki Gracie's Spot'a gitmiş ve Chris Hemsworth'un ürkütücü kuzeniyle tanışmaya hazırlanmıştım. Yolda Sharesa'ya mesaj bile attım. *Bir saat içinde beni arar mısın?* Gönder tuşuna bastıktan hemen sonra mesaj baloncuklarının belirdiğini görebiliyordum. *Her neyse, susadığını biliyorsun*. Gözlerimi devirdim. Daha fazla baloncuk. ... *<3'ü arayacağım.*

Saat on birdeki son çağrıya kadar Gracie'nin arka kabininde konuştuk. Banyodan Sharesa'ya mesaj attım ve beni kurtarmasına gerek olmadığını söyledim. Her zamanki gibi hemen cevap verdi: *Thirrrrrsty.*

Ellerimi yıkarken banyo aynasına yapıştırılmış bir kâğıt dikkatimi çekti. "İyi gitmeyen bir randevuda mısınız? Kendini güvensiz ya da biraz huzursuz mu hissediyorsun? Bardan Andrea'yı isteyin. Eve güvenle dönmeni sağlayacağız." Ellerimi kurularken gülümsedim, sormama gerek olmadığı için minnettardım. Bu gece olmazdı. Onunlayken olmaz.

Tabelaya bakmayı bıraktım ve aynada kendimi inceledim. Genellikle omuzlarımdan küt bir dökülen saçlarım için fazladan zaman ayırmıştım. Daha önce, restoranın ışığında altın sarısı gibi görünen dalgalar haline getirmiştim. Yıllar içinde imzam haline gelen koyu pembe ruju tekrar sürdüm ve dudaklarımı birbirine bastırdım, acaba daha sonra beni öper mi diye düşündüm.

Akşam boyunca iki bira içtim. Beni sarhoş kadar değil. Sadece sinirlerimi yatıştırmaya yetti. Çünkü aslında Chris Hemsworth'un ürkütücü kuzenine benzemiyordu. Düşünceli ve komikti. Yanağındaki büyük ben bile onu bir şekilde daha çekici kılıyordu.

Zencefilli gazoz içti. Bu beni korkutmadı. Ne de Utah'ta yaşıyordum.

Hatırladığım son şey biraz fazla sıcak hissettiğimdi. Ve gerçekten çok mutluydum. Son moda sputnik avizelerde yanan şurup renkli ışıklar birdenbire saran küçük auralara dönüştü. O zaman

Soğukta Uber beklemek yerine beni eve bırakmasını önerdiğinde tereddüt bile etmedim.

Arabanın koltuklarında yeni temizlenmiş gibi buruşuk kağıt örtüler vardı.

Hatırladığım son şey bu. Ta ki onun elleri ve atkım boynumda uyanıncaya kadar. Gracie'nin sıcak ışıkları gitmiş, yerine saçlarımın altındaki çam iğnelerinin ve toprağın ısırığı ve dondurucu gece havasının girdaplı karanlığı gelmişti.

Birkaç saniye boyunca ne olduğunu anlayamadım. Çığlık atamadım. Hareket edemedim. Nerede olduğumu bile söyleyemiyordum. Tek bildiğim her şeyin acı verdiğiydi.

Gözlerinin üzerimde parladığını gördüğümde randevumuzun anısı puslu havayı dağıttı. Artık Gracie's'deki kabinde olduğu gibi sıcak ya da kehribar rengi bile değillerdi. Bu gözler soğuktu. Genişti. Ve öfke doluydu.

Gracie'nin tuvaletindeki tabelayı düşündüm. *Andrea'yı sor.*

Andrea artık bana yardım edemez. Kimse edemez.

Hayatımda hiç hareket etmediğim kadar hızlı hareket ettim, başımdaki ve göğsümdeki çarpıntı ve eşarbın ezici baskısı unutuldu.

Nereye gittiğim umurumda değildi. Önemli olan tek şey, yaklaşan ormana doğru koşmak anlamına gelse bile, aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaktı.

Sığ dere yatağının kayalık yamacından aşağıya doğru dalarken birinin seslendiğini duyduğumu sandım. Bir kadın sesine benziyordu.

Görmezden geldim ve koşmaya devam ettim. Beni takip etmedi.

Gerek yoktu.

Çünkü sonunda koşmayı bıraktığımda, nefes nefese kalmadığımı hayretle fark ettim.

Şaşkınlık aynı hızla dehşete dönüştü.

Zor nefes almıyordum çünkü hiç nefes almıyordum.

OceanofPDF.com

2. BRECIA

BOULDER, COLORADO

2 YIL ÖNCE

Öldüğümü ilk kez rüya gördüğünüzü fark ettiğiniz gibi fark ettim. Tersi hariç, sanırım. Çünkü kötü rüya gerçekti.

Başta ne olduğunu anlamadım. Birkaç saniye için değil. Ta ki ben ayağa kalkana kadar - kendi bedenim olduğu yerde kalırken. İşten eve döndükten sonra giydiğim yumuşak chambray pijamalarıma baktım, şimdi kirli ve nemliydi. Terliklerimden biri tekmelenmişti, bu yüzden çıplak ayak parmaklarımdaki yontulmuş şeftali cilası görülebiliyordu. Uzun, siyah saçlarıma daha koyu ve yapışkan bir şey bulaşmıştı. Başımdaki zonklamayı ya da boynumdaki korkunç baskıyı artık hissedemiyordum.

O da bana bakıyordu. *Bana* değil, bana. Vücuduma. Göz kırpmayan, kan çanağına dönmüş ela gözlerime. Zor nefes alıyordu, ifadesizdi. Hâlâ uzatma kablosunu tutuyordu.

Joaquin Phoenix sakalı bırakmıştı ve bu sakal yanağındaki koyu renkli beni neredeyse -ama tam olarak değil- gizliyordu. Bu onu son gördüğümden on yaş daha yaşlı gösteriyordu. Eğer o zaman da sakallı olsaydı, muhtemelen en başta dışarı çıkmazdık. Beni yanlış anlamayın: Saat beş yönünde iyi bir gölge için bayılırım, ama bu şey tamamen kuş yuvası malzemesiydi. Onu rahat bir dokuzdan çok sağlam bir üçe götürdü.

Bir yıl önce, tam olarak bir hafta çıkmıştık. Bunu nereden mi biliyorum? Çünkü "bir haftalık yıldönümümüzü" kız arkadaşlarımla geçirdiğimde çok üzülmüştü. Bunun onu neden bu kadar rahatsız ettiğini anlayamıyordum. Lanelle'in doğum günüydü. Ve dediğim gibi, *bir haftadır* çıkıyorduk. Yine de hep ondan bahsettim. Birkaç yıl önceki son ayrılığından beri pek kimseyle çıkmamıştım ve tekrar "erkek arkadaş" kelimesini kullanmak iyi hissettiriyordu. Karpuzlu margaritalar eşliğinde iyi öpüşüp öpüşmediği (evet), yatakta iyi olup olmadığı (hiçbir fikrim yok, ilk günler) ve nasıl tanıştığımızla tüm ilginç soruları yanıtlamak iyi hissettirdi. Bunu biraz geçiştirdim. Sonunda onunla tanıştığım için gurur duymuyordum.

MatchStrike'ta profil açacak kadar umutsuzluğa kapıldım. Bu yüzden soruyu geçiştirdim. Eğer devam edersek, itiraf edeceğime karar verdim.

Lanelle'in partisinden sonra restorandan çıkarken ona rastladığımda ilk başta ne düşüneceğimi bilemedim. O güzel gülümsemesini takındı ve sanki bu çılgın bir tesadüfmüş gibi davrandı. Lanelle'e ve diğer arkadaşlarıma da bu şekilde davrandım. Onun sevimli olduğunu düşündüklerini söyleyebilirdim. İyi iş çıkarmıştım. Bu yüzden içimdeki rahatsız edici duyguyu bir kenara itip ona daha önce restoranın adını söyleyip söylemediğimi hatırlamaya çalıştım. Bahsetmediğimden oldukça emindim.

Arabamı Barbacoa otoparkında bırakmak anlamına gelse de beni eve bırakmasına izin verdim. İlk başta beni gördüğüne sevinmiş gibiydi. Ama Barbacoa'da kiminle buluştuğunu sorduğumda, soruyu geçiştirdi. Ben de tekrar sordum. İşte o zaman patladı.

Arkadaşlarımla takılmak için onu başından savdığımı söyleyip durdu. Sonra da onu restoranda gördüğüme sevinmediğim için söylenip durdu.

O gece ona mesaj atıp ayrılmamız gerektiğini düşündüğümü söyledim. Beni hemen aramaya çalıştı. Açmayınca tekrar aradı. Ve tekrar. Ve tekrar. Telefonu uçak moduna aldım ve yatağa gittim, hala karpuzlu margları hissediyordum ve Lanelle'e ya da kızlara henüz ondan bahsetmemiş olmayı diliyordum.

Ertesi sabah uyandığımda beni bekleyen yirmi iki mesaj vardı. Tatlı bir şekilde başlamışlardı. Dün berbat bir gün geçirmişti ve beni gerçekten görmek istiyordu. Neden üzgün olduğumu anlıyordu. Bir şansı daha olabilir miydi? Son mesajda ise şişko bir kaltaktım. Onun zamanını boşa harcayan şişko bir kaltak. Bunu okumayı bitirir bitirmez başka bir mesaj geldi. Mesajlarını okuduğumu görebiliyordu, o halde neden cevap vermiyordum? Zamanını boşa harcamış, kalbini kırmıştım ve şimdi cevap bile yazmıyordum.

Cevap vermesem de sonraki üç gün boyunca mesajlar yağmaya devam etti. Sonunda numarasını engelledim ve profilini MatchStrike'a bildirdim, belki diğer kızları bu dertten kurtarırım diye düşündüm.

Mesajlar kesildiğinde, onu neredeyse unutmuştum.

Dubleks evimi yeniden dekore ettim. Yeni bir iş buldum ve zam aldım. Saçımda kaküller ve röfleler var. MatchStrike'ı bir avuç fiyaskodan sonra sildim.

ikinci randevuyu bile geçemedi. Ve bir kedi evlat edindim: Frank adında bir ateş noktası.

O gece pijamalarımla geri dönüşüm kutusunu yan bahçeye götürdüğümde görmeyi beklediğim son kişi oydu.

O korkunç sakalıyla ilk başta onu tanıyamadım bile. Sanki bir tür tesadüfmüş gibi orada öylece duruyordu. Tıpkı o gece Barbacoa'da olduğu gibi. Ama bu sefer yan bahçemde duruyordu. Çitlerimin arkasında.

Neredeyse çığlık atacaktım. Ancak gözlerini tanıdığımda kendimi tutabildim.

Dürüst olmak gerekirse, yabancı olmadığı için biraz rahatlamıştım.

Sonra sinirlendim. Koca bir *yıl geçmişti.* Böyle ortaya çıkmasının nesi vardı? Beni böyle korkutmasının? Şimdi onu geri alacağımı mı sanıyordu?

İşte o zaman uzatma kablosunu çıkardı. Benim uzatma kablomu. Bana doğru gelirken ağır çekimde fark ettim. Sonunda takmak için kendimi zorladığım Noel ışıklarını prize takmak için kullandıktan sonra henüz içeri getirme zahmetine girmemiştim.

Eğer bilmek istiyorsan, birini boğmak uzun zaman alır. Bunu bir keresinde *Investigation Discovery'*nin bir bölümünde duymuştum. Boğulan kişi siz olduğunuzda daha da uzun sürdüğünü söyleyebilirim. Boğazım yanıyordu. Başım yanıyordu. Göğsüm yanıyordu. Gözlerim bile yanıyor gibiydi. Ses çıkaramıyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülürken göremiyordum bile.

Sanırım onun için de çok uzun sürdü. Çünkü sonunda kafamın yan tarafını kaldırıma çarptı. Ondan sonra her şey karardı. Havadaki soğukluk ve ıslak, pürüzlü kaldırımın verdiği hisle birlikte dayanılmaz ateş de aniden yok oldu.

İlk bakışımı yakaladığımda, şey, hala ne diyeceğimi bilemiyordum - ruhum mu? Ruhum mu? Yankım mı? Aynadaki yansımama bakmak gibi bir şeydi. Rüzgârda falan savrulmuyordum. Transparan değildim. Sadece artık canlı değildim. Hâlâ pijamalarımı ve terliklerimi giyiyordum ama birkaç dakika önceki gibi temiz görünüyorlardı.

Öldüğümü anladığı anda - ki bu *ben* öldükten bir dakika sonraydı.

Öldüğümü anlayınca arka kapımdan kaçtı. Ayakta kalmıştım.

Kendi bedenimin ve garajdan çıkardığım geri dönüşüm kutusunun yanında.

Onu takip ettim ve ona kolayca ayak uydurabildiğimi fark ettim - hayattayken kendim için asla söyleyemeyeceğim bir şey. Aslında kolunu tuttum ve kendi parmaklarımın omzunun üstünde hafifçe dinlenmesini izledim. Parmaklarımın içinden geçip gitmesini bekler gibiydim.

Tam olarak tepki vermedi. Ancak daha hızlı yürüdü, karanlık araba yolundan aşağıya, kaldırımdan aşağıya, sokağın sonunda bıraktığı mavi Kia'ya ulaşana kadar.

Sürücü tarafındaki kapıyı açtığında, onunla birlikte arabanın içine daldım. Arabanın kapısı yüzüme kapanırsa onu bırakma riskini göze alamazdım.

Onun aceleyle arabaya binmesini izlerken, saçları kan içinde kaldırımda yatan kız için hiçbir şey yapamayacağımı biliyordum. Muhtemelen hâlâ yatak odamdaki büyük püsküllü koltukta uyuyan Frank için de bir şey yapamazdım.

Bu gece başka kimse bana göz kulak olmuyordu. Bırakın ölmeyi, yarın işe gelmeyene kadar kimse kayıp olduğumu bile fark etmeyecekti. Kimse bana yardım etmek için bir şey yapamazdı.

Arabayla uzaklaşmadan önce, ellerini temizlemek için bir paket mendil kullandı. Dikkatlice. Neredeyse sevgiyle. Sanki onları, ben kavga etmeyi bırakana kadar yan bahçemdeki geri dönüşüm kutularının yanında kirli bir uzatma kablosunu boynuma dolamak için kullanmamış gibi.

Geriye dönüp baktığımda, ona musallat olmaya o zaman karar vermiştim.

Arabayı sürerken yolcu koltuğundan onu inceledim. Arabanın karanlığında simsiyah olan kehribar rengi gözleri, yirmi dakika boyunca evine dönerken yola sabitlenmişti.

Çoraplarını mutfakta bırakan oda arkadaşına kadar geçen yıl bana anlattığı daire değildi. Onun yerine, Broomfield'da, verandasındaki lambalardan biri yanmış, 70'lerden kalma, tuğladan yapılmış küçük bir evdi.

Onu evin önündeki yürüyüş yoluna kadar takip ettim, büyümüş bir çiçek tarhına devrilmiş bir Big Wheel bisikleti ve merdivenlerde yarı çıplak Barbie'lerden oluşan bir karmaşayı geçtim.

Kapı tokmağını çevirip eve girdiğinde, kapıyı arkasından kapattığında ve beni ayakta bıraktığında verandanın tek ışığı biraz titredi.

Bir süre daha verandada oturup oyuncaklara ve onun dikmediğini bildiğim çiçek tarhlarındaki açelyalara baktım.

O içeri girdiğinde ön kapıdan öylece geçemeyeceğimi anladım. Bu yüzden fırsatım varken arabaya bindiğim için mutluydum.

Bir süre verandasında durdum. Çünkü izlediğim onca korku filmine rağmen ölü olmakla ilgili hiçbir işe yarar bilgi öğrenmemiştim. Çok iyi odaklanırsam kapı kolunu hareket ettirebilir miydim? Hayır. Çığlık atarsam ne olurdu? Denedim. Kendimi gayet iyi duyabiliyordum ama sokağın karşısında köpeğini gezdiren adamın tepkisine bakılırsa başka kimse duyamıyordu.

Bu tam olarak doğru değil. Köpek -küçük gri bir schnauzer- yürümeyi bıraktı ve doğruca ön verandaya baktı.

Umutlandım. "Hey, dostum! Hey!" Schnauzer biraz hırladı. Kokladı. Sonra yürümeye devam etti. Sahibi akıllı telefonunun mavi ışıltısından başını kaldırıp bakmadı bile.

İşe yaramaz köpekten uzaklaştım ve verandaya oturdum. Ellerimi, ellerimin yansımasını inceledim. Dizlerimin yansıması üzerinde nasıl durduklarını izledim. Ayaklarımın çatlak betonun üzerinde duruşunu. Zar zor dokunuyorlardı, sanki havadan daha ağır bir şeyden yapılmışım gibi.

Basamaktaki bir yaprağa sertçe vurdum ve o kadar belli belirsiz hareket etmesini izledim ki, gece havasından olup olmadığını anlamak imkânsızdı.

Sen öldün, dedim kendime kararlılıkla. *Üzüldüm.*

En sevdiğim teyzem bir araba kazasında öldüğünde, inkâr yastığı tam bir saat sürmüştü. Çok büyüktü. İçime sindiremedim. Sonunda kafama dank ettiğinde, rüzgârın beni devirdiğini hissettim. Aynen öyle hissettim. Sadece bu sefer, inanılmaz derecede korkunç bir şey başıma gelmişti.

Çiçek tarhının üstündeki mutfak penceresinin çakıllı camının arkasında hareket eden bulanık şekiller görebiliyordum. Açelyaların arasına girdim ve yansımamın uzun bacaklı çiçeklerin arasındaki boşluklara dağılışını izledim. Bitkiler hareket etmedi. *Ben hareket* ettim.

Öldürülmemiş olsaydım bu tamamen büyüleyici olabilirdi; ancak bu bana bir fikir verdi. Duvarlardan geçemiyordum. Ya da bir şey yakalayamıyordum. Gece havasının tüm gücüne sahipmişim gibi görünüyordu. Rüzgarın bile değil. *Havanın.*

Bir süre bu fikirle oturdum, açelya yapraklarının hafif esintide titreyişini izledim. Elimi en yakın çiçeğe doğru kaldırdım ve bir çiçek kümesine uzandım. Elim iki büyük eflatun çiçeğin arasından duman gibi kayarken bu kez daha dikkatli izledim.

Rüzgar değildim: Havaydım. Ama hava bir yerlere gidebilirdi. Ve bu bana

fikir.

Yan kapıya gelene kadar evin etrafında yürüdüm.

Kapalı. Çıtaların arasından yan bahçeyi ve onun geri dönüşüm kutularını görebiliyordum. Çıtaların arasındaki havaya odaklandım ve ilerledim.

Kolayca, çitlerin arasından kaçtım.

Bakışlarım garaja açılan, hafif aralık bir kedi kapısına takıldı. Oradan da geçtim. Sorun yoktu.

Işık açıktı, düzgün bir garajı ve bir tarafta üst üste dizilmiş birkaç sıra kutuyu, diğer tarafta bir minibüsü aydınlatıyordu. Kutulara üstünkörü bir göz attım. Mutfak, banyo, yatak odası, vs. şeklinde etiketlenmişlerdi. En üstteki kutunun üzerinde bir yığın etiket ve kalıcı bir kalem duruyordu.

Hareket ediyordu.

Arkamda bir takırtı duydum ve tam zamanında döndüğümde küçük bir patiska kedinin kedi kapısından garaja doğru koştuğunu gördüm.

"Merhaba kedicik," dedim usulca ve yemin ederim oturup birkaç saniye bana baktı, sonra da bir kap kedi mamasının önüne yerleşti. Onu takip ettim ve yemek yerken yanına çömeldim. Cıvıl cıvıl miyavlayan Frank'i düşündüm. Muhtemelen onu henüz beslememiş olmamı protesto etmek için merdivenlerin altındaki halıyı yırtıyordu.

Gerçek gözyaşları dökemeyeceğimi biliyordum. Yine de gözlerimin arkasında o tanıdık karıncalanma hissini ve içime yayılan hüznü hissettim. Frank'in çenesinin altındaki tüylü tüyleri ya da gözleri kapalı bir şekilde yanımdaki yatağa uzanırken çıkardığı hırıltılı mırıltıyı bir daha asla hissedemeyecektim.

Bu his büyüdükçe, garajı aniden karanlığa gömen sessiz bir patlama sesi duydum.

Ampulün içindeki filamanın sessiz çınlamasını dinleyerek donup kaldım.

"Sanırım bunu ben yaptım," diye fısıldadım çıtırdamaya devam eden kediye.

Evinin kapısının etrafında küçük ışık huzmeleri vardı. Onlara ve içeriden gelen boğuk seslere doğru ilerledim.

Bir saat önce, sahip olduğum her şeyi almıştı.
Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama bu iyiliğe karşılık vermeyi planlıyordum.

OceanofPDF.com

3. GÖKYÜZÜ

KUNA, IDAHO

ŞİMDİ

O yaz ben vardiyadayken Daily Grind kahvehanesine sık sık gelirdi.

Beni rahatsız etmedi. Aslında dört gözle bekliyordum. Bahşiş verdi. Sevimliydi. Idaho'da *gerçekte* nereli olduğum hakkında havadan sudan konuşmaya çalışmayan ya da yeni yeni öğrenmeye başladıkları İspanyolcalarını test etme fırsatını değerlendirmeyen birkaç beyazdan biriydi. (Annemin hayal kırıklığına uğramasına rağmen ortaokulda tam bir yıl seçmeli İspanyolca dersi almıştım).

Sıcak çikolata içmeye geldiği ilk gün Dolly Parton tişörtü giydiğim için bana "Dolly" derdi. Asla kahve içmezdi. Hep sıcak çikolata. Bu biraz sıra dışıydı, ben de siparişini hatırladım. Bardağın üzerine, adının yanına küçük bir gülen yüz eklemeye başladım. *James.*

"Teşekkürler Dolly," derdi her zaman beni kızartan bir sırıtışla. Tabii ki garip bir şeyler mırıldandım ve bir sonraki siparişi hazırlamak için arkamı döndüm. Kehribar rengi gözleri - yemin ederim, koyu, sıvı altın gibi görünüyorlardı - ben fark etmemiş gibi yaparken üzerimde oyalandı.

Müdürüm Ken, arada bir benimle onun hakkında dalga geçerdi. Bir dahaki gelişinde bardağının üzerine numaramı yazmamı söyledi. Ken kaşlarını oynatarak, "Chris Hemsworth'e benzeyen sıcak çikolatacı adam seninle flört ediyor," dedi. "Top senin sahanda, tatlım."

Neredeyse yapıyordum. Bazen birinin simidini kızartırken ya da bir Frappuccino'ya tam 5,5 pompa karamel şurubu eklerken bu fikri kafamda evirip çeviriyordum. Bırakın ilk hamleyi yapmayı, hiç gerçek bir randevuya çıkmadığımı kendime bile itiraf etmekten utanıyordum. Kendime üniversitenin bunun için olduğunu söyledim. Sonbaharda oraya vardığımda, Idaho State kampüsünün eşiğini geçtiğimde bir şekilde derimi dökecek ve garipliğimi kaybedecektim.

O yaz onu haftada üç ya da dört kez görmem olağandışı değildi; ancak ISU'ya gitmeme birkaç hafta kala aniden gelmeyi bıraktı. Bu konuda garip bir şekilde üzgün hissettim. Sanki şansımı kaçırmışım gibi. Çalışırken onun yüzünü hayal ettim ve muhtemelen onu bir daha göremeyeceğim için hüzünlendim. Benden çok daha yaşlıydı, tahmin etmem gerekirse yirmili yaşların sonundaydı. Dürüst olmak gerekirse, karamel gözleri, siyah saçları ve dramatik ünlü tarzı güzellik işaretiyle o kadar yakışıklıydı ki, gerçekten umurumda değildi.

ISU'ya gitmeden önceki son iş günümde, kocaman bir gülümsemeyle kapıdan içeri girip her zamanki gibi siparişini verdiğinde kader gibi hissettim. Sıcak çikolata bardağının üzerine numaramı yazmak için kendimi zorlarken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Kendime bunun bir alıştırma olduğunu söyledim. Üniversiteye hazır olduğumu kanıtlamak için (değildim). Ama korktum. İki gün sonra okula gideceğimi düşündüm, o zaman ne anlamı vardı ki?

Ona mırıldanarak bugünün son günüm olduğunu söyledim. Muhtemelen beni bir daha Daily Grind'de göremeyecekti. Gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve sonra omuz silkti. "Seni özleyeceğim Dolly."

Yanaklarım daha da alevlendi ve o gidene kadar espresso makinesi taşıyormuş gibi davrandım. *Idiota*, diye düşündüm kendi kendime. Küfürleri hatırladım.

Vardiyamı saat dörtte bitirdim ve önlüğümü ve çalışan kapı etiketini teslim ettim. Ken'e sarıldım ve ona mesaj atacağıma söz verdim. Sonra otobüs durağına yürüdüm. Anneme akşam yemeğiyle ilgili bir mesaj *göndermek* üzereydim - en sevdiğimiz yemek kamyonunda pupusas? Öğle yemeğini atlamıştım ve açlıktan ölüyordum ki alışveriş merkezinde yanımda bir arabanın yavaşladığını gördüm.

Bu oydu.

Bana gülümsedi, sanki o da benim kadar şaşırmış gibiydi. Sanki tesadüfmüş gibi. Sonra dedi ki, "Hey, Dolly. Binmek ister misin?"

Tereddüt bile etmedim. Daha önce ve diğer tüm zamanlarda yaptığım gibi evren bana ikinci bir şans vermişti. Onu son gördüğümden iki saat sonra neden hâlâ o uykulu alışveriş merkezinde olduğunu merak eden sesi kolayca bir kenara ittim.

"Elbette, neden olmasın?" Dedim, kalbimin göğsümde sertçe çarptığını hissederken bile sesimin bu kadar rahat çıkmasından memnun oldum. *Önemli bir şey değil,* dedim kendi kendime. *Yabancı biri değil ya.* İşten sonra her zaman olduğu gibi darmadağın olan buklelerimi düzelttim.

Sonra mavi Kia'ya bindim ve emniyet kemerimi taktım.

"Önce bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu. Kalbimin biraz sakinleştiğini hissettim.

"Elbette, açlıktan ölüyorum," diye cevap verdim, kızararak ve yanağındaki koyu renk iz ile göz teması kurarak. Bu bir randevu olduğu anlamına geliyordu. Daha sonra Ken'e mesaj atmak için sabırsızlanıyordum. Benimle çok gurur duyacaktı.

Sırıttı. "O zaman seni en sevdiğim yere götüreceğim, tamam mı? Yolun biraz dışında ama buna değer."

Kafamın içindeki ses tekrar yükseldi. Hayatım boyunca Kuna'da yaşadım. Gitmediğim pek fazla yer yoktu. Özellikle de söz konusu yemek olduğunda. "Adı ne?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "."

Arabayı sürerken bana sorular sordu. Ailem hakkında sorular. El Salvador'u hiç ziyaret edip etmediğimi (bir kez, bebekken). Ne tür müzikten hoşlandığımı. Ne okumak istediğimi. Sabah insanı mı yoksa gece kuşu mu olduğumu. Soru üstüne soru. Sanki dünyanın en ilginç insanıymışım gibi. Hepsi o gülümsemeyle. Boise'e doğru otoyola çıkarken bana göz ucuyla bakıyordu.

Kendime rahatlamamı söyledim. Boise arabayla otuz dakika sürüyordu ama daha fazla restoran vardı.

Söylediklerine odaklandım ve eğlenmeye çalıştım. Son partileri için midilli fıçısı yerine bira fıçısı alan oda arkadaşlarından biriyle ilgili bir hikâye anlatıyordu. Güldüm, aradaki farkın ne olduğundan da pek emin değildim ama bunu açıklamak istemedim. Hâlâ parti yapmak için biraz yaşlı görünüyordu ama ben ne bilirdim ki?

Beş dakika sonra, otoyoldan ayrılmak için işaret verdi. Tabelaya baktım. Blacks Creek. Kuna-Mora Yolu. Midem bulandı. Hikâyeyi anlatmaya devam ederken hiç hızını kaybetmedi. Blacks Creek Yolu'na bir kez, bir yürüyüş sırasında gitmiştim. Bildiğim kadarıyla bu yolda hiç restoran yoktu. Sadece tepeler ve kanyonlar vardı.

Karnım ağrımaya başladı. "Bu doğru çıkış mı?" Elimden geldiğince hafifçe sordum. Hâlâ işi batıracağımdan endişeleniyordum. Duygularını incitmekten. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan. Gerçek bir randevuya bile çıkmamış ya da bir erkeği öpmemiş bir bebek olduğumu ortaya çıkarmaktan. Ken'in -ki kendisinin de bir erkek arkadaşı vardı- birlikte zaman geçirdiğim tek erkek olduğunu.

"Moe's'a hiç gitmedin mi?" diye sordu, bana gerçek bir şaşkınlıkla bakarak. "Ve sen burada mı büyüdün?" Bana sinsi bir gülümseme attı ve ben de ona inandım.

Ne olur ne olmaz diye anneme mesaj atmaya karar verdim. "Oh, Moe's?" Blöf yaptım. "Evet, hep denemek istemişimdir." Ceketimin cebinden telefonumu çıkarırken yutkundum. "Anneme mesaj atıp haber vereceğim. Ona yakında evde olacağımı söyledim."

Söylediğim gibi, ekrana baktım ve sıfır çubuk gördüm.

Annemin son mesajını tekrar tekrar okurken başparmaklarım mesaj kutusunun üzerinde geziniyordu. *Te quiero, mi'ja.*

Hastalık hissi geri geldi. Başımı kaldırıp ona baktığımda beni izlediğini gördüm. Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim.

O da bunu anlayışla karşıladı. "Birkaç mil boyunca telefon çekmiyor ama şu tepeyi geçince üç bar çekecek. Sorun olmaz. Ona mesaj atabilmen için orada durmamı ister misin?"

Dehşetle rahatlama arasında gidip gelmek başımı döndürdü ve gerçek bir gülümseme topladım. Belki de Moe's *gerçekten* vardı. Belki de her şey yolundaydı. Boş yere heyecanlanıyordum. Her zaman yaptığım gibi. "Elbette," dedim, elimden geldiğince rahat bir şekilde. "Eğer yapmazsam endişelenir."

Birkaç dakika sonra yolda bir viraj aldık. Hemen ileride bir "Çiftlik çıkışı" tabelası vardı ve arabayı yavaşlatıp toprak bir patikadan biraz daha fazlası gibi görünen bir yere doğru işaret etti. Lastikler engebeli, kayalık yüzey boyunca gıcırdayıp gürlerken telefonuma baktım.

Hala servis yok.

Sanki aklımı okumuş gibi konuştu ve arabanın dışını işaret etti. "Eğer hala bar bulamıyorsan, derenin aşağısındaki şu nokta işini görür." Gülümsedi. "Arkadaşım Greg buraya gelirken yolda işemek zorunda kaldığında tesadüfen buldum."

Biraz güldüm ve arabadan indim, dereye doğru yürürken gözlerim telefonumdaydı.

Hala parmaklık yok.

Telefonu kaldırdım ve birkaç adım ileri gidip tekrar denedim.

Bir şey çıkmadı.

İşte o zaman beni arkamdan yakaladı. Bir eli kabaca başımı saçlarımdan geriye çekti. Diğeri boğazımı sıkarken

beni yere itti. Sertçe karnımın üzerine ama dizleri beni yere mıhladığı için çıkarabildiğim tek ses boğuk bir homurtuydu.

Çığlık atmaya çalıştım. Onu atmak için vücudumu döndürmeye çalıştım.

Savaşmaya çalıştım.

Tek odaklanabildiğim şey ellerini boğazımdan .

Ben dördüncü sınıftayken, yan komşumuzun küçük oğlu -adı Dewey'di- arka verandadaki jakuzide boğulmuştu. Annesi öğle yemeği hazırlarken içine girmeye çalışmış ve kapak üzerine kapanmıştı. Ondan sonra geceleri uykuya dalmakta bazen zorlanıyordum. Onun için nasıl bir şey olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Boğulmak, ölmeyi hayal edebileceğim en kötü

yoldu. Şimdiye kadar.

Bilincimi kaybetmem birkaç dakikadan fazla sürmüş olamazdı ama onu durdurmanın bir yolunu bulmaya çalıştıkça ve başaramadıkça saniyeler uzuyor gibiydi.

Karanlık nihayet çöktüğünde, acı ve baskı da ışıkla birlikte yok oldu.

Işık yeniden göründüğünde, arkamdan homurdanmasını hâlâ duyabiliyordum. Yüzümün altındaki toprak ve çakılları hâlâ görebiliyordum. Diğer her şey hissizleşmişti.

Ancak şaşkınlık içinde kurtuldum.

Dehşete kapıldım, fark etmedi bile. Çünkü toprakta yüzüstü yatan koyu renkli, dağınık bukleli kız hiç kıpırdamamıştı.

Beden dışı deneyimler yaşayan insanlarla ilgili *Dateline* programlarını izlemiştim. Ölüme yakın deneyimler. Hemen olan şeyin bu olduğuna karar verdim.

"BENİ," diye bağırdım ve kendimi ona doğru fırlattım.

Yumruklarım bir kelebek kanadının tüm gücüyle sırtına indi. "Dur, , ," diye bağırdım. Beni duyamadığını biliyordum. Beni duyabildiğinden emin değildim.

kendimi bile duyabiliyordum.

Yerdeki kız -ben- artık karşı koymuyordu. Dudakları koyu lavanta rengindeydi. Ağzının bir köşesinden uzun bir salya çizgisi çıkıyordu. Gözleri kapalı değildi ama açık da değildi.

Otoyoldaki bir aracın uzaktan gelen sesi sonunda onu bırakmasına neden oldu. Yakın değildi, ama burada birkaç araç dışında korunacak bir yer yoktu.

çalılık adaçayı ve sığ dere.

Sonunda ayağa kalkıp ellerini inceledikten sonra mavi Kia'ya doğru yürümesini izledim.

Yerdeki cesede dönüp bakmadı.

Lastiklerinin yol boyunca çıtırdadığını duyarken, bunun olmasını bekledim.

Ruhumun topraktaki cansız, tozlu bedenimle yeniden birleşmesi için.

Oturdum ve bedenime olabildiğince yaklaştım. "O gitti," diye fısıldadım. "Artık uyanabilirsin."

Vücudumla yeniden bir araya geldiğimi hayal ettim, her şey kararmadan önceki anlarda nasıl hissettiğime olabildiğince odaklandım. Birdenbire acıyı ve nefes almak için duyduğum çaresizliği yeniden hissedeceğimi umarak yanıma uz. *Dateline* bölümünde olan buydu. Kendinizi bedeninizin dışında görüyordunuz ve sonra bam, kükreyerek geri geliyordunuz. Ya da bir tür sevgi dolu varlık size Tanrı'yla tanışma zamanınızın henüz gelmediğini söylemek için ortaya çıktı.

"Geri gel," diye fısıldadım. Annemi düşündüm, çoktan işten gelmişti ve neden onu eve kadar geçirmediğimi merak ediyordu. Neden mesaj atmadığımı. İki mi yoksa üç pupusas mı istediğimi.

Telefonum altımdaki toprakta yatıyordu. Bir köşesinin kalçamın altına sıkıştığını görebiliyordum.

Hareketsiz ve sessizdi. Tıpkı benim gibi.

OceanofPDF.com

4. MEGHAN

OQUIRRH DAĞLARI, UTAH

1 YIL ÖNCE

Karanlık ormanda bedenime dönüş yolunu bulmam bütün gece sürdü.

Ayın küçük parıltısı beni kayalık vadiye geri götürmeye yetecek kadar ışık sağlıyordu. Oradan itibaren, adaçayı, ufalanan kireçtaşı ve birbirine tıpatıp benzeyen yüzlerce cılız çam ağacından oluşan imkansız bir tahmin oyunuydu.

Karanlıkta ilerlerken beni yavaşlatacak hiçbir tökezleme ya da düşme olmadı. Ama anlaşıldığı üzere, hayalet olmak bir harita uygulamasıyla birlikte gelmiyordu. Ve bu beni karanlıktan daha az korkar hale getirmedi. Gece, kırılan dallar ve doğaüstü mırıldanma sesleriyle doluydu. Her birkaç dakikada bir dehşet ve hayal kırıklığı içinde çığlık attım. Sesler yankılanmıyordu.

Televizyonda gördüğüm ruhlar gibi hareket etmek için elimden geleni yapmama rağmen, ayaklarım daha önce giydiğim bağcıklı mercan rengi düz ayakkabılarımın içinde yerde kaldı.

, yıldızlar onları hiç görmediğim kadar parlaktı. Etrafımdaki diğer her şey mürekkep gibi bir karanlığa gömülmüştü.

Kamp yapmaktan her zaman keyif almışımdır - zaten birkaç kez gitmiştim. Yine de güneş battığında kendimi kamp ateşinin etrafına park etmekte ya da çadırıma kapanmakta herkes kadar hızlıydım. Doğa uzaktan güzeldi. Yakından ise genellikle korkutucuydu.

Her yeni dal çıtırtısında ya da hışırtıda donup kalıyordum. Ya da çığlık attım.

Uzaklardan bir yerden çakalların heyecanlı korosunu duyabiliyordum.

Başıma kötü bir şey gelmesinden korktuğumdan değildi. En kötü şey zaten olmuştu. Korku, ben hayattayken olduğundan daha farklı hissettiriyordu. Kalp atışlarım hızlanmadı. Nefesim hızlanmadı. Sadece yalnız kalmanın, kaybolmanın, ölmüş olmanın dehşetini kalan her parçamda hissediyordum.

Bir dönemeçten dönüp kayalık bir çıkıntıdan bana bakan kocaman bir çift parıldayan göz gördüğümde çığlık attım.

Gözler kaybolmadı. Aksine, ben koşmadan önce biraz daha yaklaştılar. Daha hızlı ve daha hızlı hareket ederken, hala gelmeyeceğini bildiğim yardım için çığlık atarken, yıldızların iğne uçları önümde dönüyordu.

* * *

Gökyüzü kayalık ufkun üzerinde çelik grisine dönerken beni bedenime geri götüren çakallardı.

Birbirlerine seslenmeyi bırakmışlardı. Ama belli belirsiz tanıdık gelen bir setten yukarı tırmanırken, vadinin hemen ötesinden gelen hırıltı ve hırıltıları duyabiliyordum.

Gördüğüm ilk şey mercan ayakkabılarımdan biriydi: ayaklarımdaki bozulmamış yansımaların hırpalanmış ölümlü ikizi. Toprakta yatıyordu, diline koyu renkli bir şey bulaşmıştı.

Ayakkabının hemen yanında beş çakal vardı. Gün ışığında hiçbirinden korkmayacağım kadar sıska ve küçüklerdi. Karanlıkta ise durum farklıydı. Sırtları kamburlaşmış, birbirleriyle konuşurken yeşil gözleri parlayan ve kan olduğunu bildiğim çeneleri kapkara olan bu çakallar bambaşka bir şeydi.

Dehşetin kontrol edemeyeceğim kadar büyüyene kadar genişlediğini hissettim. "Uzaklaşın!" Onlara doğru bir adım atarak çığlık attım.

Hayretler içinde kaldım, beş kafa bana doğru döndü ve hırıltılar kesildi.

Kafasında koyu renkli bir yama olan en yakınımdaki çakal dudaklarını geriye çekerek iğne gibi dişlerini gösterdi.

"Defolun buradan!" diye tekrar bağırdım ve onlara doğru bir adım attım.

Kulakları hafifçe geriye gitti ve havayı koklayarak bedenimden birkaç adım uzaklaştılar.

Hâlâ çığlık atarak bir adım öne çıktım.

Tam olarak ürkmediler. Ancak, yemeklerine de geri dönmediler.

Koyu benekli çakal boğazından bir şeyler mırıldandı ve diğer arkadaşlarının etrafında dönmeye başladı; bana da arkasından bir göz atma fırsatı verdi.

Televizyon dışında daha önce hiç ceset görmemiştim. Bırakın kendi cesedimi.

Dehşet ve iğrenme duygusu içime büyük bir elektrik şimşeği gibi çaktı ve yerdeki parçalanmış, kanlı cesetten geri çekildim. Bacaklarımdan birinin dizden aşağısı lime lime olmuş, kara ipliklerle tutunmaya çalışıyordu. Karnımı yırtıp açmışlar, parıldayan bağırsakların kısmen yere dökülmesine izin vermişlerdi.

Yüzüme bir şey olmamıştı. Ama pembe-yeşil eşarbın açıkta bıraktığı boynumdaki deri, loş ışıkta bile görülebilen bir yığın çürüktü.

Kafasında koyu renkli bir yama olan çakal geniş bir daire çizerek geri döndü ve havayı kokladı. Ağzı kanla ıslanmıştı ve hâlâ boğazının arkasından o mırıltılı sesi çıkarıyordu.

Şaşkınlık içinde ona dokunmak için elimi uzattığımda keskin bir havlama sesi çıkardı ve kulaklarını alaca kafasına dayayarak vadiye doğru koşmaya başladı.

Diğerleri de onu çelik grisi karanlığa kadar takip etti.

Toprağın siyahlaşıp kayganlaştığı yerden birkaç metre ötede, güneş nihayet kalıntılarımın üzerine gelene kadar toprağa oturdum.

OceanofPDF.com

5. BRECIA

BOULDER, COLORADO

2 YIL ÖNCE

Bunlar onun evinde üç gün yaşadıktan sonra öğrendiğim şeylerdi:

Ön bahçedeki çıplak Barbie'ler iki kızına, Emma ve Kimmie'ye aitti. Çocukların kaç yaşında olduklarını tam olarak tespit etmekte hiçbir zaman iyi olmamıştım. Bir sayı seçmem gerekseydi, ördek tüyü, beyaz-sarı saçlı iki küçük kızın altı ve dört yaşında olduğunu söylerdim. Hâlâ bebekler. Çoğunlukla onlardan uzak durdum, dokunduğu her şeye karşı temkinliydim.

Mutfak penceresinin altındaki cılız açelyalar, ben hayattayken olduğum her şeyin tam tersi olan karısı April tarafından dikilmişti. Sessizdi. Sarışındı. Zayıftı. Sonsuz sabırlı ve şefkatliydi. Nefretle dolup taşan kocasını odadan odaya takip etmediğim zamanlarda onu izlerdim. Bulaşıkları yıkar, çamaşırları katlar, oyuncakları toplar, kediyi besler, kitap okur ve kahvaltı hazırlardı. Geceleri onun yanına sokuluyor ve sabahları onu öpüyordu. İlk başta, yeterince dikkatli bakarsam onun eşiti olduğunu göreceğimden emindim: özünde çürümüş. Ama baktıkça kafamın daha da karıştığını hissettim. Dürüst olmak gerekirse, ilk başta ondan nefret ettim - belki de berbat biri olsaydı edeceğimden bile daha fazla. Çünkü çok mutlu görünüyordu, inatla farkında değildi. Tıpkı bir yıl önce kocasıyla çıktığımda benim olduğum gibi. Ama bu kadın onunla yıllardır evliydi.

Garajdaki kedinin adı Oscar'dı. Boulder'daki küçük tuğla evde yaşayanlar arasında evin erkeğinden benim kadar nefret eden tek kişi oydu. Garaj kapısı açıldığında, bisikletlerin yanındaki köşede bulunan kedi yatağında doğrulur, gelenin kim olduğunu görmek için boynunu bükerdi. Eğer gelen April ya da kızlardan biriyse, boğazından geveze bir ses çıkarıyor ve kucaklanıp evin içine götürülme umuduyla koşarak geliyordu. Eğer o ise, Oscar olduğu yerde kaldı. Ya da garajdan sıvışırdı.

Dürüst olmak gerekirse, Oscar da *benden* pek hoşlanmıyordu. Ne zaman yaklaşsam, kedi yaptığı işi bırakıyor ve birkaç saniye boyunca bana bakıyordu. Ona dokunmaya çalıştığımda ise geri çekiliyor ve başka yöne gidiyordu. Bunu garip bir şekilde güven verici buldum. Bu, birilerinin benim hâlâ var olduğumu bildiği anlamına geliyordu. Sadece turuncu bir tekir olsa bile.

Garajda düzgün sıralar halinde istiflenmiş ve siyah kalemle titizlikle etiketlenmiş kutular Herriman, Utah'a gidecekti. U-Haul'un parası çoktan ödenmişti.

O ilk gün görünmez bir gölge gibi onu takip ettim. Orta yüzyıl tarzı mutfak masasında kahvaltı ederken. Joaquin Phoenix sakalını keserken, kendisini daha az tanınır kılmak mi uzattığını merak ettim. Ve aşağı inerken Kimmie ve Emma'yı gıdıklarken.

Hayaletlerin yapabilmesi gereken şeyleri yapmak için aklıma gelen her şeyi denedim. Ve size şunu söylemek için buradayım; ya *Ghost Whisperer* saçmalıktan *ibaretti* ya da işin içinde farklı bir hayalet markası vardı. Çünkü hiçbir kapıyı çarpamadım. Odanın sıcaklığını aniden düşüremedim (en azından onun tepkisinden anladığım kadarıyla). Sesimi duyuramadım.

Gerçekten hiçbir şey yapamadım.

Bir an için evin yolunu bulmaya çalışmayı düşündüm. Bu fikri çabucak bir kenara bıraktım. Boulder'da yolumu bilmiyordum. İstesem bile yolumu bulamazdım.

Bir yanım Frank'i ve evimi özlüyordu. Ama orada beni bekleyen tek şeyin cesedim olduğunu biliyordum. Muhtemelen o bile değildi. İşe gitmediğimde beni kayıp olarak bildiren kişi menajerim Robin olacaktı. Robin'i tanıdığım için, polisi aramadan önce beni kontrol etmeyi kendine görev edinmişti.

Umarım Frank'i almıştır.

* * *

Günün büyük bölümünde normal işler yapıyordu. Bodrum katında bir ev ofisi vardı ve kahvaltıdan hemen sonra orada kaybolurdu.

Şaşırtıcı bir şekilde, işi hakkında yalan söylememişti. Aslında TreeHaus adında bir teknoloji girişiminde programcıydı. Tam olarak anlayamadım.

Ne üzerinde çalıştığını. Kod ve daha fazla kod.

Hâlâ MatchStrike'taydı, aynı çekici, bulanık fotoğrafı yayınlayan yeni bir profili ve beni kendine çeken aynı yalanları vardı:

Bekar olduğunu.

Adının Jamie Carver olduğunu. Ruh

eşini aradığını.

Bu noktada, gerçek adının James Carson olduğunu anlamıştım.

En son giriş yaptığından beri aldığı mesajları kontrol etmek için gizli bir tarayıcıda MatchStrike uygulamasını zorunlu olarak açtı.

Dört farklı kızla sohbet ediyordu.

Nicole. Allie. Tena. Danae.

Nicole onun açık ara favorisiydi. En hızlı ve en sık yanıt veren oydu. Mesajlarını hazırlamak için en çok zamanı ona harcadı - daha sonra hoşuna giden küçük haberlerle karşılaştığında bunları kopyalayıp diğer sohbetlere yapıştırdı.

Geçen yıl MatchStrike'ta bana gönderdiği tüm mesajları düşündüm ve kaç tanesinin kopyalanıp diğer sohbetlere -ya da diğer sohbetlerden- yapıştırıldığını merak ettim. Benimle ilk kez buluşmaya karar verdiğinde suda kaç tane başka satır vardı.

Çıktığımız bir hafta boyunca karısı April'a ne söylediğini merak ettim. Geceyi benim dairemde falan geçirmemişti. Ama evimin yakınındaki köşede bulunan yemek masasında karşılıklı saatler geçirmiştik. Onu evime davet etmeyi planlıyordum.

Sonunda beni aramak için gizli tarayıcıyı kullandı. Önce "Brecia Collier" yazdı. Sonra "Brecia Collier cinayeti."

İlk manşet "Kadın Denver'daki evinin arka bahçesinde öldürülmüş olarak bulundu" şeklindeydi.

Aniden makaleden çıkarsa tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemediğim için hızlıca okudum.

Cuma günü öğleden sonra kayıp olduğu bildirilen Colorado'lu kadın Brecia Collier'in evine gelen polis, Collier'i evinin yan bahçesinde boğularak öldürülmüş halde buldu.

Cumartesi günü internette yayınlanan mahkeme belgelerine göre, Collier işe gelmeyince iş arkadaşları tarafından kayıp olarak bildirilmişti.

Tüyler ürpertici ayrıntılar, adli tıp uzmanlarının cinayet silahının muhtemelen Collier'in çöpünden alınan bir uzatma kablosu olduğunu doğruladığını ortaya koyuyor. Mahkeme belgelerine göre, ölüm nedeni boğulma ve başın arkasına künt kuvvet travması ile boğulma olarak doğrulandı.

Polis, Brecia Collier'in öldürülmesiyle ilgili olası tanıkların ya da bilgi sahibi olanların derhal ortaya çıkmasını istiyor.

"Cinsel saldırıya dair herhangi bir kanıt bulunamamıştır. Brecia'nın Perşembe akşamı saat 20:30 sularında geri dönüşüm kutularını yan bahçeye götürürken şaşırdığını düşünüyoruz" denildi.

Bir iş arkadaşının Collier'in işe gelmediğini polise bildirmesi üzerine polis Cuma öğleden sonra Collier'in evine gittiğinde kapıyı kimse açmadı. Ancak Collier'in arabası dışarıda park halindeydi ve cep telefonuna da cevap vermiyordu.

Collier'in kız kardeşi Cumartesi sabahı basına yaptığı açıklamada, "Ailemiz bu korkunç ve anlamsız trajedi karşısında yıkılmıştır. Brecia arkadaşları ve ailesi tarafından çok seviliyordu. Herhangi bir bilgi için çaresiz durumdayız. Lütfen, eğer bir şey biliyorsanız, ortaya çıkın."

Sekmeyi kapatıp MatchStrike'a geri dönmeden önce kız kardeşimin ifadesini iki kez okuyacak zamanım oldu. Herhangi bir bilgi için çaresizdiler, bu da ellerinde bilgi olmadığı anlamına geliyordu.

Bunu kimin yaptığını bilmiyorlardı. Kırmızı ve mavi yanıp sönen ışıklar pencerede görünmüyordu.

Ondan ayrıldıktan sonra Jamie'nin/James'in düzensiz mesajlarından kime bahsettiğimi hatırlamaya çalıştım. Kız kardeşime. Lanelle. Robin. Belki birkaç arkadaşa daha. Hayat devam ediyordu. Ve yan bahçemde ortaya çıktığında, o eski bir haberdi.

Rahatsız edici gerçek şuydu ki, James'in mesajları olağan şeylerdi. Birçok arkadaşımdan daha kötü hikâyeler duymuştum. İnternetteki randevular "hayır" kelimesini duymaktan hoşlanmayan erkeklerin ruletiydi. Hiçbirinin yan bahçeme elinde uzatma kablosuyla geleceğini hayal bile edemezdim.

"Senin derdin ne lan?" diye tısladım kulağına. Tepki vermedi. Onun yerine Nicole'e yeni bir mesaj hazırladı: *Cumartesi gecesi? O'Michaels'da buluşalım mı?*

Nicole neredeyse anında olumlu yanıt verdi.

Düzgün ofis posta dosyasının üstündeki kâğıt parçası U-Haul'a ait bir makbuzdu. Kamyon Pazar günü için kiralanmıştı.

Sohbet penceresindeki Nicole'ün küçük resmini inceledim. Mükemmel bir şekilde harmanlanmış röfleli muhteşem kumral saçları vardı. İnce bir makyaj. Çarpıcı bir gülümseme. Bildiğim bir şey varsa, o da şu anda "Jamie Carver "ın söylediği her kelimeye asılı olduğuydu.

Çünkü o da güzeldi. Güzel şeylerin zehirli olabileceği gerçeğini düşünmeden önce bile sizi içine çeken türden bir güzeldi.

Onun yanıtını okurken dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kalktı; bu gülümseme, kahkaha çığlıklarının eşlik ettiği küçük ayak sesleri ofisin tavanında takırdarken kayboldu.

Son üç gündür içimde kaynayan öfke, gizli tarayıcıyı kapatıp kulaklıkları takmasını izlerken bembeyaz bir sıcaklığa dönüştü. Hâlâ bir bedenim olsaydı, titriyor olurdu. Olmadığından, tüm dünya bulanıklaştı ve şarj oldu.

Tam o sırada sessiz bir patlama sesi duydum ve bilgisayar ekranı karardı.

Kulaklıkları bilgisayarın girişinden çıkardı ve sanki sorunun kaynağı onlarmış gibi sinirli bir şekilde masanın üzerine fırlattı.

Baş döndürücü his kaybolurken karanlık bilgisayar ekranına baktım. Yerini umut gibi bir şey almıştı.

Bunu yapmış mıydım? Bilgisayarlar her zaman bozulurdu. Ampuller de öyle.

Bu bir tesadüf olabilir.

Ama ben öyle düşünmedim.

OceanofPDF.com

6. GÖKYÜZÜ

KUNA, IDAHO

ŞİMDİ

Onları Blacks Creek Yolu'nun eteklerindeki cesedime götüren şey işe yaramaz telefonumdu. Üniversiteye gitmem gereken günden üç gün sonra.

Telefon çekmediği halde Boise ve Kuna'daki baz istasyonlarından sinyal almıştı. Polis nihayet aramaya başladığında, beni bulmak çok da zor olmadı.

Uyanacağımdan ümidimi kesmeden önce en az yarım saat boyunca bedenimin başında nöbet tuttum.

Açıkçası, yapmadım. Çünkü ölüme yakın bir deneyim değildi. Sadece ölümdü.

Tenim çoktan küllü ve hastalıklı grimsi bir kahverengiye dönmüştü. Yarı kapalı gözlerimi çevreleyen tozlu siyah buklelere dokunmak için uzandım, sonra elimi geri çektim. O artık ben değildim. Bu sadece ölü bir kızdı.

Tamamen öldüğümü kendime itiraf ettikten sonra bile biraz daha bekledim. Tanrı beni ışınlayacak mıydı? Herkesin bahsettiği o ışık neredeydi?

Tonta, umut ettiğim için kendimi azarladım.

Sonunda yürümeye başladım. Blacks Creek Yolu'ndan dağ eteklerine doğru sürdüğümüz yoldan geri döndüm. Yolu biliyordum.

Ölü ya da diri, tek istediğim eve, annemin yanına gitmekti.

Çorak tepelerin arasından geçen dar, iki şeritli otoyolun yıkık dökük banketinde kaldım. İstesem yolun ortasına kadar yürüyebileceğimden emindim. Alacakaranlıkta geçen birkaç arabadan birine çarparsam bana ne olacağından emin değildim. Ezilirsem ulaşacağım başka bir ölüm seviyesi var mıydı? Ölüm, farklı seviyeleri olan bir video oyunu gibi miydi? Eğer öyleyse, kaç seviye vardı?

Ölümlülüğümle ilgili daha fazla sürprizle ilgilenmiyordum. Bu yüzden omuzda kaldım.

Yola çıktığımda öğleden sonra olmuştu bile. Çok geçmeden güneş kanyon duvarlarının üzerinden battı. Yürümeye devam ettim.

Bir noktada, bir geyik ailesi tepelerden çıkıp yarı karanlıkta yoluma çıktı. Ben yaklaşırken büyük dişi geyik başını kaldırdı ve bana doğru baktı, uzun kulakları dinlerken öne ve arkaya doğru kıvrılıyordu. Yavruları - dizleri topak topak olmuş bir çift yavru - iki yanında onu sıkıca sarmışlardı. Tam olarak onların arasından geçmedim. En azından beklediğim şekilde değil. Etraflarında, yanları ve bacakları arasındaki hava ceplerine dağıldım.

Bunu yaparken beni izlediler. Yemin ederim izlediler. Sonra da yol boyunca uzanan ince kahverengi sapların arasından çıkan körpe yeşil yaprakları toplamaya devam ettiler.

Güneş tamamen kaybolurken ve önümdeki yol dışında bir şey görmek zorlaşırken yürümeye devam ettim.

Sığ vadinin yakınındaki toprakta yatan bedenimi düşündüm ve onu bu kadar kolay geride bıraktığım için kendimi suçlu hissettim.

Onu düşündüm. Çıkardığı sesleri. Yerdeki kızdan uzaklaşıp aceleyle arabasına dönerken ellerini kot pantolonuna sürtüşünü.

Sonunda sessiz, uçsuz bucaksız tepeleri aştığımda ne bulacağımı düşündüm. Annem polisi aramış mıydı? Ken onlara sıcak çikolatasını almak ve benimle flört etmek için hiç aksatmadan içeri giren bekâr adamdan bahsedecek miydi?

Evden kaç mil uzakta olduğumdan emin değildim. Tahmin etmem gerekirse belki on beş. Tek bildiğim, hayatta olsaydım bu kadar yolu yürümemin bütün gecemi ve muhtemelen ertesi günü alacağıydı.

Durmak, dinlenmek, susuz kalmak ya da tepelerin ardında gördüğüm parlayan gözlerden herhangi biri tarafından yakalanmak konusunda endişelenmek zorunda olmadığım için, sadece birkaç saat olduğunu tahmin ettiğim bir süre sonra Kuna'daki ana caddeye geri dönmenin yolunu buldum.

Sokaklar daha önce hiç görmediğim bir şekilde sessizdi. Alışveriş merkezinin otoparkından geçerken bir sokak kedisi önüme fırladı ve Daily Grind'in kasanın altındaki ışıklarla loş bir şekilde aydınlatılmış cumbalı pencerelerine bakarak durdu. Seslendiğimde kafasını kaldırıp bakmadı.

Birkaç saat içinde Ken dükkânı erken kalkanlar için açmaya gelecek, sessiz lobiyi makinelerin sesi ve yeni espresso kokusuyla dolduracaktı.

Bir parçam dünyanın güvenli köşesinden ayrılmak istememişti. Küçük bir kasabada küçük bir hayat anlamına gelse bile, liseden mezun olurken bir erkekle öpüşmemiş olmayı başarmıştım.

Ve şimdi asla yapmam.

Sonunda eve vardığımda ev hareketsiz ve sessizdi. Hala yanan tek sundurma ışığıyla tanıdık ön kapının görüntüsü, içimi özlem ve umutsuzluk karışımıyla ağzına kadar doldurdu.

İlk başta eve nasıl gireceğimden emin değildim. Ancak birkaç dakika sonra, çatlak kurutucu havalandırmasından dar açıklıktan kayarak geçebileceğimi fark ettim. Hapşırmak gibi bir şeydi. Ama hapşıran bendim.

Annemi yatak odamda uyurken buldum, üzerinde Perşembe sabahı onu son gördüğümde giydiği kazak vardı. ISU tişörtü, burs mektubumu aldıktan sonra bana aldığı tişörtün ikiziydi.

Yüzü buruş buruştu, gözyaşlarının eşiğinde donmuş gibiydi. Alnı çatlamıştı. Gözleri sıkıca kapanmıştı. Ağzı ince bir çizgi halinde bastırılmıştı. Ama nefesi bana gerçekten uyuduğunu söylüyordu.

Yatağımda onun yanına uzandım, bir kolumu beline doladım ve yüzümü saçlarına gömdüm. Sonra gözlerimi kapattım ve saçlarının kokusunu tam olarak hatırlamaya çalıştım. Daha önce pişirdiği yemeğin baharatlarının hafif karışımı. Fildişi sabunu. Ve nasıl tarif edeceğimi bilmediğim bir şey. Sadece onu.

Sessiz bir inleme sesi çıkardı ve dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordum. "Sorun yok anne," diye fısıldadım.

Gürültü kesildi.

Belki bir parçasının beni duyabileceği düşüncesi umutsuzluğumu o kadar büyüttü ki sanki ondan yapılmışım gibi hissettim. "Üzülme. Ben hâlâ buradayım. *Te quiero*," diye tekrar denedim. "Beni duyabiliyor musun?"

Bir çığlık atarak yatakta doğruldu ve telefonunu ararken komodinin üzerindeki su bardağını yere düşürdü. Yataktan sıçradım ve odanın köşesine geçtim, orada donup kaldım.

Birkaç saniye boyunca cep telefonunun mavi ışığına baktı, yüzü hala sıkıca buruşuktu. Sonra telefonu dikkatlice komodinin üzerine geri koydu ve İspanyolca bir şeyler mırıldanarak yatağıma uzandı.

Yatağa birkaç adım daha yaklaştım. "Anne?"

Birkaç dakika boyunca tavana baktı. Islak yanaklarındaki çilleri görecek kadar yaklaştığımda bile.

Sonra olduğum yere oturdum ve sonunda ışığı kapatana kadar onun hıçkırıklarını dinlerken kendimi halıya bıraktım.

Büyürken pek fark edilmedim. Dürüst olmak gerekirse böyle olmasını tercih ederdim. Sınıfta asla elini kaldırmayan sessiz Latin kızıydım. Otobüste her ne pahasına olursa olsun göz temasından kaçınan biriydim. İnsanların bana bakmasından oldukça memnundum. O tek istisnaydı.

Artık değil.

OceanofPDF.com

7. MEGHAN

OQUIRRH DAĞLARI, UTAH

1 YIL ÖNCE

Kanatlı leş yiyiciler çakallardan sonra ortaya çıktı. Kargalar, saksağanlar, eşek arıları, sinekler. Hatta sıska bir kartal.

Olduğum yerde kaldım çünkü başka nereye gideceğimi bilmiyordum. Karanlıkta uçsuz bucaksız ağaçların ve kayaların arasında daha fazla zaman geçirmeye hevesli değildim. Ve ormanda tekrar kaybolma riskini göze alamazdım.

Parçalanmış bedenimi görmenin şokunun tahmin ettiğim kadar uzun sürmedi. Leş yiyicilerin işlerini yapmalarını, ganimetin bir köşesini kapmak için kendi yöntemleriyle yarışmalarını ilgiyle izledim.

İkinci gün güneş battığında vücudum büyük ölçüde kemiğe dönüşmüştü. Beyaz, ağartılmış türden değil. Daha çok çorba kemikleri gibiydi. Kırmızı ve çiğ, derisi ve kasları soyulmuş. Hayvanlar, istediklerine ulaşmalarını engelleyen yerler dışında giysilerimi rahat bıraktılar. Pembe-yeşil tüllü atkım dikenli bir çalının dibine uçmuş, rüzgâr estiğinde bayrak gibi dalgalanıyordu.

Parlak bir kuzgun ayakkabılarımdan birine özel bir ilgi göstermişti. Biraz çaba sarf ederek zıpladı ve ayakkabımı dağınıklığın geri kalanından uzaklaştırarak kayaların arkasında gözden uzak bir yere götürdü.

İlk başta, çakallarla yaptığım gibi kargaları ve eşek arılarını kovalamayı denedim. Ancak bu sadece çok fazla duygu uyandırabildiğimde işe yarıyor gibiydi.

Elleri boğazımdayken karanlıkta uyandığımı düşündüğümde işe yaradı.

Ya da şimdiye kadar iyi olmadığımı kesinlikle bilen ailemi düşündüğümde.

Ya da çakallar ve kargalar bedenimi yerken ormanda ölüp kaybolduğumu düşündüğümde.

Büyük duygularımı bir süre parlak tutmaya çalıştım. Etrafımdaki dünyayı hala etkileyebildiğim fikrinin rahatlatıcı bir yanı vardı. Bu sadece arılar ya da bacağımı temizlemek isteyen bir kuş olsa bile.

Bir süre sonra kendimi yıprattım. Tıpkı hayattayken olduğu gibi uzun süre çok kızgın, üzgün ya da iğrenmiş hissetmek imkansızdı. Günler geçtikçe garip bir kabulleniş içine girdim.

Uçmayı denedim.

İtiraf etmesi biraz utanç verici ama hayaletlerin uçabildiğini sanıyordum. Bu, izlediğim her filmde verilen bir şeydi. Önce kendimi uçmaya ikna ettim. Olmadı. Sonra ayağa fırladım ve rüyalarımda yaptığım gibi kollarımı çırptım. Hiçbir şey olmadı. Hatta biraz daha yüksekliğin kalkışa yardımcı olup olmayacağını görmek için devrilmiş bir kütüğün ve sonra da çürümüş bir çam ağacının üzerine tırmandım. Tüm helyumunu kaybetmiş bir balon gibi yere doğru süzüldüm.

Bazı nedenlerden dolayı, bu bende özellikle güçlü bir umutsuzluk akımı hissettirdi. Bunu da kolumu didikleyen birkaç kuzgunu dağıtmak için kullandım.

Çok sıkıldığımda ve huzursuzlandığımda (ve kütüklerden ve ağaçlardan atlamaktan yorulduğumda), daha önce koştuğum yönün tersine açıklığın etrafında bir tur attım. olması gereken dar toprak yolu buldum. Tozun içinde hâlâ belli belirsiz lastik izleri vardı.

Birkaç mil olduğunu tahmin ettiğim yoldan aşağı doğru yürümeyi denedim. Yol çatallaştı, çatallaştı ve tekrar çatallaştı, ta ki devam edersem dönüş yolunu bulamayacağımdan emin olana kadar.

Karşılaştığım tek tabela, ahşap, gayri resmi görünümlü bir yol direği, "Ophir Kanyonu-10" yazıyordu. Bu isim bana bir şey çağrıştırmadı. Ve o gün boyunca tek bir araba sesi bile duymadım.

Ben de olduğum yerde kaldım.

Daha büyük kanatlı hayvanlar kalıntılarıma olan ilgilerini kaybettikten sonra karıncalar büyük çıkışlarını yaptılar. Günlerce onları izledim, sonunda tünellerinden organize bir kaos içinde kaçışırken onları daha iyi görebilmek için kemiklerime yaklaşmaya razı oldum. Birey olarak onlarda hipnotize edici bir şey vardı. Yakın mesafeden bile ne yaptıklarını zar zor anlayabiliyordum. Küçük çeneleri o kadar küçüktü ki, şey yapmadan ileri geri koşuşturuyor gibi görünüyorlardı; ancak sonraki birkaç gün içinde

Çorba kemikleri temizlenmişti. Kalıntılarımı bu şekilde görmek içimi rahatlattı. Sadece kirli gri ve beyaz. Artık kan yoktu.

Bunun için karıncaları takdir ettim.

Geceler beni hâlâ korkutuyordu. Güneş battıktan sonra karıncaların yanındaki tüneğimden ayrıldım ve vadinin kuru dere yatağına indiği yerde kayalık bir çıkıntıya sırtımı dayadım. Birkaç büyük kayanın üzerinde geniş bir kaya rafı asılıydı ve arkama yaslandığımda hiçbir şeyin arkamdan gizlice yaklaşamayacağını bilerek yıldızlara bakabiliyordum.

Onu çok düşündüm. Gracie'nin evinde konuşurken gözlerinin ne kadar sıcak ve nazik olduğunu. Karanlıkta, ormanda, hiç kalkmadığım yerde kendime geldiğimde ay ışığında parıldayan gözlerinin ne kadar soğuk ve kızgın göründüğünü.

Beni arabadan epeyce uzağa taşımış ya da sürüklemişti. Cesedimin yattığı yer toprak yolun kenarından en az 100 metre uzaktaydı. Kayalık ve ağaçlarla çevrili araziye park etmek imkânsızdı. Toprak yoldan başka bir araba gelse bile, doğru noktaya gidip her geçen gün manzaranın bir başka parçası haline gelen kemikleri fark etmedikleri sürece hiçbir şey görmeyeceklerdi.

* * *

Tam olarak uyumuyordum; ancak birkaç gün sonra kendimden öğrendim. Ve bu biraz uykuya dalmak gibiydi.

Zihnimi boşalttığımda ve rahatladığımda, sürüklenebiliyordum. Bu bana rüya görmeyi hatırlatıyordu, tek farkı ne göreceğimi seçebiliyor olmamdı. Anılarımı istediğim zaman, hayattayken yapabildiğimden çok daha kolay ve canlı ayrıntılarla çağırabildiğimi keşfettim. Yaptığım ya da gördüğüm her şey bir rüyada yeniden deneyimlememi bekliyordu.

Büyüdüğüm evin arka bahçesinde çok zaman geçirirdim. Ev ödevlerinden ve yatma saatinden kaçmak için bazen kanepeden bir battaniye alıp arka kapıdan tramboline kaçar, orada sırt üstü uzanır, kendimi sarar ve ilk yıldızlar parıldarken verandanın ışıklarının yanmasını izlerdim. Cırcır böceklerini ve yan komşumuzun ızgarasını temizlerken çıkardığı neredeyse duyabiliyordum, kömür kokusu hala havadaydı.

Sharesa ile Bear Gölü'nde bir Airbnb ve jet ski kiraladığımız son doğum günümü düşündüm. Gölde yarışırken rüzgârın yüzümde yarattığı his, çok hızlı durduğumda ve jet ski sallanıp ikimizi de dondurucu soğuktaki göle düşürdüğünde kahkahalar atıp çığlık atmamız. O kadar çok gülmüştük ki kendimizi jet skiye geri çekemeyeceğimizden endişelenmiştim.

Kendi başıma yaşamaya başladığımdan beri pek görüşmediğim ailemi düşündüm. Noel sabahlarını, aile yemeklerini, sinema gecelerini, bisiklet gezintilerini ve hatta notlarım ya da eve geç geldiğim için azar işittiğim zamanları düşündüm. Bu anılar bile rahatlatıcı geliyordu.

Zaman geçirmek için iyi bir yoldu.

Ama arada bir, kendimi o kadar uzak bir anıya sürüklenmiş hissediyordum ki, kemiklerimin açıklığa dağıldığı ayaklarımın dibindeki sert kayalara ve kanla ıslanmış toprağa yeniden dönmem birkaç saniyemi alıyordu.

Çok uzağa ya da kendimi o anılara çok uzun süre ya da tamamen bırakırsam ne olacağından emin değildim. Bu yüzden dikkatlice araştırdım.

Beşinci gün - sanırım beşinci gündü, kendi hafızamdan başka bir şey söylemem mümkün değildi - ilk arabanın sesini duydum. Uzaktan. Ama kesinlikle bir araba.

Koşabildiğim kadar hızlı koştum. Başka bir deyişle, hayattayken bu hızda koşmak beni çok ama yine de uçmakla kıyaslandığında hayal kırıklığı yaratıyordu. Hâlâ gerçekten yapabilmem gerektiğini hissediyordum.

Toprak yola tam zamanında varmıştım ki, yamacın biraz ilerisindeki dönemeci aştığını gördüm. Araba bana doğru geliyordu.

Olduğum yerde, yolun tam ortasında kaldım. Her türlü mantığa karşı belki beni görürler diye umut ettim. Ya da arabayı durduracağımı. Ya da en azından, araba üzerimden geçerken bir tür his hissedeceğimi.

Yukarıdakilerin hiçbiri olmadı. Araba sürmeye devam etti - engebeli toprak yol için biraz fazla hızlıydı. Arabayı durdurmadım. Üzerimden de geçmedi. Bunun yerine, araba bana çarptığında, güç beni yolun kenarına savurdu. Yavaşça. Sanki yuvarlanan bir ot ya da plastik bir torbaymışım gibi.

Orman yeşili RAV4 toz bulutunun içinde kaybolmadan önce arabanın yolcularına bir göz attım. Bir kadın ve bir erkek. Neyse ki *o* değildi. Çift benim yaşlarımdaydı. Yirmili yaşların ortalarında. Müziğin sesini sonuna kadar açmış dinliyorlardı, kahkahaları daha da yüksek sesle geliyordu. Araba topraktaki bir çukurun üzerinden sekerken kadının adama nasıl baktığını gördüm. Taparcasına. Güvendeydi. Hayatta ve birlikte olmaktan mutluydu.

Hüzün doldurdu. Bu his, bu bağlantı Gracie'de peşinde olduğum şeydi. Beni buraya getirmişti. Hayatımın sona erdiği yer burasıydı. Elimde kalan buydu. Yirmi üç yaşında biten anılarla dolu bir kuyu.

İşte o zaman gördüm.

Ayakkabı, yolun kenarında.

Ayakkabım: Kuzgunun aldığı.

Yarısı bir çalıya yaslanmıştı, mercan rengi çoktan kirli bir ten rengine dönüşmüştü ve üzerinde kan olduğunu bildiğim biraz pas vardı.

Yol için banket sayılan çukurda yatıyordu. Tam olarak göz önünde değildi. Ama saklı da değildi. Benim geri kalanım gibi değildi.

Bu da, eğer birisi doğru zamanda bakarsa, onun da görebileceği anlamına geliyordu.

OceanofPDF.com

8. BRECIA

BOULDER, COLORADO

2 YIL ÖNCE

Sonraki birkaç gün boyunca bilgisayarını on iki kez mahvettim.

Apple destek ile telefonda bir saat geçirdi ve sonuçta bu yüzden bir gecede yeni bir bilgisayar aldı.

Bu da sorunu çözmeyince bir elektrikçi çağırdı, o da bodrum ve garajdaki kabloları kurcaladı, birkaç gevşek bağlantıyı düzeltti ve daha fazla kazmanın 600 dolar daha tutacağını söyledi.

Reddetti. Yakında taşınacaktı. Bırakalım da sonraki sahipleri ilgilensin.

Patlama sesi ve siyah ekran, öfkeyi, nefreti ve tiksintiyi, dalga üzerime çöküyormuş gibi hissedene kadar yönlendirdiğimde ortaya çıktı. Bunu yapmak zor değildi. İlk başta değil, tam karşımdaki insan müsveddesi, elinde diyet kola ile bodrumuna kapanmış, MatchStrike tarayıcısı her zaman açıkken işine gömülmüş gibi davranıyordu. Tüm bunlar küçük sarışın kızlar üst katta oynarken ve anneleri ona yemek yapıp boş tabaklarını götürürken oluyordu.

Kimmie, perde on ikinci kez karardıktan sonra bodrum kapısına geldi. Akşam yemeği vakti çoktan geçmişti. Bodrumda kalmış, "aptal bilgisayarı" yüzünden işe yetişmesi gerektiği konusunda ısrar etmişti.

Kapıyı çaldı. Sonra kapının kolunu salladı. "Baba, okuyacak mısın? Annem okuyacağını söylüyor."

Cevap vermeyince, tekrar denedi. Daha yüksek sesle. "Babacığım! Annen gelip seni almamı söyledi-"

Ayağa kalktı ve kızın küçük eli hâlâ kapı kolundayken kapıyı açtı. Odanın içine düştü ve dirseğini kapının çerçevesine çarptı.

"*Anneme* meşgul olduğumu bildiğini söyle," diye cevap verdi dişlerinin arasından, gözyaşlarıyla dolu iri mavi gözlerini ve

alt dudağı sertçe.

"Tamam," diye fısıldadı, sonra aceleyle merdivenlerden yukarı çıktı.

Ondan sonra bir süre durdum, öfke yerine suçluluk duygusuyla doluydum.

Belki de ayı artık bana zarar veremezken, onu dürtmek benim için adil değildi.

Ben onunla uğraşırken Nicole'e sadece bir kez mesaj attı, nefesinin altında mırıldandı ve elini kısa, yeni kesilmiş saçlarında gezdirerek "lanet olası bilgisayar" hakkında konuştu.

Duygularımı geri getirmeye çalıştım. Onu durdurmak için. Ama öfke ve dehşeti toparlamaya çalıştıkça, kendimi daha çok buruşmuş bir paçavra gibi hissettim. Saatlerce hıçkıra hıçkıra ağladıktan sonra aniden duvara toslayıp durduğunuzda hissettiğiniz gibi. Artık hiçbir şey hissedemiyordum. Sadece bitkin ve boş hissediyordum.

Ona Cumartesi günü için hâlâ sözleştiklerini ve bilgisayarında sorun olduğu için görüşemediği için üzgün olduğunu yazdığını görecek kadar uzun süre izledim.

Sonra April ve kızlarla birlikte olmak için yukarı çıktım.

April ve Emma boş oturma odasında puzzle yapıyor, Kimmie ise bir gün önce kanepelerin olduğu yerdeki halının üzerinde daireler çizerek zıplıyordu. Nakliye kamyonu Pazar günü burada olacaktı. Neredeyse her şey toplanmıştı.

Kedi Oscar, April'in kucağına yayılmış, eliyle yapbozun parçalarını yerine yerleştirmesini izliyordu. Odaya girdiğimde Oscar başını çevirip bana doğru baktı ama olduğu yerde kaldı.

"On beş," diye ilan etti Kimmie bir tur daha tamamlarken. "On altı." Nefes almak için durdu. "Anne, sence 100'e miyim?"

April gülümsedi. Yorgun ama mutlu görünüyordu. James "çalışırken" o geç saatlere kadar toplanmıştı.

Onu ilk gece gördüğümde düşündüğümden daha genç olduğunu fark ettim. Diğer kızlar gibi onun da omuzlarına hafif dalgalar halinde dökülen yumuşak, dalgalı beyaz-sarı saçları vardı. Yerdeki yapboz parçalarını incelerken gözleri kısılmıştı. Kenar parçalarını Emma'ya doğru itmesini izledim, o da "Anne! Bir parça daha buldum" diye ciyakladı.

April başını salladı ve bulmacanın parçalarını karıştırmaya devam ederken diğer eliyle Oscar'ın başını okşadı. "Sanırım ayrılmadan önce bunu bitirmiş olacağız."

Gözlerimi kapattım ve karısını ve iki bebeğini her gördüğümde içimi dolduran öfke ve önseziyi bastırmaya çalıştım.

Bunu hak etmemişti. Onlar da bunu hak etmemişti. Sadece henüz bilmiyorlardı.

Duygular kabarıp dalga gibi üzerime çökerken Oscar'ın sertleşmesini ve başını kaldırmasını izledim. Mırıldanmayı kesmişti ve April'ın kollarından fırlamaya hazır görünüyordu.

Geri çekildim ve aşağı inmeden önce birkaç dakika bodrum merdivenlerinin başında durdum. Kendime engel olamadım.

* * *

Nicole'ün cevap vermesi biraz zaman aldı. Belki de ilgisini kaybettiğini ya da katil değilse bile onun tuhaf biri olduğu mesajını aldığını ummaya başlamıştım.

Sonra Cuma sabahı MatchStrike web uygulamasını 100. kez yeniledi ve işte oradaydı: Nicole'den yeni bir okunmamış mesaj.

Ekran açılır bilgisayarını tekrar kapattım. Sonra bilgisayarı yeniden başlattığında bir kez daha. Bilgisayarı üçüncü kez yeniden başlattığında zaten yorgun hissediyordum. Bu yüzden mesajın bir fırça olacağını umarak olmasına izin verdim.

Değildi.

Teknik sorunlar için üzgünüm. Benden kaynaklandığını düşünmeye başlamıştım!! Hah. Yarın Twiggs'de buluşalım mı? 7 hala iyi mi? Yemin ederim, eğer 1.80 boyunda ve 60 kiloysan...

Gülümsemesini gördüm. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Garip sakalını kesmiş olmasına rağmen, onunla ilk tanıştığım günkü kadar yakışıklıydı.

Nicole'e vereceği cevabı hazırlamak için birkaç dakika harcadı. Sonunda şöyle dedi,

Biraz terlemeye başladım. 1.80 ve 590 iyi mi? Eğer öyleyse, 7:00 harika.

Neredeyse anında bir grup gülen surat emojisiyle yanıt verdi.

Gülümsemesi daha
da genişledi. Tekrar
içeri girmişti.

Öğle yemeği için üst kata çıktığında April'a, onlar taşınırken iş yükünün bir kısmını üstlenecek olan bir müteahhitle buluşması gerektiğini söyledi. Dikkatinin fazla dağılmasını istemiyordu.

Kızlar bitmiş yapbozun etrafında zıplarken, fincanları balonlu naylona sarıp mutfaktaki diğer tabaklarla birlikte bir kutuya yerleştiren April başını salladı. "Teşekkürler bebeğim. Daha sonra film ya da başka bir şey izlemek ister misin? Eğer çok geç değilse? Buradaki son gecemiz olduğuna inanamıyorum." Onun yanından geçip koridora bakarken yüzü biraz düştü. "Bunu özleyeceğim. Emma ve Kimmie'yi hastaneden eve getirdiğimi hatırlıyorum."

Kolunu sıktı ve kendine bir bardak su doldurmak için dolaptan paketlenmemiş bardaklardan birini aldı. "Evet, bir sürü anı var. Ama yenilerini yaratacağız."

Midem bulandı. April hüzünle gülümseyip eşyalarını toplamaya devam ederken o da bir bardak suyunu aşağıya götürdü ve kendi kendine ıslık çaldı. Muhtemelen Nicole ile olan randevusunu düşünüyordu.

Mutfaktaki ampul April'in başının üzerinde yanıp söndü.

O anda ben de onun randevusuna gitmeye karar verdim.

Ne yapabileceğimden emin değildim. Anladığım kadarıyla çok güçlü değildim. Titreyen bir ışık ve bozulmuş bir bilgisayar onun birine zarar vermesini engelleyemezdi.

Ama denemek zorundaydım.

OceanofPDF.com

9. GÖKYÜZÜ

KUNA, IDAHO

ŞİMDİ

Dışarıda hava aydınlanmadan önce annem uyanmış ve mutfak masasında bir fincan sade kahve ile telefon görüşmeleri yapıyordu. Masada onun yanına oturdum ve veranda pencerelerinden ufukta beliren gri ışık demetlerini izledim.

Bir yıl önce Daily Grind'de işe başlayana kadar gerçekten kahve içmeye başlamamıştım. Annemin hoşuna gidecek şekilde, evde bu içecekleri yeniden yaratmaya başlamıştım. Sabahları okula gitmeden önce, ben gidene kadar birlikte soya latte ya da karamelli macchiato içiyorduk.

Umutsuzluk bir dalga halinde üzerime çöktü ve bunun ne kadar süreceğini merak ettim. Bir daha asla deneyimleyemeyeceğim hayatın her ayrıntısının yasını tutuyordum.

O kadar çok küçük, güzel şey vardı ki. Okuldan sonra ödevimi yaparken pencereden süzülen akşamüstü güneşinin verdiği his. Dudaklarıma değen taze kahve. Bana sarılan annemin saçlarının kokusu. Günümün bir parçası olarak kabul ettiğim şeyler. Şimdi asla deneyimleyemeyeceğim şeyleri bir kenara bırakın. Kendime üniversiteye gitmekten korktuğumu söylediğim ama aslında sadece sinir olduğum şeyler.

Annem önce karakolu aradı.

Ona iyice yaklaştığımda konuşmanın her iki tarafını da sanki kendim telefondaymışım gibi duyabiliyordum.

Beni hemen anladım. Pek sayılmaz.

On sekiz yaşındaydım. Yasal olarak eve gelmem gerekmiyordu.

Telefonumun doğrudan telesekretere düşmesi, beni bulmak için gerekli olan kaynakları devreye sokmak için yeterli bir neden değildi.

Hattın diğer ucundaki kadın sabırla, "Kayıp ihbarı için gerekli evraklar hazırlandı," diye cevap verdi. "Söyleyebileceğim tek şey bu.

Şu an kesin olarak. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum, ancak en kısa zamanda bir yetkili sizinle irtibata geçecektir. Başka bir şey öğrenirseniz lütfen beni haberdar edin."

Annemin parmaklarının yumruk şeklinde kıvrılmasını izledim. Dişlerini sıktı. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Hem de hiç. Bugün benimle ISU'ya gelmesi gerekiyordu. Üniversitedeki ilk yılı. Bir şeyler gerçekten ama gerçekten yanlış."

Telefonun diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. "Anlıyorum. Bir memur kısa süre içinde sizinle temasa geçecek, bugün birinden haber alacaksınız. Bu sabah."

Annem aramayı sonlandırıp babamı aradığında elleri titriyordu. Ben beşinci sınıftayken annemle babam ayrılmıştı. Babam ben beşinci sınıftayken

Kız arkadaşı Sandy ile Oregon'a gitti. Ondan sonra onu yılda belki iki kez görürdüm. Pek yakın değildik. Yine de telefonunu ilk çalışında açtığında, içimi ağzına kadar dolduran sevinç ve hüznün çatışmasından neredeyse başımın döndüğünü hissettim.

"Marisa? Polis onu arıyor mu? Eve geldi mi?" diye başladı Marisa konuşamadan.

Mutfak masasının üzerindeki ampul çılgınca titredi ve annem başını kaldırıp kaşlarını çattı. Işık düğmesini kapattı ve mutfağın yarı karanlığında kahvesini lavaboya dökmek için ayağa kalktı.

"Pek bir şey yapmıyorlar." Sesi dalgalandı. "Saat altıda açılır açılmaz onun iş yerine gideceğim. Dün gece kimseye ulaşamadım."

Babam içinden küfretti, sonra boğazını temizledi ve "Saat 10:00 uçağına yer ayırttım. Öğlene kadar orada olurum. Onu bulacağız, Mari. Onu bulacağız. Bilgisayarına girebildin mi? Bak bakalım üniversiteden falan soğumuş mu?"

Sesindeki çaresizliği duyabiliyordum. Belki de korkunç olmayan bir açıklaması vardır umudunu. Belki de özellikle sorumlu olmasam da güvenli bir yerdeydim.

Polis bilmese bile ikisi de beni bundan daha iyi tanıyordu. Asla eve dönmezdim.

Annem başını salladı. "Denedim, denedim. Şifresini bulamıyorum."

"Orada bulacak bir şey yok," dedim ona. " etmeyin." Ama ben bunları söylerken bile o bir kâğıt parçası kapıp "1025" ve "Mickey "yi not ediyordu. Mickey, ben beş yaşındayken sahip olduğumuz dachshund cinsi köpeğimizin adıydı. Ve 1025 de ilkokuldayken annemle açtığımız ortak banka hesabı için seçtiğim şifreydi. Asıl şifrem ise Britney Spears'ın bir şarkısının nakaratından oluşturduğum harf ve rakamlardan oluşan bir kombinasyondu. Bunu asla tahmin edemezdi.

Babamla telefonu kapattığında annem mutfak masasında oturmuş telefonuna bakıyordu. Ben de oturdum ve çalmasını bekleyerek baktım.

Ne olduğunu öğrenmek beni geri getirecek gibi değildi. Yine de, onun beni bulmak istediği kadar ben de bulunmak istiyordum.

Ve polisin James'in peşine düşmesini her şeyden daha çok istiyordum.

"Ken'e sıcak çikolatacı adamı sor. Adı James," dedim ona, beni duyamayacağını biliyordum ama kendimi durduramıyordum. Kimsenin beni James'in arabasına binerken görmediğinden oldukça emindim; ancak o yaz boyunca haftada en az üç ya da dört kez o kafeye gitmişti.

Ken onun iyi bir adam olduğunu düşünüyordu. Karanlık mutfakta umutsuzluk kurşun bir battaniye gibi üzerime çökerken kendime*, ona çıkma teklif etmeni istediğini* hatırlattım.

Annemin gözleri yavaşça yaşlarla doldu. O battaniyeye birlikte sarılıp sarılmadığımızı merak ettim.

* * *

Daily Grind'in otoparkına sabah tam 5:58'de girdik.

En az bir aydır orada duran düzleştirilmiş bir kahvaltılık sandviç paketinin üzerine oturdum. Annem arabayı sürerken aile ve Tanrı hakkında bir country şarkısı söyleyerek gözyaşlarına boğuldu. Arabayı park edip kapüşonunun koluyla gözlerini silerken birden ona musallat olduğumu fark ettim.

Henüz kaldırımlarda ya da yollarda neredeyse hiç kimse yoktu. Yalnız bir koşucu. Alışveriş merkezinin karşısındaki kurabiye dükkânının önünde loş sokak ışığında duran biri. Otobüs durağının yanındaki kavşakta koşuşturan karanlık bir figür. Hepsinin hayatta olup olmadığını merak ettim. Ya da artık ölü biri *olduğuma* göre ölü insanları görebiliyor muydum? Herkes öldüğünde bir hayalete mi dönüşüyordu?

Yoksa ben bir anomali miydim? Bir süre sonra ortadan kaybolacak mıydım? Bu konuda bir seçim şansım var mıydı? Yoksa bu benim kişisel sonsuzluğum muydu? Araf mıydı, yoksa cehennem mi? James'i yakaladıklarında ne olacaktı? Yakalayamazlarsa ne olacaktı? Bitmemiş bir işim olduğu için mi hâlâ buralardaydım?

Bu düşünce zincirini kapattım ve annemi ön kapıya kadar takip etmeye odaklandım.

Umduğum gibi, Ken kapıyı açmak için vardiyadaydı. Hâlâ kilitli olan kapının çalındığını duyunca tezgâha doğru ve lobiye bir göz attı. Annemin külüstür kırmızı Buick Century'sini -hastanede çalışmadığı zamanlarda hafta sonları bazen ödünç aldığım- görünce şaşırmış görünüyordu ama aceleyle lobinin kapısını açtı.

Daha "Hey, sen Skye'ın annesi misin?" diye sözünü bitirmeden gözyaşları içinde ona eve gelmediğimi söyledi.

Ken onu kapının önünde bekletmedi. Ön kapıyı açmak için levhayı çevirdi ve çalışan bölümünde kim varsa ona seslendi. "Hey! Lobidesin, tamam mı? Birkaç dakikaya ihtiyacım var." Sonra onu odanın köşesinde, ön tezgâhtan görülemeyecekleri rahat yeşil koltuğa doğru yönlendirdi. Burası gerçekten ciddi serbest çalışanların çalışmak için bir yer kapmak için geldikleri yerdi ve bazen okuldan sonra sevişen çocukları bulduğumuz yerdi.

Onun önüne oturdu ve hafta sonu espresso makinesini temizlemeyi unuttuğum ve tıkandığı zaman yaptığı gibi ellerini dikkatlice birbirine bağladı. "Bana ne olduğunu anlat."

* * *

Annem Ken'e bildiklerini anlattığında -ki bu pek bir şey değildi- Ken giderek daha endişeli görünüyordu. Eve gelmemiştim, mesajlarıma ya da aramalarıma cevap vermiyordum ve polis de beni bulmak için yarışmıyordu. Ken telefonunu çıkarıp ona bir gece önceki mesajına da cevap vermediğimi gösterdi. Onun ekranına baktım.

Dikkatli sür. Eğer sıcak çikolatacı seni sorarsa, onu senin yatakhanene göndereceğim.

Sanki buzlu suya dönüşmüş gibiydim.

Annemin yüz ifadesi karardı. "Sıcak kim?"

"Evet," dedim, ayağa kalkarak. Lobideki teneke kutunun ışıkları titredi ve espresso makinesi düzensiz bir şekilde yanıp söndü. "Bu doğru. Bu o."

Ken titreyen ışıklara yan gözle baktı. "Sadece müdavimlerimizden biri. Aramızda bir şaka. Ona sürekli çıkma teklif etmesi, bardağına telefon numarasını yazması gerektiğini söyleyip dalga geçerdim ama hiç yapmadı."

Annemin yüzü düştü. "Sence o adamla bir ilgisi yok mu?
Bu mu?"

Ken başını salladı. "Gerçekten iyi bir adamdı. Ona hiç sormadı
dışarı."

Işıklar artık o kadar titriyordu ki Ken dönüp gözlerini kısarak onlara baktı. "Kusura bakmayın. Sanırım ampullerden biri sönmek üzere. Tamir edebilirim-" ayağa kalktı ve annem başını salladı.

"Hayır, önemli değil. Lütfen, işten çıktıktan sonra nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Bahsettiği herhangi bir yer?"

İlk müşteriler tarafından yok edilmeden önce Ken'in o gün için hazırladığı küçük şeker paketlerine ve yeni kahve karıştırıcılarına odaklanmak için kendimi zorladım. Işıkların titremesine neden olanın ben olduğumdan emindim. Konuşmalarına izin vereceksem sakinleşmem gerekiyordu. Çünkü biraz daha sinirlenirsem mutfakta ya da kasada bir şeyleri patlatabileceğimden korkuyordum. O zaman Ken bu konuşmaya gerçekten ara vermek zorunda kalacaktı.

Kendimi önce Stevia paketlerini, sonra da Sweet n' Lows'ları saymaya zorladım, bir yandan da yarı dinliyordum. Ken ona, her zaman yaptığım gibi eve gitmek için otobüs durağına gittiğimi söylüyordu.

Sonra şu sözleri söylediğini duydum: "Ama güvenlik kayıtlarını kontrol edebiliriz."

İçimdeki heyecanın köpürdüğünü hissettiğimde ışıklar tekrar yanıp söndü. "Evet!" diye bağırdım ve tepemizdeki ampul bir patlama sesi çıkardı, sonra da karardı.

Ken özür dilercesine kaşlarını çattı. "Kablolar berbat durumda." Anneme sertçe baktı. "Yani, berbat durumda."

Annem bunu ya da lobinin yarı karanlığa gömüldüğü gerçeğini kabul etmedi bile. "Şimdi güvenlik kameralarındaki görüntülere bakabilir miyiz? Lütfen, çalışmak zorunda olduğunu biliyorum. Ama bu şekilde ortadan kaybolmayacağını biliyorsun."

Gözlerinde yeniden yaşlar birikmeye başladı ve Ken'in çenesi gerildi. Elini annemin omzuna koydu. "Yapmayacağını biliyorum. Ve bu sorun değil. Amy'nin beni korumasını sağlayabilirim." Arka odayı işaret etti. "Hadi gidelim."

OceanofPDF.com

10. MEGHAN

OQUIRRH DAĞLARI, UTAH

1 YIL ÖNCE

Kıyafetlerim değişiyordu.

Yolun kenarında ayakkabıyı gördüğümde fark ettim. Ayaklarıma baktığımda artık Gracie'ye giderken giydiğim mercan rengi ayakkabıları giymiyordum. Onun yerine eski gri çizgili slip-on babetlerimi giymiştim. Yatmadan önce evde dolaşırken giydiğim rahat ayakkabılar.

Artık kemiklerimin yanında kirli bir karmaşa olan gri pantolonum ya da lacivert kapüşonlu sweatshirtüm de yoktu.

Eşofmanlarım ve John Lennon tişörtümle değiştirilmişlerdi. Evde sadece ben varken giydiğim kıyafetler.

Nedenini söyleyemedim. Sadece Gracie'deki randevum için özenle seçtiğim mercan ayakkabıları ya da kıyafeti artık giymek istemediğimi söyleyebildim.

Kendimi tüylü bornozumun içinde hayal ettiğimde, birden

o.

Kıyafet değiştirmek birkaç dakikalığına eğlenceliydi. Eski balo kıyafetlerimi denedim.

Liseden kalma elbise. Geçen yıl aldığım ama hiç giymediğim yüksek topuklu ayakkabılar. Hatta mayomu bile. Ama bir ayna ya da kıyafetimi görecek başka biri olmadan, eşofmanları ve Lennon tişörtünü sakladım.

Bir an için tamamen çıplak olmayı düşündüm. Ama ölü bile olsam, nüdist bir hayalet olma fikrinden pek hoşnut değildim. Gerçek bedenimin, en çılgın rüyalarımda bile göreceğimi hayal etmediğim bir şekilde çırılçıplak soyulmuş olmasından bahsetmiyorum bile. Bu yüzden kıyafet fikri rahatlatıcıydı ve onları sakladım.

Artık mercan ayakkabıları giymiyor olsam da, onlar varlığımın yeni merkez üssü haline geldi.

Zamanımın çoğunu, ayakkabının solan tarafının küçük bir çakıl ve taş topluluğunun arkasından göründüğü toprak yolda geçirdim.

tozlu omuza yapışır.

Nöbet tutarken anılara dalıp dalıp gidiyordum, yaklaşan bir araba olabilecek herhangi bir sesi dinliyordum.

İlk başta, anıların sonuna ulaşacağımdan endişelendim. Tükeneceğimi düşündüm. Ama sürüklendikçe fark ettim ki, parmaklarımın ucundaki anılar sanki devasa bir kütüphanenin kilidi açılmış gibiydi. Hayatımın kitabı, her kelime ve görüntü mükemmel bir şekilde açık. Hâlâ sahip olduğum tek güzel hediye gibi hissediyordum.

Nöbetimin ikinci gününde, yakınımdaki bir hareket beni iki yaşındayken ilk tırtılımı gördüğümden beri tadını çıkardığım bir anıdan çıkardı. Bu kadar geriye gidebileceğimi bilmiyordum. Elimi uzattığımda o anıların bile kristal berraklığında mevcut olduğunu çabucak öğrendim. Tırtılın sırtındaki küçük siyah benekleri ve vantuzlu ayaklarının çimenlerin üzerindeki dalda ritmik bir şekilde nasıl hareket ettiğini izledim. O zaman hissettiğim mükemmel huşu duygusunu hâlâ her şey kadar net hissedebiliyordum. Az önce ağzıma attığım krakerler yüzünden kirlenmiş olan tombul parmaklarım hevesle tırtıla uzandı. "Nazik ol Meghan," dedi annem yanımda. Büyük katalpa ağacımızın yaprakları arasından süzülen güneş ışığı saçlarını altın şeritlere dönüştürürken, tırtılın tırmandığı dalı aldı ve dikkatlice uzattığım parmaklarıma yerleştirdi.

Mercan ayakkabıyla toprak yola geri döndüğümde, parlak siyah bir kuzgun gagasında küçük gri bir taşla hemen yanıma kondu. Kuzgun zıplayarak çakıl taşları ve sopalardan oluşan yığına yaklaşırken tırtılın anısını bir kenara bıraktım, sonra onu ayakkabının üstüne bıraktım.

"Teşekkür ederim," dedim ona. Başını eğdi ve hazinelerini inceledi, sonra küçük bir memnuniyet mırıltısıyla kanatlarını açtı. Birkaç metre ötedeki uzun çamlardan birine, büyükçe bir çalı çırpı yığını gibi görünen ama bir yuva olması gereken bir yere kondu.

Üç gün sonra, aynı kuzgun parlak kırmızı bir dutla hazine kutusunu tekrar ziyaret etti. Eğer hazinelerini nazikçe yan yana dizdiğini görmeseydim, enkazdan başka bir şey göremezdim. Ama hepsinin parlak gözlü, parlak siyah kuş tarafından dikkatlice düzenlendiğini bilmek beni iyi hissettirdi.

İlk başta, ayakkabımı tekrar yerinden oynatmasından endişe ettim. Her ziyaretinde, küçük koleksiyonuyla uğraşıyor, bir dalı birkaç santim oynatıyor ya da çakıl taşlarından birini gagasına alıp dikkatlice yerleştiriyordu

küçük tümseğin tepesinde. Ancak günler geçtikçe daha fazla çakıl taşı ve ardından kurumuş bir balık kuyruğunun parçası gibi görünen bir şey ortaya çıkınca, buranın onun hazine kutusunu saklamak için seçtiği yer olduğunu kabul ettim.

Beklerken ve sürüklenirken bir sonraki getireceği şeyi dört gözle beklemeye başladım.

* * *

Bekleyişin yedinci gününde uzaktan gelen bir araba sesi duydum.

Beni -ve ayakkabımı- geçip gittiğinde, çakallar ve kartal gibi olmasını umarak elimden gelen tüm duyguları topladım. Soluk ten rengi ve zeytin rengi kamuflajına bakılırsa bir avcı olan sürücü bir şeyler hissedecek ve en azından duracaktı.

bile.

Eski püskü taba rengi Suburban'ının bagaj kapağı sert bir şekilde çukurlara çarptı ve siyah-beyaz kirli sakallarla kaplı ve aşınmış çizgilerle kazınmış yüzünü görebildiğim birkaç saniye boyunca ağzına bir parça sakız atmasını izledim.

Bu yüzden bekledim ve katıldığım pijama partilerine ve okuduğum kitaplara doğru sürüklendim. Yaptığım konuşmalara. Yatağa sokulma hissi ve hatta gece uyurken gördüğüm rüyalar. İlk öpücüğüm. Ayakkabılarımı bağlamayı öğrenmem. Günlük kayıtları. Altıncı sınıftayken yaz kampında kolumu kırmam. Onuncu sınıftayken ilk erkek arkadaşım Nolan'la buluşmak için ikinci kattaki odamdan gizlice kaçışım. Büyükannem Rosie'nin -ya da "Bubbie Rosie "nin- annem sırt ameliyatı için hastanedeyken bir haftalığına kalmaya geldiği hafta.

Bir gün radyo dinlerken bana örgülü challah ekmeği yapmayı öğretmişti ve annemin çocukluğuyla ilgili o zamanlar yarım yamalak dinlediğim ama şimdi her kelimesine takıldığım hikayeler anlatmıştı.

Onu son kez canlı görmüştüm. Büyükanne Rosie üç ay sonra, yirmili yaşlarından beri bildiği bir anevrizmanın patlaması sonucu ölmüştü.

Büyükanne Rosie, "Annen küçük bir kızken, örümceklerden çok korkmasına rağmen onları öldürmemem için bana yalvarırdı," diyordu. Çene çizgisi boyunca ince bir un çizgisi vardı. Gözleri tıpkı benimkiler gibiydi, sadece daha derin çizgiler halindeydi ve bu da onları neredeyse gözlerden saklıyordu.

güldü. "Bir elinde bir fincan, diğerinde bir kâğıtla orada durur, örümceği kağıdın üzerine ve fincanın içine yavaşça, nazikçe kaydırırken bir yaprak gibi titrerdi."

Kendimi gülerken izledim, sonunda bu hikayeyi tamamen dinledim. Ben de örümceklerden nefret ederdim. Annem yine de onları bir tomar peçetenin içinde ezmek yerine toplardı ve bu yüzden onu severdim.

Büyükanne Rosie daha yüksek sesle kıkırdadı. "Bir keresinde koca bir kurdu tuzağa düşürmüştü. Bir çeyreklik kadar büyüktü. Kağıt için çok ağırdı ve onu kapıya taşırken gömleğinin ön tarafına düştü. Daha önce hiçbir çocuğun böyle bir ses çıkardığını duymamıştım. Ben onu çıkarmayı başarana kadar orada donup kaldı ve avazı çıktığı kadar bağırdı."

Büyükannem hamuru kaseden çıkarıp bana unu hamura değil ellerine koymanın önemini anlatmaya başlarken taburede kıpırdanışımı izledim. O hamuru yoğururken televizyon izleyip izleyemeyeceğimi sorduğumda gülümsemesinin biraz duraksadığını gördüm. Ama sonra gözlerinin kenarları kırıştı ve başını salladı. "Elbette, *Bubbelah*." *Küçük bebek.* "Git ve şovunu izle. Sonra bitiririz."

On yaşındaki ben, *Genç Cadı Sabrina*'yı izlemek için aceleyle üst kata çıkarken, Büyükanne Rosie'nin nerede olduğunu merak ediyordum. On yıldan fazla bir süre önce ölmüştü. Onun için ölüm, benim için ölüm gibi bir şey miydi? "Seni özledim, Bubbie," diye fısıldadım.

On yaşındaki benliğim merdivenlerin tepesine ulaştığında onun cevabını duydum. "Hazır olduğunda hemen burada olacağım."

Aniden sürüklenmeyi bıraktım ve önümdeki sessiz, tozlu yola göz kırptım. Bu her zaman hafızamın bir parçası mıydı? On yaşındayken dikkat etmediğim bir şey miydi? O an kaçırdığım pek çok ayrıntı vardı.

Yine de sanki *benimle* konuşuyormuş gibi geliyordu.

On yaşındaki ben değil.

Ben, Meghan, yolun kenarında tozlu, kanlı bir ayakkabının yanında.

Bir heyecan sarsıntısı ve ardından bir dehşet dalgası içimden geçti.

Eğer *öyleyse* bu ne anlama gelirdi?

Bir parçam o anda geri dönmek istedi. Öğrenmek için. Bubbie ile konuşup konuşamayacağımı görmek için. Onun da bana cevap verip vermeyeceğini öğrenmek için.

Ama ormanın ortasında yolun kenarında oturan parçam bunu öğrenmeye hazır değildi. Çünkü benim bir parçam

Belki de benimle konuşuyordu, eğer konuşmuyorsa hayal kırıklığını tam olarak algılayamıyordum.

Test etmeden önce bir süre olasılığı kucaklamak istedim.

İşte tam o sırada başka bir arabanın sesini duydum.

Uzaktan gelen sesler. Sessiz, uzak gümbürtülerle çukurlara çarpıyor.

Ses yaklaştıkça, yüzeyde fokurdayan duygulara derinlemesine ulaştım. Bubbie'yi duymanın şaşkınlığı ve umudu ve belki de benim gitmediğim gibi onun da gitmediğini merak etmek. Beni buraya getiren dehşet. Arabasında uyuyakaldığımı ve uyandığımda karanlıkta siyah gözlerini üzerimde gördüğümü hatırladığımda hissettiğim öfke.

Mutlu ve üzgün, öfke ve dehşetin karışımı coşkulu ve sıkı hissettiriyordu. Çalkalanmış bir gazoz şişesi gibi.

Durduğum yerdeki ölü kahverengi çam iğnelerini ve kıyı boyunca uzanan toprağı artık hissedemiyordum.

Etraftaki tepelerde güneş batarken sıcaklığın düştüğünü hissedemiyordum.

Ben.

Ama bunu hissedebiliyordum ve soda şişesi patladığında arabayı izledim

yoldaki virajı dönüp bana doğru geliyor.

Sürücü yirmili yaşlarda bir kadındı. Saçları dağınık bir topuz halinde başının üstüne yığılmıştı. Eski püskü cipinin önündeki "birlikte varoluş" çıkartması soyulmuştu. Dudakları şarkı söylüyormuş gibi hareket ediyordu. Ama gözleri hüzünlüydü.

"Dur!" diye bağırdım, gözlerinin ileride, yolun banketinin dallanıp budaklandığı ve yol denen zavallı şeye dönüştüğü, zar zor fark edilebilen yol ayrımına kayışını izlerken. Kemiklerimin yavaş yavaş toprağın bir parçası haline geldiği yere.

Dağınık topuzlu kız beni ve gelgitli duygularımı geçerek görünmez bir şekilde ikimizi de ezip geçti.

"Lütfen dur," diye fısıldadım umutsuzluk daha da sertleşirken.

Ve sonra, ben bunun inanamasam da, o

Yaptım.

OceanofPDF.com

11. BRECIA

BOULDER, COLORADO

2 YIL ÖNCE

April kızları akşam yemeği için McDonald's'a götürürken o da randevusu için hazırlandı.

"Güle güle, baba!" Kimmie, Emma ile birlikte koridordan garaj kapısına doğru zıplarken seslendi.

Kafasını tıraş olduğu banyodan dışarı çıkardı. Sonra ellerini başının üzerine kaldırdı ve homurdandı. "Gıdıklama canavarı sizi yakalamadan önce yükseltici koltuklarınıza geçseniz iyi olur!"

Kimmie ve Emma sevinçle ciyakladılar ve April kızları kapıdan dışarı kovalarken güldü ve etiketli kutulardan oluşan duvar yollarını kestiğinde onları kucağına aldı, durması için yalvarana ve tüm Happy Meals'lerini yemeye söz verene kadar ikisini de gıdıkladı.

İnanamayarak izledim.

İstemeye istemeye, April'ın neden bilmediğini biraz daha iyi anladığımı kendime itiraf ettim.

Çünkü ne yaptığını bilmeseydim -%100 emin olsaydım, çünkü işte buradaydım- onun birini incitebileceğine asla inanmazdım.

Bir şekilde durumu daha da kötüleştirdi. Aynı anda hem gıdıklama canavarı *hem de* yan bahçemde elinde uzatma kablosuyla bekleyen canavar olabiliyordu.

Onun ya biri ya da diğeri olmasını istedim. İkisi birden değil.

Garaj kapısı kapandığında ve ev sessizleştiğinde telefonunu açtı ve müziğin sesini açtı. "60'lar partisi" adında bir çalma listesi.

Neil Sedaka.

Roy Orbison.

Paul Anka.

Yine, beklediğim gibi değil. Metallica, evet. Korn, kesinlikle. Ama 60'ların neşeli şarkıları? Usturayı lavabonun kenarına vurup elini yeni tıraş olmuş yüzünde gezdirirken gözlerini izledim, sonra aynada gülümsemesini prova ettim.

Memnun bir şekilde uygulama içi mesajlarını kontrol etti; Nicole'dan yeni bir mesaj yoktu.

-Ve garajdaki mavi Kia'nın anahtarlarını aldı.

Ama parmakları kapı kolunun etrafına dolandığında, aniden başını salladı ve arkasını döndü.

Onu aşağıya, bodrum katındaki ofisine kadar takip ettim, masasının kilitli üst çekmecesini açtı ve iki kutu Tic Tacs çıkardı.

Kaplardan birini açtı ve çoğunlukla dolu olan ikinci kaba birkaç beyaz kapsül attı.

Daha iyi görebilmek için birkaç adım daha yaklaştım. Tic Tac kabını kapatırken "Pretty Woman" diye ıslık çaldı, biraz salladı ve yandan inceledi.

İşte o zaman eklediği kapsüllerin diğerlerine benzemediğini fark ettim. Dikdörtgen ve beyaz yerine yuvarlak ve beyazdılar. Ve ortalarından çizilmişlerdi.

Rohypnol. SVU'nun yeterince bölümünü izlemiştim.

Kalp.

En yaygın tecavüz ilaçlarından biriydi.

Tic Tac kutusunu içine sokarken bir tür bulanık uyuşukluk hissettim.

Kadife ceketini. Kendi kendine ıslık çalarak aceleyle üst kata ve garaja çıktı.

Kia'nın sürücü kapısını açtığında, yanından geçip yolcu tarafına oturdum. Garajın yarı karanlığında özenle istiflenmiş kutuların tepesinde Oscar tünemiş, kuyruğunu ileri geri sallayarak oturuyordu.

James/Jamie telefonunu arabanın bluetooth'una bağladı ve biz evden çıkıp Denver'a doğru ilerlerken Neil Sedaka'nın "Sweet Sixteen" şarkısının son nakaratına eşlik etti.

Yüzünü inceledim, herhangi bir kırmızı bayrak belirtisi arıyordum. Nicole'e içkisini yalnız bırakmamasını söyleyecek herhangi bir şey. Gözlerini bir saniye bile ayırmamasını. Keskin, temiz çene hattına ya da sıcak gülümsemesine güvenmemesini.

Hiçbir şey yoktu. Şu anda yok.

Yan kapımdan geçip benim gelmemi beklemesinin üzerinden tam bir hafta geçmişti. Ve onun son çağrısına cevap vermemin üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti.

Onu reddettiğim için ödeyeceğim bedeli asla hayal edemezdim.

Görünüşe göre o küçük Tic Tacs şişesi, onu hayatına davet ettiği için ödeyeceği bedeldi. Belki de onun doğru kişi olabileceğini ummanın bedeli.

Benim gibi bu bedeli ödeyen başka insanlar da var mıydı? Onu istemeyen başka kadınlar? Ya da çok geç olana kadar onunla hiçbir şey yapmak istemediklerini fark etmeyen?

Kendimi önümüzdeki yola odaklanmaya zorladım ve içimde fokurdayan öfkenin kaynamasını engelledim.

Boşa göze alamazdım.

OceanofPDF.com

12. GÖKYÜZÜ

KUNA, IDAHO

ŞİMDİ

Kamerada kaydedilmiş yetmiş iki saatlik güvenlik görüntüsü vardı.

Ken bellek çubuğunu çıkardı ve anahtarlığındaki USB belleğe taktı. "Bugün gelmen iyi oldu. Kamera yetmiş iki saat sonra kendi kendine dönüyor. Yani çok şey var. Eğer hepsine ulaşamazsak, sana bir kopyasını çıkarırım." Küçük ofisin kapısına baktı ve ev sahibi Don'un güvenlik görüntülerinin bir kopyasını vermek konusunda ne diyeceğini düşündüğünü biliyordum. Don her şeye hayır derdi. Neyse ki Don neredeyse hiç ortalıkta görünmezdi.

Ken kameranın "yedekleme" düğmesine bastı ve bu da telefonuna bir ping neden oldu. Keşke ona sarılabilseydim.

Birkaç dakika sonra Cuma günü sabah 8:00'de, vardiyam için ilk geldiğim saatte oynat tuşuna bastı. O ve annem, otoparkın doğu ucundaki kadraja girmemi, hızla yürümemi ama telefonumun ekranına yapışmamı sessizce izlediler. Gülümsüyordum, şimdi hatırlayamadığım bir video ya da meme izliyordum. Sadece normal bir gündü. Mutlu bir gün. Üniversitedeki ilk hafta sonumdan önce son kez sabah vardiyasında çalışmak zorunda kalacaktım.

Ben içeri girip kadrajdan çıktıktan sonra Ken güvenlik görüntülerinde ileriyi taradı. Otoparka her araba girişinde ya da bir çalışan binadan her çıkışında oynat tuşuna bastı.

"Bu o," diye bağırdım ekranda mavi bir Kia göründüğünde, otoparkın uzak tarafında. Görüntü ileriye doğru zum yapmayı bırakıp bir anlığına dondu ve ben de heyecanımı bastırmaya çalıştım. Video normal hızında devam ederken tekrar "Bu o," diye fısıldadım.

Ken beni tekrarlar gibi, "Bu o," dedi. "Sana bahsettiğim müdavim bu."

James Daily Grind'e girdi ve birkaç dakika sonra sıcak çikolatasıyla tekrar çıktı. O tekrar içeri girdiğinde annem kaşlarını çattı.

ve uzaklaştı. Yavaş ilerliyordu. "Bunu daha sonra halledebilirim, daha fazla zamanınızı almak istemiyorum. Çalışman gerektiğini biliyorum. Belki sıra dışı bir şeyi benden daha iyi fark edersin diye düşündüm. Vardiyasının sonuna kadar ileri gider misin? Dört gibi çıkması gerekiyordu."

Ken başını salladı ve görüntüleri ileri sararak taramaya devam etti. Arabalar kadraja girip çıkıyordu. Posta geldi. Bir çift liseli arabalarının önünde öpüştü. Bir martı sürüsü, birinin çöpe attığı simit artıklarını yemek için aşağı indi.

Mavi Kia ikinci kez göründü ve video karesinin en ucundaki otoparka girdi. Bu sefer arabadan kimse inmedi.

Bunu gördüğümde, duygularım sarsıldı ve Ken'in telefonu kapandı. Annem panikledi. "Kaybettin mi? Nereye gitti?"

Ken hayal kırıklığı içinde başını salladı ve telefonunun ana ekran düğmesine bastı. "Hayır, yedekleme kaydedildi. Sanırım sadece büyük bir dosya." Siyah ekrana kaşlarını çatarak baktı.

Tam telefon yeniden açılırken, ofisin kapısı çalındı ve bir hafta önce işe başlayan minyon bir esmer -Allison?- kafasını odaya soktu. "Hey, uh. Dışarısı biraz yoğun olmaya başladı - vardiyaya başka birini almak için Don'u arayayım mı yoksa ..." Tatlı tatlı gülümsedi ve Ken'in yüzü kızardı.

"Hayır. Birazdan çıkacağım, tamam mı?" dedi ve anneme özür dileyen bir bakış fırlattı. Onu suçlamadım. Saat neredeyse sekizdi. Ama Allison çıkarken kapıyı yüzüne çarpmak için elimden geleni yaptım. Başarılı olamadım.

"Gerçekten çok yardımcı oldun," dedi annem. "Sen işe git, ben de evde izleyeceğim." Ayağa kalktı ve gözlerinin tekrar dolduğunu görmeden önce başını çevirdi, ama sesi bunu gizleyemedi. "Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi. Bu bana en azından bir şey veriyor."

Ken beceriksizce onun omzunu sıvazladı. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Ve lütfen onu bulduğunuzda bana haber verin. Dün vardiyada olan herkese bir şey fark edip etmediklerini soracağım." Annemi arabasına kadar takip ederken bir kez daha ona sarılabilmeyi diledim.

Arabayı otoparktan çıkarırken kendini tuttu, sonra da ağlamak için alışveriş merkezine dönen bir ara sokakta durdu.

Telefonu bir kez çaldı ve Ken'den görüntülerle birlikte gelen e-postayı duyurdu. Sonra bir kez daha, babamdan gelen bir mesajla. Uçağı yeni kalkmıştı. İki saat içinde orada olacaktı.

* * *

Mavi Kia, vardiyam bitmeden önce saat başı beş kez görüntülerden geçti. Her seferinde, binanın ön tarafına bakacak şekilde otoparkın arka köşesine çekti. Bir süre park halinde kaldı. Sonra uzaklaştı.

Vardiyadan çıkmamı bekliyordu.

Mavi arabayı her gördüğümde, heyecanım ve korkum kabarırken video kısa süreliğine dondu.

İlk başta, dondurulmuş karenin annemin arabayı park yerinde sürekli beliren aynı araba olarak tanımasını kolaylaştıracağını umuyordum. Ancak hızlı ileri sararak otoparka giren yüzlerce araba arasında Kia'yı fark etmedi. Sadece videonun tuhaf bir şey yaptığını düşünerek paniğe kapıldı ve kaza yapmaması için dua etmeye başladı.

Birkaç dakikada bir telefonunu kontrol etti ve açık olduğundan ve bir aramayı kaçırmadığından emin olmak için zil sesini yokladı.

Yapmamıştı.

* * *

Babam uyumamış gibi görünüyordu.

Annemin şişmiş yüzünü görünce kendi gözleri de kızardı ama yüzünü el salladı. "Her şey girecek, Mari. Duygusallaşarak zaman kaybetmeyelim."

Bavulu ön kapıdan içeri sürüklerken annem dudağını ısırdı ama hiçbir şey söylemedi, koridorda sıralanan fotoğraflarıma bakmamaya özen gösterdi.

Birdenbire kedim Snickers'ı uyutmak zorunda kaldığımız zamanı çarpıcı bir netlikte hatırladım. Taşınmadan hemen önceydi. Üçüncü sınıftaydım. Yeterince büyük olmama rağmen "Snickers'ın acısına son vermenin" ne demek olduğunu anlamamıştım. Özellikle de Snickers garaj kapısına sıkışmışken. Sanırım Snickers'ın

ona yardım edeceklerdi. Acısına son verecekler ve onu tekrar iyileştireceklerdi.

Babam onu eski bir plaj havlusuna sararken ve annem hala açık olup olmadıklarını öğrenmek için veterineri aramak için acele ederken acınası zayıf miyavlamalar ağladı. Siyah-beyaz kafasını okşadım, bir kulağından çıkan koyu kırmızı çizgiye dokunmamaya dikkat ettim.

Babam bir saat sonra veterinerden eve kedisiz döndüğünde ağlamamı durduramadım. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim. Ve veda etmemiştim. Tam olarak değil.

Babam beni omuzlarımdan tuttu, gözlerimin içine baktı ve "Üzgünüm Skyebird. Ama olan oldu."

Birbirlerini en az bir yıldır görmeyen anne ve babamın yan yana oturup güvenlik kamerası görüntülerinin geri kalanını incelemelerini izlerken bu sözler hafızamda yankılandı.

Olan oldu.

* * *

Görüntüler saat 4:00'ü gösterdiğinde - vardiyamın sonu - mavi Kia park yerinin en ucunda yeniden belirdi.

Sonra saat 4:09'da, eşyalarımı topladıktan sonra çerçeveye doğru yürürken, araba açık alandan geçip uzun, dar alışveriş merkezine girdi.

Ebeveynlerimin yüzlerini inceledim, noktaları birleştirmelerini bekledim.

Ama aynı anda gri bir Honda çıktı. Tam o sırada mavi bir Ford geçti. *Onu* arıyor olmasaydım Kia'yı da fark etmeyeceğimi biliyordum.

Kendimi video karesinin diğer kenarına doğru yürürken gördüğümde içimi bir panik duygusu kapladı. Otoparktan alışveriş merkezine giden ikinci girişe doğru. Mavi Kia artık görünmüyordu. Diğer otopark girişinden çıkmıştı.

Kamera görüntüsünden çıkmak üzereydim.

Bu da arabasına bindiğimi görmeyecekleri ve hatta onunla konuşmayacakları anlamına geliyordu. En az yirmi metre ötedeki FroYo'nun önünden geçerken Kia'ya binmiştim. Orada olup olmadığını merak ettiğimi hatırlıyorum.

Ama güvenlik kamerası görüntülerinde kadrajdan çıkmadan hemen önce elim havaya kalktı.

Annem gördü. "Bunu gördün mü?" Öne doğru eğildi ve neredeyse bilgisayarı mutfak masasından deviriyordu.

Babam başını salladı ve bilgisayarı düzeltti. "Ne? Ne oldu? Bu mu?"

"El salladı. Birine el sallıyordu. Ya da el sallamaya başlamıştı, Her neyse. Elini kaldırdı ve-" Annem hızla görüntüyü birkaç saniye geriye sardı ve ben güvenlik kamerasının kenarına gelip sağ kolumu kaldırmaya başladığımda ikisi de sessizce izlediler. Annem duraklatmaya bastı.

Görüntülerde yüz ifademi görmek zordu. Çok net değildi. Ama uzaktan bile birine gülümsediğim anlaşılıyordu.

Panik azaldı, yerini heyecan dalgası aldı. "Evet, el sallıyordum. Ona, mavi Kia'ya," diye haykırdım ve hiç tepki almadım.

Babam daha yakına eğildi ve birkaç saniye ekranı inceledi. Sonra telefonunu çıkardı. "Kesinlikle birine el sallıyor. Polisin sana verdiği numara neydi? Bilmeleri gerekir."

Annem telefonunun kilidini açıp numarayı aradı ve gergin olduğunda hep yaptığı gibi işaret parmağıyla başparmağını birbirine sürttü. "Sadece arkadaşlarından biri olduğunu söyleyecekler." Durakladı ve umutla ekledi, "Belki de öyledir?"

Babam yavaşça başını salladı ama polisi ararken annemle göz göze gelmedi. Annem görüntüleri bir kez daha başa sardı, sonra da geri kalanını izlemek için oynat tuşuna bastı. İşe geri dönersem diye sanırım. Gelmeyeceğimi biliyordum. En azından canlı olarak. Bu yüzden onun yerine babamın polisle konuşmasını dinledim.

Beni şaşırtan bir şekilde, telefonu açan kadın - annemin daha önce konuştuğu kadın - annemin daha önceki yorumlarını ona ilettiğini söyledi. Memur Willis bana ne olduğunu araştıracak olan memurun adıydı. Henüz resmi bir soruşturma yoktu. Ancak Memur Willis, bir sonraki adımları belirlemek ve gerçekten kayıp olma ihtimalimin seviyesini değerlendirmek için ellerindeki videoya ve ailemin önemli olduğunu düşündüğü diğer her şeye bakacaktı.

Babam santral görevlisine teşekkür etti ve telefonu kapattı. "Öğleden sonra bir memur burada olacak. Olayı 'değerlendirecekler'. Bu da o gelmeden önce elimizden geleni yapmamız gerektiği anlamına geliyor. Başı belada, Mari. Öyle olduğunu biliyorum." Sesi biraz kesildi ve boğazını temizledi. "Biliyorum.

Onu senin gibi her gün görmedim ve uzun zaman geçtiğini biliyorum ve bu konuda kendimi kötü hissediyorum ama o benim kızım ve onu tanıyorum. İyi bir sebep olmadan böyle ortadan kaybolmaz. Kaybolmaz. O memur buraya gelmeden önce başka ne yapabiliriz?"

Annem başını salladı ve yanaklarını sildi. "Gerçekten videoda bir şey göreceğimizi umuyordum. Sanırım kafeye geri dönüp başka bir şey gören olup olmadığına bakabiliriz. Müdavimlerden biri? Belki her gün gelen sıcak çikolatacı adam da oradadır?"

Bu beni neşelendirdi. Belki de geri dönecekti. Ailemin onunla karşılaşması fikri midemi bulandırdı. Ama belki, sadece belki içeri girerdi. Belki ağzından bir şey kaçırmıştır. Ya da olan veya sigara molasında olan başka biri arabasına bindiğimi fark etmiştir.

Biri ortadan kaybolduğunda takip edilecek çok fazla konu vardı.

Blacks Creek Yolu'nda hareketsiz ve parçalanmış bir şekilde yatan bedenimi düşündüm. Bulunmayı hem özlüyor hem de korkuyordum. Bu ailemin gözlerindeki ışığı söndürürdü. Ama geri dönme şansımın olmadığını en ufak bir şüphe duymadan bildiğim halde, umut kırıntılarını görmek daha da kötüydü.

OceanofPDF.com

13. MEGHAN

OQUIRRH DAĞLARI, UTAH

1 YIL ÖNCE

Sarışın, dağınık topuzlu kadının aniden toprak yolun eğimli banketine çekilmesini, ön tamponunun ayakkabının sadece birkaç metre uzağında olmasını hayretle izledim.

Ön camdan onu izlerken ağladığını görebiliyordum. Hem de çok ağlıyordu. Başını direksiyona yasladığında omuzları biraz titriyordu.

Neden ağladığını bilmiyordum. Ya da çakallar ve kartalla olanlar gibi benim bununla bir ilgim olup olmadığını. Ama nedeni ne olursa olsun, durmuştu.

Onunla birlikte ağlayamadım ama o ağlarken keder dalgalarının içimden akıp gitmesine, üzerime çökmesine izin verdim. Ailemin yasını tuttum. Sharesa'nın yasını tuttum. Artık muhtemelen geri dönmeyeceğimi biliyorlardı. Son derece güvenilir biriydim. Sesli mesajlarımı ya da mesajlarımı asla cevapsız bırakmazdım. Çok yanlış bir şey olmadığı sürece.

Sevdiğim insanların yüzlerini çağırdım ve hüznün ağır bir battaniye gibi üzerime çöktüğünü hissettim. Yasın iki yönlü olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bir kişinin yasını tutmak yerine, şimdiye kadar değer verdiğim herkesin yasını tutuyordum. Artık hepsi gitmişti.

Aracın içinde kız daha çok ağladı. Sanki yanımda duruyormuş gibi duyabildiğim yüksek sesli, çirkin hıçkırıklar.

Anılarımı bir kenara bıraktım ve birkaç dakika boyunca onu izledim. Yolcu koltuğunda mor-mavi bir sırt çantası ve yan tarafına bağlanmış bir su şişesi vardı. Camdan içeri baktığımda yürüyüş botları giydiğini görebiliyordum. Zaten görebildiğim kadarıyla herhangi bir kamp malzemesi yoktu, bu da bir günlük yürüyüşe işaret ediyordu. Belki de yanaklarından direksiyona süzülen gözyaşlarının ardında ne varsa ondan uzakta bir gün.

Sonunda titreyen bir nefesle dik oturmasını endişeyle izledim. Dikiz aynasındaki yansımasını inceledi ve gözlerini sildi.

"Lütfen gitme. Lütfen dışarı çık," diye

yalvardım. Hiç tepki vermedi.

Ancak birkaç dakika sonra arabanın anahtarlarını bir eline aldı ve arabadan indi.

Gözlerini kapatıp yüzünü dalların arasından süzülen güneşe çevirdi ve derin bir nefes aldı.

Büyülenmiş gibi izledim.

Ayakkabı tam önündeydi.

Burnunu çekti ve tekrar gözlerini sildi, dağınık ağaçlara baktı, gözleri bedenime giden yoldaki çoğunlukla gizli olan çatala takıldı.

Birkaç adım attı ve ben de onu devam etmesi için teşvik ettim. "Evet. Devam et, tamam mı? Lütfen."

Arabasının anahtarlarını cebine koydu ve yol denen zavallı şeyin gerçekten de o yönde devam ettiğini görecek kadar yürüdü.

Kuzgunun karanlık formu tepesinde daireler çizdi ve bir tür mırıldanma kıkırdaması çıkardı.

kız durdu ve izledi, sonra baktı geri arabasına .

Tepenin üzerinde, çalılıkların arasında bir yerde bir dal kırıldı.

Kaşlarını çattı ve burnunu kırıştırdı. "Hayır," diye mırıldandı, sonra topuklarının üzerinde dönerek arabasına doğru ilerledi.

Geri çekilen omzuna uzandım. Elim hafifçe kelly yeşili atletinin üstünde durdu. "Hayır, gitme. Lütfen gitme. Başka kimse durmayacak."

Devam etti.

Arabanın sürücü tarafına ulaştığında cebinden anahtarlarını çıkardı ve sanki biri onu takip ediyormuş gibi arkasına baktı.

Teknik olarak haklıydı.

Benim hatam olup olmadığını merak ederek birkaç adım geri gittim.

Korkutmuş muydum

Onu mu?

Umutsuzluk geri geldi ve o bana bakarken kendimi onun altında

ezilirken hissettim.

anahtarı kapıda çevirdi.

Gözlerimi kapattım.

Ama kapı çarparak kapanmadı. Ve araba uzaklaşmadı.

Gözlerimi açtığımda, hâlâ açık olan şoför kapısının yanında duruyor ve bana bakıyordu.

Yüzüne yavaşça yayılan şaşkın bir anlığına beni görebildiğini sandım.

Bana doğru birkaç adım attıktan sonra toprağın üzerine çömeldi.

İşte o zaman ayakkabıyı ve kuzgunun yaptığı küçük sunağı gördüğünü anladım.

Dağınık topuzlu kız, üzerinde koyu bir leke olan ağartılmış mercan rengi ayakkabıyı incelerken kaşlarını çattı. Ona dokunmadı.

Birkaç dakika sonra tekrar başını salladı ve arabaya döndü. Bu kez sırt çantasını karıştırdı ve bir cep telefonu çıkardı.

İki fotoğraf çekti. Biri yakından, diğeri de biraz geride Big Eddy Kamp Alanı tabelasını gösteren .

Kendime bunun bir anlamı olmadığını söyledim. Bu fotoğrafların beni kimsenin bulabileceği anlamına gelmeyeceğini. Tek bildiğim, fotoğrafları Instagram hesabında #pickupyourtrash ve #protectourplanet hashtag'leriyle paylaşmayı planlıyordu.

Ama motor dönüp uzaklaştığında, motorun sesini artık duyamadan önce yine de "Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

OceanofPDF.com

14. BRECIA

BOULDER, COLORADO

2 YIL ÖNCE

Saat 6:50'de otoparka girdi. Twiggs'teki hostesten "özel" bir köşe kabini istemek için yeterli zaman, Nicole -tüm gülümsemeleri ve gergin enerjisiyle ama soğukkanlı davranarak- gelmeden önce, lüks barın etrafında onu beklediğini umduğu kişiyi tarıyordu.

Parlak kızıl saçları MatchStrike'taki fotoğraflarında olduğundan daha uzundu. Zahmetsiz görünen ama ilk elden deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki, muhtemelen doğru şekilde yapılması uzun zaman alan kumsal dalgaları halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Deniz köpüğü yeşili bir güneş elbisesi ve alt kısmında küçük bir püskül olan kırpılmış bir ceket giymişti. Mükemmel, ince bir kedi gözünü başarmıştı. Çok güzeldi.

Adam fark edip kabinden el salladığında dudaklarında bir gülümseme belirdi, ardından aceleyle yanına geldi. Adam onu kabine geri götürmek için elini küçük sırtına koyduğunda gülümseme genişledi. O da gülümsedi. Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Neredeyse kapanana kadar konuştular. Ona saçma oda arkadaşı "Steve" hakkında her şeyi anlattı. Devlet güvenliğiyle ilgili olabileceğini ima ettiği işi hakkında. Yanındaki kabinde duymadan alay ettim, ellerini inceliyordum. Tic Tac kutusuna uzanmasını bekliyordum. Teknik bir insan değildim ama geçen hafta onu bodrum katında çalışırken izledikten sonra, enerji içecekleri satan çok seviyeli bir pazarlama şirketinin web sitesini yönettiğini rahatlıkla söyleyebilirdim.

April, Kimmie ve Emma'yı düşündüm, muhtemelen yatmadan önce yapbozlarını bitiriyorlardı. Ya da McDonald's Happy Meals'lerinden çıkan sihirli plastik sürprizle oynuyorlardı. Öfke süzülmeye başladı, beyaz-sıcak yavaş bir damla. Bastırdım. Henüz değil.

Nicole'e bana anlattığı hikâyeleri anlatırken o da onu dinliyor, başını sallıyor, gülüyor ve egosunu okşuyordu. Tıpkı benim yaptığım gibi. Çünkü o çekiciydi ve

Yakışıklıydı ve ona hayatını da sordu. Ve kız ona , cömert bir ilgiyle karıştırdığım bir tür yoğunlukla dinledi.

Artık bunun bir kedinin fareye saldırmadan önce gösterdiği türden bir dikkat olduğunu biliyordum. Bu bakışı daha önce de görmüştüm, Frank'in tüy oyuncağa atlamadan önceki gözlerinde. Birkaç gün önce April ve kızlar zevkle izlerken Oscar'ın gözlerinde evin içinde bir sineği takip ederken.

Nicole'un ilk içkisi neredeyse boştu. O güzel bakır bardaklardan birinde bir Moscow Mule'du. Bir elini hafifçe bardağın sapında tutuyor, birkaç dakikada bir küçük bir yudum alıyordu. Bir saatten fazladır o içkiyi yudumluyordu; kapıdaki tabelaya bakılırsa bar yakında kapanacaktı. "Harika gidiyorsun," dedim ona. "Bir içki daha alma."

Garson yeniden doldurulmasını istemek için masaya geldiğinde, hemen "Bir tane daha alacağım. Henüz gitmeye hazır değilim, ya sen?" Bin wattlık bir gülümsemeyle Nicole'e döndü.

Biraz duraksadı ve içkisine baktı. Acaba o da benim gibi hafif sıklet biri miydi diye düşündüm. Belki de zaten yeterince çakırkeyif hissediyordu ve ilk buluşmada aptal görünme riskini almak istemiyordu.

Ne gerekiyorsa.

Kulağına doğru eğildim. Olabildiğince yaklaştım. "Bir içki daha alma." Tekrar ettim. Ve tekrar.

"Tabii. Ben de bir tane daha alacağım sanırım."

Garson kız içki siparişiyle ortadan kaybolurken, Nicole tuvalete gitmek için izin istedi.

Onun uzaklaşmasını izledim. O da öyle yaptı. Tuvalet kapısının kapandığını görünce cebinden Tic Tac'ları çıkardı. Rastgele. Odanın etrafına bakmadı. Ya da kabı saklamaya çalışmadı. Sadece açtı ve eline üç kapsül düşene kadar salladı. İki tane dikdörtgen, bir tane de yuvarlak hap vardı.

Panik ve öfke kabardı ve çılgınca duygularıma sarıldım. Tüm duygularımı ona ve elindeki nesnelere odakladım. Tıpkı bilgisayara yaptığım gibi.

Üzerimizdeki ışık çılgınca titriyordu.

Endişesiz bir şekilde baktı. Sonra kapağı kapattı, iki gerçek Tic Tac'ı ağzına attı ve Rohypnol'ü avucuna aldı.

Garson kızın elinde iki içkiyle barın karşısına geçmesini dehşet içinde izledim.

Nicole henüz dönmemişti.

Garson kız iki içkiyi de masanın ortasına koydu. "Afiyet olsun!" Gözlerini kısarak hâlâ titremekte olan ışığa bakarken gülümsemesi soldu. "Bunun için üzgünüm. Başka bir ampul getirebilirim."

Gülümsemesine karşılık verdi ve ona salladı. "Önemli bir şey değil."

Garson kız uzaklaşırken, önce kendi içkisine, sonra Nicole'ünkine uzandı, beyaz hapı bakır bardağın kenarından ustalıkla kaydırarak masanın onun tarafına doğru kaydırdı.

Küçük beyaz dairenin yok oluşunu hissiz bir şekilde izledim. Hiçbir şey yapamamıştım. Bitmişti. Nicole birkaç dakika sonra masaya döndüğünde yeni ruj sürmüştü. Hap çözülmüştü. Geriye sadece küçük beyaz bir leke kalmıştı.

Duvardaki saat 10:15'i gösteriyordu. Bar kırk beş dakika içinde kapanacaktı. İçkisinden uzun bir yudum aldı ve ona gülümsedi. "Biliyor musun, bence şimdiye kadar gördüğüm en güzel gözlere sahipsin. Seni MatchStrike'ta ilk gördüğümde sahte bir hesap olabileceğini düşünmüştüm. Gerçek hayatta kimsenin gözleri böyle değildir."

Soluk teni pembenin koyu bir tonuna dönüştü ve içkisini yudumladı. "Ben de senin hakkında aynı şeyi merak ediyordum."

"Yapmalısın," diye mırıldandım öfkeyle, kabinde ona yaklaşarak. "Az önce içkine ilaç kattı."

Güldü ve başını salladı. "İnternette flört etmek tam bir karmaşa. Eminim paylaşacak hikâyelerin vardır."

Kıkırdadı ama bakır bir yudum daha almadı. Hatta içkiyi biraz geriye itti ve su bardağını öne doğru taşıdı. Gözleri içecekler arasında gidip geldi. Fark etmedi ve bunun yerine MatchStrike'ta çıktığı son adamla ilgili bir hikâye anlatmaya başladı; adam kendisini bekâr olarak listelemesine rağmen henüz boşanmamıştı bile. Hatta bakıcı bulamadığı için birini "refakatçi" olarak randevuya getirmişti.

Hikâyenin doğru yerlerine güldü. Ama gözleri önündeki masada çoğunlukla dolu duran içkisine kaymaya devam etti. Sonra da duvardaki saate. Yirmi dakika içinde kapanıyor.

"Tamam, bu çok komikti ama daha fazlası olduğunu biliyorum," diye takıldı. "Belki de Moscow Mule'dan birkaç yudum daha aldığında ortaya çıkacak türden hikâyeler?" Kendi içkisinden bir yudum alırken onun içkisine doğru başını salladı. "Onları duymak için ölüyorum, bu yüzden içsen iyi olur. Gece daha çok genç, güzel kız."

Nicole'ün yanakları bir kez daha kızardı ve içkisinden bir yudum daha almak için öne doğru eğildi.

Onunla birlikte eğildim, hayalet dudaklarımı kulak kanalının içinde olduğumdan emin olana kadar daha da yaklaştırdım. "Beni dinle, tamam mı? İçmeye devam etme. Güvende değilsin. Bu içki güvenli değil. O da güvende değil."

İçkisinden küçük bir yudum almasını izledim, yeni rujlanmış ağzı parlak pembe pipetin etrafında büzülüyordu. Sonra küçük bir yudum daha. Bunu yaparken ona baktı ve gözlerinde ondan hoşlanmasını ne kadar çok istediğini görebiliyordum.

Ona yaklaştım ve güçsüzlük ve kaçınılmazlık duygularına umutsuzca tutunarak elimden geldiğince yüksek sesle tekrar denedim. Bir şekilde mesajı iletmeye çalıştım.

"Dur. İçmek zorunda değilsin. Nedenini anlamadığını biliyorum ama dur. İçmeyi bırak. Yanlış giden bir şeyler var. Çok yanlış bir şeyler var."

Üstümüzde ışıklar tekrar titredi, bu sefer neredeyse belli belirsizdi. Nicole burnunu kırıştırdı. "Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" diye alay etti. "Ben hafif sıkletim. Zaten biraz kafam güzel." Su bardağına uzandı ve neredeyse yarısını boşalttı.

"Evet, bütün suyu iç!" Neşelendim. Cevap olarak kıkırdadı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

Tam yüzünün önüne gelene kadar kendimi masanın üzerine attım. "Siktir git."

Yanıt verircesine vücudunu bana yaklaştırdı ve Nicole'ün içkisini tekrar önüne itti. "'Tamamen kafası güzel' 'ün nasıl olduğunu görmek istiyorum. Çünkü 'biraz kafası güzel' Nicole cidden çok sevimli."

Gülümsemesi değişmedi ama bakır bardağa tekrar uzanmadı. "Ayık Nicole de öyle," diye şakacı bir şekilde cevap verdi ama adamın sinirlendiğini görebiliyordum.

O da yapabilirdi.

Geri adım atmaya çalıştı. "Evet, kesinlikle."

Havadaki değişim hissediliyordu.

En azından benim için öyleydi.

Bir hayalet olarak -ya da her neysem- duyularımın çoğunu kaybetmiştim. Kollarımın hafifçe dayandığı masanın pürüzsüz yüzeyini hissedemiyordum, masadaki yarısı yenmiş patates kızartması tabağının kokusunu alamıyordum ve kesinlikle tadını da alamıyordum. Görebiliyordum. Ve duyabiliyordum. Ama fiziksel duyularda kaybettiklerimi metafiziksel duyularda kazanmış gibiydim. Masanın etrafında dönen bir akıntı gibiydi. Ağırlaşmış ve gerginleşmişti.

İçkisini bitirmesi için onu tekrar zorlamaya çalışmadı.

O da bir yudum daha almadı.

Flörtöz, istekli enerjisini geri kazanmaya çalıştı. Ona en sevdiği filmleri, ailesini, arkadaşlarını, hatta giydiği sundress'i sormayı denedi. Gülümsedi ve cevap verdi. Ama eskisi gibi kıkırdamayınca ve ona doğru eğilmeyince, denemeyi bıraktı ve somurtmaya başladı. Sanki bu randevuyu mahveden oymuş gibi.

Mest olmuştum.

Garson hesabı getirdiğinde Nicole uzun bir su içti ve ardından telefonunu çıkardı. "Hey, aslında kendimi pek iyi hissetmiyorum. Gidip bir Uber çağıracağım, tamam mı? Seninle tanışmak güzeldi."

Sarılmak yok. "Bunu tekrar yapalım." yok. "Evime gelmek ister misin?" yok.

Tezahürat yaptım. Yüksek sesle.

Çenesi hafifçe sıkıştı ve omuz silkti. "Güzel. Hesabı ben öderim sanırım."

Gülümsedi ve masadan kalktı. "Teşekkür ederim. Dışarıda biri var gibi görünüyor, o yüzden acele etsem iyi olacak. Koştuğum için üzgünüm!" Telefonuna baktım. Uber uygulamasını açmamıştı bile; ancak Jen adında birine bir mesaj yazmıştı. "Çok iyi gidiyordu ama kötü hisler alıyorum. Eve gidiyorum. *Criminal Minds* izlemek ister misin?"

Sonra kadın gitti, adam sabırsızlıkla garsonun kartını iade etmesini bekledi, sonra da hesabı getirmek için kapanış saatine kadar beklediği için ona çıkıştı.

Garsonun yüzü buruştu. "Oh, ben sadece- siz bir randevudaymışsınız gibi görünüyordu ve ben de sizi acele ettirmek istemedim-"

Ona alaycı bir bakış attı. "Tam bir sürtüktü." Sonra bahşiş bırakmadan fişi imzaladı ve otoparka doğru yürüdü.

OceanofPDF.com

15. GÖKYÜZÜ

KUNA, IDAHO

ŞİMDİ

Kimse bir şey görmedi.

Ve mavi Kia gelmedi.

Annem ve babam iki saat boyunca lobinin girişinde durup otoparkta tanıdıklarını düşündükleri birilerini ararken, annem de "arkadaş" listemde görünen herkese mesajlar ve Facebook mesajları gönderdi. Beni gören olup olmadığını sordu. Şu anda nerede olduğuma dair herhangi ipucu verebilecek bir şey söyleyip söylemediğimi.

Kimse bir şey bilmiyordu.

Annem ve babam kahve almak için kapıdan giren herkese beni dün görüp görmediklerini sorarken, babam da telefonundan son sınıf fotoğrafımı gösterdi.

Herkes üzgün bir şekilde başını salladı ve aileme yakında gelmemi umduklarını söylediler. Tanıdık gelen bir kadın beni hatırladığını ama dün işten çıkarken görmediğini söyledi. Yiyiştikleri için lobiden kovduğum birkaç üniversiteli çocuk da başlarını sallayarak beni hatırladıklarını söylediler. Ama kimse beni işten çıkarken görmemişti.

Öğleden sonra ilerledikçe Ken'in bile lobide huzursuzlanmaya başladığını görebiliyordum. Annemlere birkaç buzlu latte getirdi ve video görüntülerinde bir şey görüp görmediklerini sordu. Ama hemen ardından onlara başka bir güvenlik görüntüsü veremeyeceğini ekledi ve bunu söylerken mağazanın içine . Belli ki birileri bu sabah dükkân sahibine güvenlik kasetiyle ilgili bir şeyler söylemişti. Dükkânın önündeki umutsuz, çılgın enerjiyi ben bile hissedebiliyordum. Bu iş için iyi değildi. İnsanlar sadece Americano'larını istiyordu.

Memur Willis nihayet saat 14:00 civarında aradı ve ailem, eşyalarımdan herhangi birine ihtiyacı olması ihtimaline karşı onunla evde buluşmayı kabul etti. Eğer arama köpeklerine ihtiyaç olursa diye konuşulmadan anlaşıldı.

Tekrar arabaya doluştuk. Babam arabayı sürüyor, annem hâlâ telefonuna yapışmış, Facebook'taki 541 "arkadaşıma" aynı mesajı kopyalayıp yapıştırıyordu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ben Skye'ın annesiyim. Dün gece eve gelmedi ve çok endişeliyiz. Aklınıza onu bulmamıza yardımcı olabilecek bir şey gelirse, çok önemli görünmese bile lütfen bana mesaj atın."

neredeyse anında gelen cevapları omzunun üzerinden izledim. Çoğunlukla isimlerini hayal meyal tanıdığım insanlar, "Olamaz! Çok üzgünüm. Aklıma hiçbir şey gelmiyor." David Hauser'ın adının çıktığını görünce ürperdim. Lise boyunca birlikte ders almıştık. Popülerliğin tamamen farklı bir seviyesiydi, yani insanlar onun kim olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda komik ve gerçekten iyi biriydi. Sonbaharda ISU'ya gideceğini de duymuştum. Bazen sosyal bir tırtıl olmayı bırakıp sosyal bir kelebeğe dönüşürsem neler olabileceğini düşünürdüm.

Oysa ben ölmüştüm ve annem Facebook'ta mesajlaşıyordu, yorgun gözleri yazdığı yeni mesajla Messenger uygulamasına gelen yanıtlar arasında gidip geliyordu.

Birkaç saniye boyunca arabanın durduğunu ve babamın bir şeyler söylediğini fark etmedim. "Mari, merhaba? MARISA. Şunu görüyor musun?"

İşaret ettiği yeri takip ettim ve FroYo'nun girişini gördüm. Çoğunlukla boştu, sadece yaşlı bir adam verandadaki masaya çökmüş donmuş yoğurdunu yemeye odaklanmıştı.

Annem kaşlarını çattı. "Hayır, ne? Bence acele etmeliyiz ki Memur Bey'i kaçırmayalım-" Konuşmayı kesti.

Arabadaki jokey kutusunun üzerinden öne doğru eğildim ve sonunda babamın neyi işaret ettiğini gördüm.

FroYo'nun kapısının üstünde bir güvenlik kamerası
vardı. Dışarıya, otoparka doğru açılı.
Eğer o görüntü hala mevcutsa, görüntüde
ben de vardım. Ve mavi Kia'daki ucube
de öyle.

OceanofPDF.com

16. MEGHAN

OQUIRRH DAĞLARI, UTAH

1 YIL ÖNCE

Dağınık sarı topuzlu kız gittikten sonra birkaç gün boyunca olduğum yerde kaldım, ayakkabının yanında oturdum. Bekledim. Çektiği fotoğrafların birilerini buraya yönlendireceğini umarak. Beni bulmasını. Bedenimi ve ruhumdan geriye kalanları eve götürmesini.

Yine de nedenini açıklayamazdım. Bunun ne işe yarayacağını bilmiyordum. Hâlâ ölü olacaktım. Sevdiğim herkes için hala görünmez olacaktım. Ama en azından belki onlara yakın olabilirdim. Gerçekten ifade edemediğim nedenlerden dolayı, her parçam bulunmak istiyordu.

Ophir Kanyonu'na giden bozuk toprak yolda yanımdan birkaç araba daha geçti. Hiçbiri durmadı. Kuzgun birkaç günde bir ayakkabının yanındaki koleksiyona eklemek için yeni küçük hazinelerle geri döndü. Bir parça cam. Küçük beyaz bir kuvars dilimi. Siyah bir çakıl taşı.

Beklerken, ilk işime, katıldığım bazı derslere, lisedeyken kilise grubumla yaptığım kampa dair anılar arasında dikkatlice gezindim. En sevdiğim kitabı, Barbara Kingsolver'ın *Fasulye Ağaçları'*nı yeniden okudum. Bahar tatilinde San Diego'da Sharesa ile sarhoş oldum.

Güneş tozlu tepelerde doğar, batar ve tekrar doğar ve batardı. Her gece gölgeler nihayet ormandaki köşemi kapladığında karanlık beni hala korkutuyordu. Arada bir çakalları görüyordum, ay onları doğru yakaladığında gözleri yeşil ve beyaz parlıyordu. Toprak yolun kenarındaki küçük tapınağımdan uzak durdular. Ben de bir daha onlara yaklaşmadım.

Güneş en az beş kez doğup battıktan sonra, karmaşık bir gökkuşağı manikürü yaptığım ellerimi kuzgun sunağının üzerinde gezdirdim. Ayakkabı daha da ağarmış ve yeni bir tabaka ile kaplanmıştı.

İki gece önceki fırtınanın tozu. Doğru açıdan görmediğiniz sürece bir ayakkabı olduğunu anlamak zorlaşıyordu.

Günler haftaları kovaladıkça, ayakkabıyla daha fazla yalnız kalmaya dayanamadım. Ben de onu bırakmaya dayanamadım.

Sonunda Bubbie Rosie'nin anısına geri döndüm.

Eğer elimde kalan tek şey buysa -bu tozlu yol, kuzgun, çakallar, ağarmış ayakkabı ve zihnimde bir endişe taşı gibi evirip çevirdiğim değerli anılar- bilmem gerekiyordu.

Anının en başından başladım. Chalah hamuruna, büyükannemin narin kahkahasının sesine ve Bubbie hamuru tezgâha döküp ellerini küçük bir un tepesine daldırırken kâsenin tezgâha çarpma sesine.

On yaşındaki ben, hamurun kabarmasını beklerken televizyon izleyip izleyemeyeceğimi sorarken Büyükanne Rosie'nin gözlerini izledim.

Ağzından çıkan sözcükleri izledim: "Elbette, *Bubbelah*."

Ve sonra, benim genç versiyonum merdivenleri hızla çıkarken, Bubbie'yi tutmaya çalıştım.

"Ekmek yapmak için seni bıraktığım için özür dilerim," dedim ona.

Kendimi anıların kenarlarına tutunmaya çalışırken hissettim. On yaşındaki benim burada Bubbie'yle ilgili hiçbir anım kalmamıştı. Sadece *Sabrina the Teenage Witch'le* ilgili anıları vardı. Özellikle de Sabrina'nın arkadaşlarına cadı olduğunu söylediği bölümü.

İpler hızla çözülüyordu. "Keşke seninle daha fazla anım olsaydı," diye fısıldadım onları kaybetmeden önce.

Bubbie'nin yumuşak, pembe yanakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Ah, ama işte buradasın *Bubbelah*."

İpler çözülmeyi bıraktığında bir elektrik sarsıntısı hissettim, odak noktası aniden tekrar netleşti.

Artık sürüklenmiyordum.

Yatağa uzanıp Sabrina'nın arkadaşlarına cadı olduğu gerçeğini anlatmasını izlemek yerine hâlâ mutfakta Bubbie'yle birlikteydim.

Gerçi bundan daha fazlasıydı. Daha önce, mutfak duvarındaki bir sinek gibiydim - bir röntgenci, sanırım - etkileşimi izliyordum. Bir tür film gibiydi.

Şimdi mutfaktaydım. Bubbie Rosie dikkatle bana bakıyordu, elleri hâlâ un içindeydi.

Bu duygu içime güneş ışığı gibi yayıldı ve tepelerde kaybolduğumdan beri ilk kez bir sevinç kıvılcımı hissettim.

"Bubbie? Beni duyabiliyor musun?" Kelimelerin boğuk gelmesini bekliyordum, tıpkı hayatta olsaydım tüm duygularımla onları sıkıştırmaya çalıştığımda çıkacakları gibi. Bunun yerine, beni ve Büyükanne Rosie'yi çevreleyen akıntıya kapılmış, benimle birlikte anılara doğru sürükleniyor gibiydiler.

"Seni duyabiliyorum*, Bubbelah.* Ben de seni bekliyordum." Gözleri sevinçle kırıştı ve sonra hüzünle yumuşadı. "Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum."

"Yaşıyor musun? Yani, hayatta değilim, ama bunların hiçbirini anlamıyorum.
Burası cennet falan mı?"

Bubbie Rosie'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. Sarılıp sarılamayacağımızdan emin değildim. Bundan şüpheliydim. En azından eskisi gibi değil. Ben öldüğümde fiziksel hisler de ölmüştü. Ama içimi ağzına kadar dolduran neşe ve Büyükanne Rosie'nin sesinden yayılan sevgi, hayattayken bana sarılan herkes kadar sıcak ve rahatlatıcıydı. "Bu sorunun cevabını bilmiyorum, *Bubbelah*." Una bulanmış ellerine baktı. "Tek bildiğim burada, bu anının içinde birlikte olduğumuz. Bir şekilde bizi hala birbirine bağlıyor."

"Nasıl..." Parçaları bir araya getirmekte zorlandım. "Tanrı gibi bir şey var? Bunca zamandır ne yapıyordun? Şimdi ne olacak?"

Bubbie'nin gülümsemesi yumuşadı. "Bu soruların cevabını ben de bilmiyorum, *Bubbelah*. Bildiğim tek şey, diğer tarafta sevdiğimiz insanların gitmiş olduğu. Ben öldüğümde senin benim için yas tuttuğun gibi ben de senin için yas tuttum. Ama şimdi senin de bildiğin gibi, sevdiğimiz insanların sonsuza dek gitmediğini öğrendim. Sevdiğimiz, yaptığımız, söylediğimiz, okuduğumuz, yaşadığımız her şey bize geri dönüyor. Bak, işte birlikteyiz." Güneşin aydınlattığı mutfağı işaret etti.

"Yani şimdi burada, bu hatırada mı yaşıyorsun?" diye sordum. "Ve diğer anılarımdan bazılarında?"

Bubbie başını salladı. "Bir , evet. Senin benimkinde yaşadığın gibi. Bu birlikte dokuduğumuz bir duvar halısı. İplikler bizi hala bağlıyor."

Neşemin içine bir umutsuzluk gölgesi düştüğünü hissettim. "Birlikte daha fazla anı biriktiremeyiz. Bu sadece... bir film gibi mi?"

Başını iki yana salladı. "Ah, ben de ilk başta bunu merak etmiştim. Ama

Bubbelah, görmediğin o kadar çok film var ki."

Şaşkınlıkla ona baktım. Devam etti, "O iplikler, eğer gideceğin yolu biliyorsan, sonsuza dek dallanıp budaklanırlar. Ömür boyu süren iplikler. Benimki, seninki." Etrafımızı işaret etti. "Çok fazla iplik var. *Ima* burada. *Satva* burada. Size göstereceğim."

Ima. Anne. Annesi, hiç tanışmadığım büyük büyükannem.

Satva. Oğlum. Ben, ben bebekken aşırı dozdan ölen amcam. Şaşkınlık içinde ona baktım. "*Ima*'yla ilgili hiçbir anım yok,

Gerçi. Ben doğmadan önce ölmüş. Ben Amca'yla da sadece bir kez, ben doğduktan hemen sonra tanıştım."

Büyükanne Rosie başını salladı. "Artık bunun bir önemi *yok, Bubbelah.* Hayattayken bizi birbirimize bağlayan pek çok ipliği göremiyorduk. O ipler artık görülebilir." Durakladı, sonra ekledi, "Eğer yolu biliyorsan."

Başımı salladım. "Anlamıyorum."

Büyükanne Rosie ellerini fırçaladı ve önündeki havada bir un bulutu uçuştu. Bir an için düşünceli görünüyordu. "İpuçlarını birlikte takip edebiliriz. Sana annenle ilgili anlattığım hikâye var ya, hani küçük bir kızken kâğıt bardakların altında evden örümcek taşırdı. O anıyı birlikte ziyaret edebiliriz. Sana gösterebilirim. Çünkü ben oradaydım. Sen olmasan bile."

Birden ne demek istediğini anladım ve umutsuzluğun gölgesi kayboldu. Çok fazla anı. Sonsuza dek geriye doğru uzanan bir anılar sonsuzluğu. "Göster bana," dedim ona heyecanla. Bu, Ben amcamla tanışabileceğim anlamına geliyordu. Ima'yla tanışabilirdim. Ailemi sonsuza dek kaybetmemiştim. Evet, şimdilik bazılarını kaybetmiştim. Ama garip bir şekilde, kaybettiklerimi de yeni bulmuştum.

Büyükanne Rosie başını salladı ve gülümsemesi yumuşadı. "Hazır olduğunda,

Bubbelah. Sen hazır olana kadar sana gösteremem."

Başımı salladım, kafam yine karışmıştı. "Ben hazırım ama. Ne demek istiyorsun?"

Bubbie mutfağı işaret etti. "Şu anda bile bu anı değişiyor. Seninki yerine benimkini takip ediyorsun. Bu mutfakta,

Senin hiç olmadığın ama benim olduğum yere. Bundan sonra geri dönmek zor olacak. Eğer devam edersen, benim iplerimi takip edersen, bu imkansız olacak."

"Geri dönmek mi?" Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Mercan ayakkabıyı düşündüm. Orman yolunu. Kayalık zeminde çürüyen bedenim, karıncalar ve eşek arıları işlerini yaparken ağarmış kemiklere dönüşüyordu. "Yani, diğer tarafa geri dönemeyeceğimi mi söylüyorsun? Bedenimin olduğu tarafa."

Büyükanne Rosie başını salladı. "Evet, *Bubbelah.* Ve annenin nerede olduğunu.

Ve arkadaşların."

"Ama dışarıda kayboldum," dedim ona, umutsuzluk geri dönmüştü. "Yalnızım. Kimsenin benim için geleceğini sanmıyorum. Beni ormana bıraktı."

Havayı dolduran neşe aniden söndü. Büyükanne Rosie'nin yüz ifadesi buruştu. "Oh, *Bubbelah.* Oh, hayır."

"Bildiğini sanıyordum," diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. "Artık diğer tarafı göremiyorum. Uzun bir süre 'gerçek' dünyada kaldım. Seninle birlikte. Annenle birlikte. Ama Ben öldüğünde, zamanı gelmişti. Burada olma zamanı. Hayattayken bulamadığımız bir şekilde birbirimizi bulmanın. Çünkü bu da gerçek, *Bubbelah.*"

Artık sürükleniyormuşum gibi hissetmiyordum. Sadece burada olduğumu hissettim. Tüm benliğimle buradaydım. Bubbie'ye Jimmy Carlson'dan bahsetmek istedim. Ormanda bana ne olduğunu bilen biri için. Büyük büyükannem ve büyükbabamla tanışmak. Bubbie'nin gözlerinden annemin örümcekleri dikkatle ve korkuyla dışarı taşıdığını görmek.

Yine de bir parçam hazır değildi. Henüz değil.

"Sanırım bir süreliğine geri dönmem gerekiyor," dedim usulca, odadaki tüm sevgiyi içime çekmeye çalışarak, beni canlandırarak. "Seni burada tekrar bulabilir miyim?"

Büyükanne Rosie başını salladı. "Evet, *Bubbelah*. Beni her zaman bulabilirsin.

Burada ya da hayatlarımızın dokunduğu herhangi bir yerde. Seni seviyorum, küçük bebek."

"Ben de seni seviyorum, Bubbie." Daha önce sıkıca kavramaya çalıştığım ipler şimdi rahatça çekiliyormuş gibi hissediyordum. Yerlerine oturuyorlardı.

Bir an paniğe kapıldım. Büyükanne Rosie ve tezgahın üzerinde

yükselen challah ekmeğiyle güneşli mutfak daha önce olduğu gibi kaybolmadı. Ayakkabıyı düşündüm. Kuzgunun topladığı küçük tapınağı düşündüm. Ophir Kanyonu kamp alanı tabelasını düşündüm, aniden uzakta hissettiren yeri bir araya getirmeye çalıştım. Sanki artık bir rüyaydı.

Sonra kendimi tekrar bozuk toprak yolun kenarında, çakıl taşının, küçük cam parçasının, bozuk paraların ve ayakkabının yanında buldum.

Öğleden sonra çok geç bir uykudan uyandığımda, akşam yemeğine kadar uyuduğunuzda ve birkaç dakikalığına ne olduğundan emin olamadığınızda hissettiğim duyguyu hatırladım.

Yanımda birinin olduğunu fark etmeden önce çıtırdayan ayak sesleri bana çarptı.

Biri tepemde durmuş, doğrudan bana bakıyordu.

Ayakkabıya bakıyor.

Adamın gür kumral bir sakalı vardı. Ellili yaşlarındaydı ve ten rengi bir gömlek ve pantolon giyiyordu.

Bir elinde bir radyo tutuyordu.

Bakışlarım ağır çekimde gömleğinin yakasına kaydı.

Orman Hizmetleri.

OceanofPDF.com

17. BRECIA

TUZ GÖLÜ VADİSİ, UTAH

18 AY ÖNCE

Nicole'ün onu MatchStrike'ta engellediğini gördüğünde yüzünün aldığı ifadeyi izlemekten büyük keyif aldım. Sadece engellemekle de kalmadı, onu sitenin yöneticilerine şikayet etti ve onlar da hesabını askıya aldılar.

Utah sınırını geçtiğimiz sırada nakliye kamyonetindeki bildirimleri aldı. Bir sonraki dinlenme tesisine girdi, April hemen arkasında kızlarla arabadaydı. Sonra MatchStrike uygulamasını açtı.

Bir hata mesajı göründü. *Bu hesap, hizmet şartları sözleşmemizi ihlal ettiği için askıya alınmış ve yasaklanmıştır. Lütfen admin@MatchStrike.com ile iletişime geçin veya destek için 1-800-MatchStrike'ı arayın.*

"Orospu," diye tısladı dişlerinin arasından, sonra arabanın kapısını çarptı ve arabadan el sallayan Emma ve Kimmie'yi görmezden gelerek banyoya doğru yürüdü.

Yola çıktığımızda müşteri hizmetleri numarasını aradı. İlk başta gerçekçi ve sevimliydi. Her şey büyük bir yanlış anlaşılmaydı. Nicole'e hiçbir şey yapması için baskı yapmamıştı. Harika vakit geçirmişlerdi. Ama ikinci bir randevuyu reddetmişti ve Nicole üzgün görünüyordu. Görünüşe göre bu onun sivri bir mesaj gönderme şekliydi.

Müşteri hizmetleri temsilcisi -adı Donna'ydı- bu cümleyi daha önce birkaç kez duymuş gibiydi. Sabırla, eğer karara itiraz etmek isterse, talebini yükseltebileceğini açıkladı. İlk adım olarak hem kendisiyle hem de Nicole ile bir telefon görüşmesi yapılması gerekecekti.

Sesi aniden değişti ve gaza biraz fazla sert basarak büyük minibüsün öne doğru yalpalamasına neden oldu. "Sen ciddi misin? Bu çok saçma. Hesabımı öylece iptal edeceksin, ama sırf en kötü arkadaşlık sitesinin bir parçası olma ayrıcalığı için beni çemberlerden mi atlatacaksın? Peki ya 'suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur'?"

"Üzgünüm efendim ama biz bir mahkeme değiliz. Kullanıcı sözleşmemiz tüm bunları ortaya koyuyor, size bir kopyasını göndermekten memnuniyet duyarım," diye cevap verdi Donna.

Donna'ya sarılmak istedim.

Telefonu kapattı ve gözlerini yola dikti.

Çenesini ve direksiyon simidindeki beyaz parmak eklemlerini inceledim. Boynumdaki uzatma kablosunu nasıl sıkıca tuttuklarını, bir saniye bile bırakmadıklarını hatırladım.

Keşke ben de onu ihbar etseydim.

* * *

Utah'taki ilk birkaç ay boyunca normal bir baba ve kocaydı. Eşyalarını yerleştirdi. Kimmie ve Emma'yı Lone Peak'in dibindeki büyük bahçeli yeni evin köşesindeki sevimli küçük dükkâna dondurma yemeye götürdü. Zamanını yeni ev ofisi ile Salt Lake'teki yeni eve yirmi dakika uzaklıktaki bir teknoloji girişimi arasında paylaştırdı. April ile mahallede yürüyüşe çıktı ve sokakları kaplayan güzel tuğla evlerin sıralarından çıkan komşularla sohbet etti. Kiliseye gitti ve Pazar okulunda elini kaldırarak İsa'nın Dağdaki Vaazı hakkında bir düşünce sundu, April ise gülümsedi.

MatchStrike'ın kararına itiraz etmedi. Nicole'u

internette bulmaya bile çalışmadı.

Ancak üç ay sonra, iş için yeni bir projeye başlaması gereken sakin bir Perşembe öğleden sonrasında yeni bir gmail hesabı ve ardından yeni bir MatchStrike profili oluşturdu.

Jimmy Carlson.

Bu sefer duldu. Çocuklardan bahsetmedi. Kadınların neden hiç evlenmediğinden şüphelendiği yaşa geldiğini tahmin ediyordum.

Bilgisayarı arka arkaya üç kez kapattım. Her seferinde çenesini sıktı ve yeniden başlattı.

Sonunda odadan çıktım ve koridorda Oscar'ın karşısına oturdum. Kendimi "Jimmy" ile daha fazla randevuya çıkarken hayal ettim ve ezici bir üzüntü ve korku hissettim.

Oscar dikkatle bana baktı. Sonra temkinli bir şekilde bana doğru birkaç adım attı ve tam ayaklarımın dibine geldi.

Gözlerini kapadı ve kuyruğunu hafifçe salladı. "İyi kedicik," diye fısıldadım. Sessizce mırlamaya başladı.

* * *

Dokuz ay boyunca her randevuya James/Jamie/Jimmy ile çıktım.

Çalışırken onu takip ettim. Yemek yerken. Çimleri biçerken. Arabasını temizlerken. Televizyon izlerken-Chicago *PD* ve *Chicago Fire*.

Bazen MatchStrike uygulamasında saatler geçiriyor, flört ediyor ve yeni randevular ayarlıyordu - her zaman şehirden biraz uzakta. Diğer zamanlarda ise aniden durup Emma ve Kimmie'ye birkaç gün, hafta, hatta bir ay boyunca gerçek bir baba gibi davranıyordu. Bazen April'a karşı soğuk ve umursamaz davranıyordu. Diğer zamanlarda ise korkutucu derecede düşünceli ve hatta komik olabiliyordu. Gölgesi olarak bile onun normal bir insan olduğuna inanmak çok kolaydı.

Bazı randevularında bile.

Bazen mesajlarına yanıt veren kadınlarla buluşmak için hevesle planlar yapıyordu. Diğer zamanlarda ise onları görmezden geliyordu.

Bazen randevularına Tic Tac şişesini getirirdi. Diğer zamanlarda getirmezdi.

Bunu yaptığında, havanın kıvılcımlarla çalkalanmasından ve bir fırtına öncesi barometrenin düşmeye başladığını hissettiğiniz gibi bir şeylerin inşa edildiğini hissedebiliyordum. Tek soru ne zaman vuracağıydı.

O gecelerde akşamı onun kulağına fısıldayarak -ya da çığlık atarak- geçirdim.

Bazen işe yarıyor gibi görünüyordu. Diğer zamanlarda işe yaramadı.

Olmadığında, hiçbir titreyen ışık ya da önsezi işe yaramadı. Bir kere bile onu ikinci bir randevuya gitmeye ikna edemedi. İçkisini bitirmesi için. Uber çağırmak yerine onu eve bırakması için. Onu potansiyel yardımın ulaşamayacağı bir yere çekebilecek kadar ona güvenmesi için. Benim ya da başkasının.

Gecenin sonunda başı dönmeye başladığında Uber çağırmakta ısrar eden Kelly ile dışarı çıktı. Küçük restoranın otoparkına yanaşan siyah Honda Civic'e bindiğinde, adam endişeli bir ifade takındı ve ona kendini daha iyi hissetmesini söyledi. Ancak araba uzaklaşırken, adam nefesinin altında küfretti ve ardından MatchStrike'ta açılan menüden "beni rahatsız etti" gerekçesiyle onu engelledi.

Reddit'te "flört uygulamalarının lağım çukurunda gezinen" erkeklere tavsiyeler sunan bir INCEL forumunu taramak için epey zaman harcamıştı. Bu forumda, teklifleri hızlı bir şekilde kabul etmeyen ya da "teklifleri yanlış yorumlayan" kadınların engellenmesi tavsiye ediliyordu. Bu sadece onlara "bir ders vermekle" kalmıyor, aynı zamanda bazı uygulamalarda (MatchStrike dahil) o kadının karşılığında hesabını engellemesini veya rapor etmesini neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Liz ile Salt Lake'in yaklaşık yarım saat dışındaki Deer Valley'de bir açık hava konserinde buluştu. Tic Tac kabını yanında getirmeyince rahatladım. Ama iyi müzik ve serin dağ havasında yüzlerce ateşböceği gibi titreşen ip ışıkları arasında, ben ne kadar bağırırsam bağırayım ve sahne ışıkları ne kadar titrerse titresin, ikisi de dörder bira içti. Gösteriden sonra adam onu arabasına kadar götürdü ve otoparkta öptü. Kız buna izin verdi, ta ki adamın eli gömleğinin önünde gezinmeye başlayana kadar. Kız geri çekilmeye çalıştığında, adam onu at kuyruğundan yakaladı ve kabaca kendine doğru çekti.

İzleyemedim. Onu bırakamazdım da.

Başka bir yerde olduğumu hayal ederek ayaklarımın altındaki koyu renkli çakıl taşlarına odaklandım. Frank'in yanında, dairemde olmayı, mırıldanırken onun tüylü başını okşamayı seçtim. Anı o kadar gerçekti ki, birkaç metre ötemde olanları engellemek için onu kalın bir pelerin gibi etrafıma sardım.

> Çünkü onu durdurmak için hiçbir şey yapamazdım. Gerçekten yapamadım. Yeterli değil. Birkaç sıra ötede bir araba cıvıldadı ve ışıkları karanlıkta parladı,

Liz'in onu sertçe ittiğini, çantasını karıştırdığını ve yüksek sesle gitme vaktinin geldiğini söylediğini görmek için kendimi Frank'in anısından geri çektim.

Önce ona, sonra da farları yanan arabanın olduğu yönden yaklaşan çıtırdayan ayak seslerine baktı.

Karanlığa gömülürken, kendi arabasına dönmeden önce onu engellemek ve rapor etmek için telefonundaki uygulamayı açtı.

* * *

Elle ile MatchStrike uygulaması üzerinden iki ay boyunca sohbet etmiş. Bir gece April yeni bir arkadaşıyla yemekteyken ve kızlar uyurken fotoğraf alışverişinde bulunmuşlar ve hatta görüntülü sohbet etmişler.

Elle ona kardeşinin aşırı dozdan öldüğünü söylemiş. Opiatlar. Kendini suçlamıştı. Rahmetli karısının ölümünden duyduğu üzüntüyü paylaştı. Kanser. Gerçekten korkunçtu. Ona ofisin duvarlarında asılı olan Emma ve Kimmie'nin fotoğraflarını gösterdi ve kendini toparlıyormuş gibi boğazını temizledi. Kızlar onun dünyasıydı, dedi. Artık herkes iyi bir yerdeydi. İyileşmişlerdi. Tekrar biriyle çıkma konusunda biraz çekingendi ama kendini güçlü hissediyordu.

Telefonunu kapattım. Sonra bilgisayarını. Tekrar ve tekrar. Ben uyuşana kadar her seferinde sabırla yeniden başlamalarını bekledi.

Elle randevuları için onu evinden almasına izin verdi.

Daha önce, Tic Tac kabını ön cebine yerleştirmenin yanı sıra, uzun bir telefon şarj cihazını da kot pantolonunun arka cebine sokmuştu. Önce onu bodrum trabzanına sardı. Daha sıkı ve daha sıkı, kırılıp kırılmayacağını görmek için.

Olmadı.

Araba Elle'in ona verdiği adresin önünde yavaşladığında, o arabadan inmeden önce kırık camdan içeri daldım ve ön kapıya ulaştım.

Yalvardım. Bağırdım. Hatta onu itmeye bile çalıştım - ki bu hiçbir işe yaramadı. Elle kısa sarı saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırdı ve ona uzun uzun sarıldı. Sonra onunla birlikte arabaya bindi ve gidecekleri yeni bar hakkında heyecanla konuşmaya başladı.

Tüm korku ve dehşetimi arabanın kendisine odakladım, bilgisayarın yaptığı gibi motorun da öleceğini umuyordum. İşe yaramadı.

Bardan ayrılmadan önce ikinci içkisine attığı küçük beyaz hap dışında mükemmel bir randevuydu. Otoparkta tökezleyen kızın sırtına elini koyduğunda, kız minnettar bir gülümsemeyle ona baktı ve elini uzattı.

Geldiğinde onu bir şeyler içmek için evine davet etti. Ceketini silkelerken gözleri yaşlı ama mutlu görünüyordu.

Onu içeri kadar takip etti. Karanlık odada, pahalı görünümlü konyak derisi kanepede öpüştüler.

Arka cebinden telefon şarj aletini çıkarmasını bekledim. Karanlıkta yan bahçemde saklanan kişiye dönüşmesini.

Bunun yerine, kızın öpücükleri dağılana ve kız "Bu gecelik bu kadar yeter, kendimi çok yorgun hissediyorum" diye mırıldanana kadar bekledi. Onu görmezden geldi. Ve kadın

prezervatifi çıkardığında itiraz etmedi.

Kendimi kalmaya zorladım. Çünkü onu onunla yalnız bırakmaya dayanamıyordum. Çünkü kendimi sorumlu hissediyordum. Çünkü onu durdurmanın bir yolunu bulamadım. Odadaki hava karanlık ve elektrikle çalkalanıyordu. Mutfakta mikrodalga fırının, tıpkı benimkinin elektrik kesilip açıldığında yaptığı gibi bip sesi çıkardığını duydum.

İşini bitirdiğinde tiksintiyle ona baktı. Sonra kot pantolonunun fermuarını çekti ve arka cebine uzandı.

Koridorun tavan penceresinden gelen loş ışıkta, uzun telefon şarj aletini Elle'in boynunda gezdirdi. Bir ileri bir geri. Elle hareket etmedi.

Dehşet içinde izledim. Mikrodalga tekrar bipledi ve dehşetim öfkeye dönüştü. İlk birkaç randevudan sonra, onu her seferinde durdurmanın bir yolunu bulabileceğimden emin olmuştum. Belki de arafta kalmamın tek nedeni buydu. Bitmemiş işim. O benim hayatımı almıştı. Ve şimdi ona musallat olmaya, onu engellemeye hakkım vardı.

Yine de yanılmışım. Şu anda yapabileceğim tek şey lanet mikrodalgayı yeniden başlatmaktı.

Elle'in gözleri kapalıydı. Yumuşak, neredeyse huzurlu bir şekilde nefes alıyordu, bir kolu kısmen giyinik göğsünde sallanırken diğer kolu kanepenin kenarından sarkıyordu.

Sessiz bir mesaj bildiriminin sesi odadaki sessizliği bozana kadar birkaç dakika boyunca dikkatle onu izledi.

April'dı. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Büyük bir teslim tarihi olduğunu biliyorum. Ama yakında dönecek misin? Emma hasta. Kustu."

İç çekti. Sonra telefon şarj aletini elinin etrafında döndürdü ve başparmağını yavaşça Elle'in boynunda gezdirdikten sonra eteğini tekrar yerine çekti ve onu bir battaniyeyle kanepeye rahatça yerleştirdi.

Kendini evden dışarı ve karanlık yaz gecesine bırakmadan önce MatchStrike uygulamasını açtı. Kadının profiline baktı, sonra da karanlıkta kanepede uyuyan halini inceledi.

Belli ki bir karar vermeye çalışıyordu. Ne hakkında, bilmiyordum. Ama sonunda ona bir mesaj gönderdi. "Umarım baş ağrın geçmiştir. Bir ara seni tekrar görmeyi çok isterim. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim... şey, uzun zaman oldu."

Mesajı gönderirken mikrodalga karanlık odada üçüncü kez bip sesi çıkardı. Gözlerini devirdi ama dişleri loş ışıkta parlıyordu.

Gülümsedi.

* * *

Elle ile bir kez daha çıktı.

Onu bir daha evine davet etmedi. Adam onu evinden almayı teklif ettiğinde de, babasına uğramayı planladığını söyleyerek reddetti: Babası hastaydı.

Barda karşılaştıklarında, gözlerindeki bakış bana onu incelediğini söyledi. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu ama bilmiyordu. Son çıktıklarında bir şeyler olmuştu.

Akşam yemeği sırasında onu incelerken kulağına yaklaşarak bu duyguyu olabildiğince zorladım. gitmeden önce içkisini bitirdiğinde. Garsona ikinci bir içki yerine sadece bir bardak su istediğini söylediğinde. Ve neredeyse utangaç bir şekilde, onu gece evinde ne yaptıklarını sorduğunda. Çünkü -çok garipti- pek bir şey hatırlamıyordu.

Cevap olarak gülümsedi ama gözleri yana kaydı. *Yalan* söylüyor, dedim ona. *Sana gerçekten kötü bir şey yaptı. O iyi bir insan değil.*

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu, incinmiş görünüyordu. "Sanırım gerçekten çok fazla içtik." Sonra komik bir şey söylemiş gibi sırıttı.

Elle güldü ve daha fazla ısrar etmedi. Ancak restorandan ayrıldığında - kapanış saatinden çok önce - mesajlara cevap vermeyi bıraktı.

İşler sarpa sarmaya başlar başlamaz diğer kadınlara yaptığı gibi onu da engellemesini bekledim. Bunun yerine ona mesaj üstüne mesaj gönderdi. İlk başta endişelenmiş gibi davrandı. Sonra biraz sinirlendi. Sonra biraz sinirlendi. Ona bittiğimizi söylediğimde bana yaptığı gibi. Evin bodrumunda çalışırken uygulamayı sürekli yeniledi. Hatta bir noktada müşteri hizmetlerini aradı, mesajlaşma özelliğinde bir şeylerin bozuk olduğundan emindi. Çünkü Elle cevap yazmıyordu. Neden cevap yazmasın ki?

Cevap alamadığı üçüncü gün April'a, o gece kızlara bahsettiği bir kilise etkinliği olmasına rağmen, başka bir son dakika iş projesine çağrıldığını söyledi.

Kilise etkinliğini ben de dört gözle bekliyordum. Dağların eteklerinde şenlik ateşi yakacaklardı ve Kimmie ile Emma heyecandan ölüyorlardı. April incinmiş görünüyordu ama bir şey söylemedi. Hiç söylemedi.

Telefonunun şarj aletini arka cebine koydu ve Elle'in evine doğru yola çıktı.

Birkaç ev ötede, bir sokak lambasının ışığının hemen ötesinde arabada otururken yüzündeki hevesli ve tedirgin ifadeyi inceledim. Uygulamayı açtı ve Elle'e bir mesaj daha yazıp tekrar yazdı. Bu mesajda numara yapmayı bırakmıştı.

En azından ne yaptığımı söyle? Benimle UYUYUP sonra da hiç olmamış gibi davranıp hayalet mi oluyorsun? Ne tür bir insan bunu yapar? Kardeşinin o ilaçlara ihtiyacı olmasına şaşmamalı.

Gönder düğmesinin üzerinde birkaç saniye durdu, sonra başını salladı ve mesajı silerek eve doğru baktı. Mutfakta bir ışık yanıyordu. Birkaç dakika geçtikten sonra Elle mutfak lavabosunda göründü. Bulaşıkları yıkıyor gibi görünüyordu ve yüzünde bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bir şeyler söylemek için döndü.

Yalnız değildi. O da gördü.

Arabanın kapısını açtı ve dikkatlice, sessizce kapattı - ama ön panelin içine sıkışmış emniyet kemeri kesici aleti almadan önce değil. Paniklediğimi hissedebiliyordum, peşinden koşarken korku ve dehşet havayı ağırlaştırıyordu. Ne yapabilirdim ki?

Birkaç metre ötedeki sokak lambası hızla yanıp söndükten sonra söndü, bu da onun görünmeden eve yaklaşmasını kolaylaştırdı. Duyulmadan ve fark edilmeden arkasından çığlık attım.

Boş sokağa bir göz attıktan sonra Elle'in araba yoluna doğru ilerledi.

Pencereye koştum, Elle'i içeride yaşlı bir adamla görebiliyordum. Belki de babasıydı. Masada oturmuş, bir yandan pizza yerken bir yandan da basketbol maçı izliyorlardı. "Kapıya bakmayın, dışarı çıkmayın," diye bağırdım, duymayacaklarını biliyordum. Anlayabildiğim kadarıyla, herhangi birinin dinleme şansının olduğu tek zaman, insani olarak mümkün olandan daha yakın olduğum zamandı. Yani kulak kanallarının içine. O zaman bile, sadece öneriye açık olduklarında işe yarıyor gibiydi. Bağırmak hiçbir işe yaramadı.

Yine de çığlık attım.

Arkamı döndüğümde onun karanlık suretinin araba yolunda, verandanın ışıklarının kenarında durduğunu gördüm

Etrafına bir kez daha baktı, sonra diz çöktü ve emniyet kemeri kesicisinin bıçağını dört lastiğine de bastırdı.

"Orospu," diye fısıldadı usulca.

Sonra geri döndü ve yolun aşağısındaki park etmiş arabasına doğru yürüdü.

Onu takip ettim. Çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Çünkü bu yolu seçmiştim ve henüz vazgeçmeye hazır değildim.

Gitmeden önce Elle'i arkadaşlık uygulamasında engelledi. *Beni rahatsız etti.*

Eve vardığında doğruca aşağı indi ve yatak odasının ışığı yandığına göre kızlarla şenlik ateşinden yeni dönmüş olması gereken April'a merhaba bile demeden MatchStrike'ta yeni mesajlar göndermeye başladı.

İlk kadın yanıt verdiğinde, mesajın tamamını okumak için hevesle uygulamayı açtı.

Omuz hizasında açık kahverengi saçları vardı ve parlak pembe ruj sürüyordu. Dudakları alaycı bir tarafı olduğunu belli eden bir sırıtışla kıvrılmıştı.

Adı Meghan'dı.

OceanofPDF.com

18. GÖKYÜZÜ

KUNA, IDAHO

ŞİMDİ

Babam FroYo'da önce güvenlik kamerası görüntülerini sormak, sonra da talep etmek için o kadar uzun zaman harcadı ki, neredeyse FroYo'ya polis çağırmalarına rağmen Memur Willis'i kaçırıyorlardı.

Tezgâhta çalışan çocuk bana bir yıl fen dersinde birlikte çalışmak zorunda kaldığım bir çocuğu hatırlattı. Zayıf, ifadesiz ve tamamen mantıksız bir noktaya kadar gergin. Monoton bir ses tonuyla, güvenlik kayıtları hakkında -şu anda burada olmayan- bir müdürle konuşması gerektiğini tekrarlayıp duruyordu. Bir noktada, babam nihayet "Şimdi polisle görüşeceğiz, lanet olsun, lütfen bize yardım eder misiniz?" diye gürlediğinde, çocuk sakince önlüğünün cebinden cep telefonunu çıkardı ve 9-1-1'i aramakla tehdit etti.

O sırada annem, Memur Willis'in yardım edeceğine söz vererek babamı FroYo'dan dışarı sürükledi.

"Ya sadece yirmi dört saatlik görüntü varsa, Mari?" diye tekrarlayıp durdu babam, arabanın ön panelindeki saate bakıp ellerini seyrelmiş kahverengi saçlarında gezdirerek. "Bu bize iki saatten az zaman verir."

Annem gözlerini dikmiş, hız sınırının on katı hızla Memur Willis'in garaj yolunda beklediği eve doğru sürüyordu. Sokağın karşısında, verandalarında oturan Bay ve Bayan Schmalz'ı görebiliyordum, olan bitenle fazla ilgilenmiyor gibi görünmeye çalışıyorlardı.

Annem arabayı park etmeden önce babam arabadan çıkmıştı. "David, sakin ol," diye fısıldadı annem, aceleyle emniyet kemerini çözerken.

Babam çılgınca Daily Grind'de gördükleri görüntüleri anlatırken memurun gözlerini izledim. Ve yandaki FroYo'yu. Ve tezgâhın arkasındaki çocuğun polisi aramakla tehdit ettiği gerçeğini. Memur tam olarak şüpheci görünmüyordu. Kesinlikle temkinliydi. Her gün bir sürü şey duyduğunu hayal ettim.

Babam sözlerini bitirdiğinde, Memur Willis yine gözyaşları içinde olan anneme döndü.

Sevk memuruna daha önce söylediklerini tekrarladı, planlarımız olmasına rağmen dün eve gelmem gerektiği gibi gelmediğimi anlattı. Her zaman eve gelmeme rağmen. Nasıl iyi bir kız olduğumu ve tehlikeli bir şeye bulaşmadığımı. Bugün üniversiteye gidiyor olmam gerekiyordu. Gözyaşlarımı sildi. "Bunun araştırmak için kaynak ayırmaya değip değmeyeceğini anlamaya çalıştığını biliyorum. On sekiz yaşında olduğunu biliyorum. *Biliyorum.* Ama ortadan kaybolmadı. Bilerek kaybolmadı. Biri ya da bir şey onun eve gelmesini engelledi. Bunu içten içe biliyorum." Annem mikrodalganın üzerindeki saate baktı. "Lütfen, yoğurtçudaki görüntüleri alabilir misin?" Sesi kırıldı. "Sanırım ne olduğunu gösterebilir."

Memur başını salladı ve gözlerinin yumuşadığını gördüm. "Evet, hanımefendi. Küçük yaşta olmayan biri kaybolduğunda genellikle çok fazla kaynak ayırmayız. Cinayete dair güçlü kanıtlar olmadıkça. Yine de, en azından başlamak için ne kadar endişelenmemiz gerektiğini öğrenmek için güvenlik görüntülerini kontrol etmemiz gerektiğine inanmak için bir neden var gibi görünüyor."

Babamın yüzü rahatlamayla buruştu ve annem gözyaşları yanaklarından süzülmeye devam ederken yanağını ısırdı ve başını salladı. Sonra annem ve babam polis aracını takip ederek FroYo'ya geri döndüler ve orada babama kesin bir dille memur çalışanla konuşurken dışarıda beklemesi söylendi.

Beklerken babam saate baktı. Saat 3:39'du. Camı açtığında, onunla ön koltuğa tırmandım ve kendimi koltuğa yasladım, küçük alanda kolayca hareket edebildiğimi görünce şaşırdım. Kendimden etkilendiğim için aceleyle FroYo'nun kapısına doğru ilerledim ve kapı ile kapı çerçevesi arasındaki ince boşluğa baktım. Oradan da aynı kolaylıkla geçtim.

FroYo çalışanı telefonda müdürüyle konuşuyordu. Daha önce ailemle konuşurken olduğu kadar kendini beğenmiş görünmüyordu. Memur izlerken, "Tamam, evet, anladım. Özür dilerim, evet. Özür dilerim. Nasıl yapacağımı biliyorum. Her şey yolunda. Evet, biliyorum. Tamam, görüşürüz."

Sonra omzunun üzerinden memura seslenen çocuk dükkânın arka tarafına doğru koştu. "Um, şimdi alıyorum, tamam mı?"

Memur sabırla çocuğun bir USB bellekle dönmesini bekledi. Nefes nefese kalmıştı. "Tamam, saat 4:00 civarına bakmak istediğinizi söylemiştiniz,

Değil mi? Dün saat 3:42'den beri buradayım."

Çocuğun muzaffer ifadesi, memurun pek de etkilenmiş gibi görünmemesi üzerine dağıldı. "Bir daha böyle bir taleple karşılaşırsanız, ki umarım karşılaşmazsınız, ben *gelmeden önce* görüntüleri yedeklemenizi istiyorum. Eğer buraya yirmi dakika geç gelseydik, bu zavallı insanların şansı olmazdı. Ve bu sizin hatanız olurdu."

"Ama menajerim-"

Polis belleği aldı ve ailemin beklediği otoparka doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim.

* * *

"İzlememize izin verecek mi?" Annem o gün üçüncü kez alışveriş merkezinden eve dönerken endişeliydi. Tamamen bitkin görünüyordu.

Babam cevap vermeden önce başını salladı. "Onun ayağına basmak istemem ama bilmeye hakkımız var, değil mi? Eğer kamerayı görmemiş olsaydın, çok geç olurdu. Garip bir şeyler olup olmadığını ondan daha iyi bileceğiz, değil mi?"

Memur arabasından iner inmez bir dizüstü bilgisayar istediğinde ikisinin de yüzündeki rahatlamayı görebiliyordum.

Bu sefer, samanlıkta iğne aramak gibi bir durum yoktu.

Saat 16:07'de, gün gibi açık bir şekilde, arabadaki sürücüye el sallayışımı izlediler - güvenlik kamerası görüntüleri siyah-beyaz olduğu için aracın rengini söylemek mümkün değildi - ve kendi özgür irademle içeri girdim.

Kendimden iğreniyordum. Kendi isteğimle bir yabancının arabasına binmiştim. Çünkü o yabancı gibi hissetmiyordu.

Aracın içindeki karanlık figürle konuşmamı izlerken annemin beti benzi attı. "Hayır bebeğim," dedi ben bir adım daha yaklaşırken ve o kapıyı açarken.

Polis görüntüyü durdurdu ve annemle babam panikledi. "Devam et," diye homurdandı babam.

"Bu adamı tanıdınız mı?" diye sordu polis sertçe, adamın düşük kaliteli kamera görüntülerindeki gölgeli yüzünü işaret ederek. "Peki bu arabayı tanıyor musun?"

Annem telaşla başını salladı. "Hayır. Yani, sanmıyorum. Anlayamıyorum. Neden onunla gitsin, neden onunla konuşsun ki?"

Memur telefonuna not aldıktan sonra "Sizin bilmediğiniz biriyle görüşüyor olabilir mi?" diye sordu.

Babam yine o hırıltılı sesi çıkardı. "Skye'ın hiç gerçek bir randevuya çıktığını sanmıyorum." Anneme baktı. "Değil mi Mari? Utangaçtı."

Bu ifade doğru olsa da bir şekilde canını yakmıştı. Memur yine yavaşça başını salladı. "Diğer güvenlik kayıtlarını görebilir miyim?"

* * *

O öğleden sonra her iki saatte bir aynı Kia Sorento'nun otoparkta dolaştığını fark eden memurdu.

Plakayı yakınlaştırdı. *2C 3405*. Bilgisayar ekranının düzensiz bir şekilde yanıp sönmesini izlerken kontrol altına almaya çalıştığım bir heyecan hissettim.

FroYo videosunda plaka görünmüyordu. Memur hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Bunun aynı araba olduğundan yüzde doksan eminim. Ancak her iki videoda da rengi göremediğimiz ve Daily Grind görüntülerinde sürücüyü zar zor görebildiğimiz için kesin bir şey söyleyemiyorum."

Ardından gelecek olan darbeyi bekledim. Kötü haber. Burada yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Onun yerine, "Sanırım elimizde bir şey var. Kızınız ortadan kaybolacak bir tipe benzemiyor. Ve bunun aynı araba olduğundan oldukça eminim. İkinizin de benimle karakola gelmesini istiyorum, böylece ilgili olabilecek tüm detaylar hakkında yazılı bir ifade alabiliriz. Skye'ın durumunu "kayıp kişi, muhtemelen tehlike altında" olarak güncelleyeceğim. İşe telefon kayıtlarını inceleyerek ve o arabayı bularak başlayacağız."

Ailemin yüzündeki rahatlama korkunun solgunluğuyla lekelenmişti. Ve benim heyecanım da korku duygusuyla hafifledi.

Onu bulmalarını istedim.

Beni bulmalarını istedim.

Ama ne olduğunu açıklamak hiçbir rahatlama sağlamayacaktı.

OceanofPDF.com

19. MEGHAN

OQUIRRH DAĞLARI, UTAH

9 AY ÖNCE

Polis arabasının toprak yolu yavaşça aştığını gördüğümde şaşkınlıkla bakakaldım.

Orman Hizmetleri üniforması giyen adam, ayakkabının birkaç fotoğrafını çekip tabletine koordinatları not ettikten sonra Orman Hizmetleri amblemini taşıyan tozlu beyaz kamyonetine geri dönene kadar fazla kalmamıştı. Etrafına bakmadı. Aşırı büyümüş pelinlerin ve eğilmiş çamların arasından geçen neredeyse görünmez yol ayrımını takip etmedi. İşini yapıyordu, başka bir şey yapmıyordu.

Yine de o gittikten sonra bir nöbetçi gibi ayakkabının yanında kaldım. Büyükanne Rosie'yi özledim. Amcamla tanışmak istedim. Büyük büyükannem ve büyükbabamla tanışmak. Dördüncü sınıftayken bir araba kazasında ölen arkadaşım Kiley'i görmek. Beni görebilen insanlar tarafından görülmek. Ama sürüklenmekten korkuyordum. Bubbie'nin uyardığı gibi bir daha geri dönemeyeceğimden korkuyordum.

Şimdilik burada olmak istiyordum. Geri dönme seçeneğim olmadan gitmeye hazır değildim. Kararlılığımın sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum. Sonunda biri beni bulduğunda ne hissetmeyi beklediğimden bile emin değildim. *Eğer, diye* kendime hatırlattım. Biri beni bulursa. Tek bildiğim, bulunmak istediğimdi.

Orman Hizmetleri çalışanı gittikten dört, belki de beş gün sonra uzaktan polis aracının motor sesini duydum.

Ayakkabının ve kuzgunun zulasının önünde durduğunda, kendimi üstünkörü bir kontrol için hazırladım.

Ense kökünde sıkı, kırlaşmış esmer bir topuzu olan kadın memur eldivenlerini giydi ve arabanın ön koltuğundan şeffaf bir poşet aldı. Kapıyı açıp yolun kenarına doğru yürüdü ve ağarmış ayakkabıyı görene kadar etrafı taradı.

Yüzünü yakından izledim. Daha iyi görebilmek için eğildi ve ayağa kalkıp bakmadan önce ayakkabıyı dikkatlice poşetledi. Bazıları

yapraklar çoktan kahverengi ve altın rengine dönmeye başlamıştı. Tepelerin bu kadar içlerine kadar girmeye cesaret eden seyrek araç trafiği neredeyse yok olmuştu ve sabahları çalılıkların ve otların kenarları don ısırığıyla renkleniyordu. Yaz mevsimi sona ermişti. Yakında sonbahar gelecek ve bu yükseklikteki her şey bir kar örtüsüyle kaplanacaktı.

Rozetinden adının Memur Domanska olduğu anlaşılan kadın poşetlenmiş ayakkabıyı arabaya yerleştirdi ve telefonuna bir not yazdı. Ardından arabanın ön paneline uzandı ve Orman Hizmetleri'nin hazırladığı rapor gibi görünen şeyi çıkardı.

Brenda Maxwell, 28 yaşında. 38°01'18.5 "N 105°41'18.5 "W Ophir Kanyonu yakınlarında, yolun kenarında bir ayakkabı ve eski kana benzeyen bir şey olduğunu bildirdi. Burada bir şey olmuş olabileceğini düşündüğünü söylüyor. Dört tekerlekten çekiş gerekli, bu kadar uzakta büyük çukurlar var.

Dağınık sarı topuzlu kızı düşündüm ve sessizce ona teşekkür ettim. Her ne için ağlıyorsa artık onu ağlatmadığını umdum. Gülümsüyordu. İçimde rahatlama gibi bir şey hissettim. Eğer yapabilseydim, ağlardım.

Dedektif Domanska raporu okuduktan sonra yolun kenarını ve daha ilerisini, Ophir Kanyonu'na doğru devam ettiği yeri taradı.

"Diğer tarafta," dedim ona. "Lütfen uzaklaşmayın." Ona sarılabilecek kadar yaklaşana kadar hareket ettim. Elini uzattım ve refleks olarak elini kılıfındaki silahın üzerine koymak için hareket ettirdiğinde küçük bir kıvılcım hissettim. Cesaretlenerek elimi omzuna koymak için uzandım. "Lütfen etrafına bak. Burası tehlikeli değil. Artık değil."

Elini silahından ayırmayan Dedektif Domanska, Ophir Kanyonu yönünde benden birkaç adım uzaklaştı. Daha iyi görebilmek için uzun bir dal parçasını kullanarak çalıları ve kayalıkları tarayarak yolun aşağısına doğru ilerleyişini izlerken içimdeki umut kıvılcımı yerini donuk bir hayal kırıklığına bıraktı.

Yoldaki dönemece ulaşıp durduktan sonra arabaya doğru ilerlerken hissizliğim yerini umutsuzluğa bıraktı. O beni bulamazsa kim bulacaktı? İzlediğim *Cold Case* dizisinin cesetlerin yıllar ya da on yıllar sonra ortaya çıkarıldığı bölümlerini hatırladım. *Kazara.* Tamamen tesadüf eseri. Ya da bazen hiç. Bu ben olacaktım, dedim kendi kendime. Bulunmayacaktım.

Acı ve üzüntünün üzerime çökmesine izin verdim. Ayakkabıyı alıp gittiyse, test ederler miydi? Adımı biliyor muydu? Kaybolmam onun radarına girmiş miydi? Küçük bir çocuk değildim ki. Ailem ve arkadaşlarım dışında eve dönmemem kimin ne kadar umurundaydı? Dedektif Domanska şimdi beni düşünüyor ve bu ayakkabının benim olup olmadığını merak ediyor muydu? Bu bir tür ürkütücü Külkedisi hikâyesi mi olacaktı? Yoksa eve hiç gelmeyen onca insan arasında sadece bir isim miydim? Bildiğim kadarıyla o, bir ayakkabıyı almak için buraya kadar gelmek gibi çirkin bir görevle görevlendirilmiş genç bir dedektifti.

Dedektif Domanska aracına oturup cebinden anahtarları çıkarırken umutsuzluk keskin ve siyah bir şeye dönüştü.

Kruvazörün içinde birkaç saniye ayakkabıma baktım ve onu kaybetmenin acısını hissettim. O benim Wilson'ım olmuştu. Tanrı bilir ne kadar zamandır burada bir kazazede olarak bana arkadaşlık ediyordu. Onun gidişine bu kadar üzüldüğüme şaşırmıştım.

Burada benimle kalan tek şey kemiklerimdi.

Dedektif Domanska anahtarlarını kontağa takıp kapıyı kapatırken ben de toprak yoldaki gizli çatala doğru yöneldim.

Kemiklerime veda edecektim. Beni buraya bağlayan son şeye. Bu hayata.

Sonra da Rosie Nine'yi ve diğerlerini bulacaktım.

Umutsuzluk yumuşayarak yumuşak ve derin bir şeye dönüştü. Arkamda bir kruvazörün çalıştığını duydum.

Tepemdeki bulutlarla dolu gökyüzüne doğru uzanan sıska, kümelenmiş ağaçları inceledim. Özellikle güzel değillerdi. Yükseklik, gençken kamp yaptığımı hatırladığım türden sık ormanlar için yeterince yüksek değildi. Yine de bilincin bu tarafında göreceğim son ağaçlardı. Son kez yanından geçtiğim her şeyi içime çekmeye çalıştım. Hissedemediğim ama yine de özleyeceğim dalların arasından süzülen güneş ışığı. Uzaktaki, Rocky Dağları olduğunu bildiğim puslu mavi tepeler. Kavak yapraklarındaki hafif esintinin sesini.

Arkamdaki kuru çam iğnelerinden oluşan halıda ayak seslerinin boğuk çıtırtısı.

Donup kaldım ve arkamı döndüm.

İnanamadığım bir şekilde, yol ayrımında Dedektif Domanska'yı gördüm. Toprak yolu neredeyse gizleyen yabani otların arasından baktı.

baktı. Sonra, doğrudan bana bakana kadar uzayıp giden yolu tarayarak durdu.

Yürümeye devam ederse, bedenime çarpacaktı. Ya da ondan geriye ne kaldıysa. Haftalardır cesedimi ziyaret etmemiştim.

Onun ne göreceğini görmek için hızla ilerledim. Olayın olduğu yere, ben vadiye doğru koşarken mavi Kia'nın uzaklaştığı yere yaklaştığımda paniğe kapıldım. Hayvanlar kemiklerimi parçalarken görünen paslı kan gitmişti. Ve bir zamanlar kayalık zeminin yüzeyinde belirgin bir şekilde duran kemikler ince bir çam iğnesi tabakasıyla kaplanmıştı. Dağınık, kirli kalıntılarımın içinde ve arasında yabani otlar büyüyordu. Göğüs kafesimin bir kısmı çam iğnelerinin arasından yukarı doğru çıkmıştı ve kafatasımın donuk grisi alışılmadık derecede pürüzsüz bir kaya, çam iğneleri ve döküntüler içinde bir ada gibi görünüyordu.

Ne aradığını bilmediği sürece, memurun beni görmesi pek olası değildi.

Tekrar geri dönmesi için kendimi hazırladım. Aracına geri dönüp ayakkabıyı aldığını bildirmesi için. Bunun yerine bana doğru ilerledi, yaklaştıkça yaklaştı, fundalıklara baktı ve bir noktada gölgede büyüyen ince bir mantar topluluğunu incelemek için daha büyük bir çamın yanında diz çöktü.

"Burada mısın, Meghan?" dedi, o kadar sessiz söyledi ki, bir an hayal edebileceğimi sandım.

o.

Yine de bir kova buzlu su döküldü. O

bana bakmıyordu. Ya da vücuduma. Aslında tam tersi yöne, kuru dere yatağına inen vadiye doğru bakıyordu.

Ama önemli değildi. Beni arıyordu. Ayakkabının benim olabileceğini düşündü. Birisi kötü bir şey olduğunu biliyordu. Bu da ilk defa yalnız olmadığım anlamına geliyordu.

"Ben buradayım," diye bağırdım. Nereye bakması gerektiğini göstermek için topraktaki kafatası ve göğüs kafesinin yanına, sanki onları çıkarabilecekmişim gibi diz çöktüm.

Çömeldi ve yavaş bir daire çizerek döndü, küçük açıklığı farklı bir açıdan görmek için başını eğdi.

Bakışları benim acınası kemik yığınımın üzerinden geçerken tekrar haykırdım. "Bak, lütfen bana bak."

Taramayı bıraktı ve ayağa kalktı. Tekrar durdu, gözlerini biraz kısarak baktı. Sonra bir amaç uğruna kendi yatağımda yüzükoyun yattığım yere doğru yürüdü.

Kemikler.

Kafatasımın tepesini görmek için eğildiğinde yüz ifadesinin önce tanıma sonra da kararlılık ifadesine dönüşmesini izledim.

OceanofPDF.com

20. BRECIA

TUZ GÖLÜ ŞEHRİ, UTAH

1 YIL ÖNCE

Saat on birdeki son çağrıya kadar rahat barın arka kabininde kaldılar.

O sırada gözleri camlaşmaya başlamıştı. Ceketini karıştırırken odanın çok sıcak olduğuna dair bir yorum yaptı ve lekeli kırmızı şarap bardağını boşaltmak için bir yudum aldı.

"Seni eve götürebilir miyim? Yoksa ayılmak için bana mı gelmek istersin?" diye sordu, hevesli görünmek yerine endişeli görünmeyi başararak. "Arabanı burada bırakabiliriz. Eminim bu her zaman oluyordur."

Meghan hafifçe geveleyerek, "Uber'e bindim," diye cevap verdi.

Gözlerini kocaman açtı. "Tamam, o zaman eve gitmene *kesinlikle* yardım edeceğim. Hiç gerçek suç podcast'i dinlemiyor musun? Sarhoşken asla bir yabancının arabasına binmemelisin."

Hayır, kulağına sertçe söyledim. *Hayır. Asıl endişelenmen gereken yabancı o. Onu gerçekten tanımıyorsun. İçkine bok koydu. Onunla gitme.*

Meghan'ın gözleri de büyüdü ve o da güldü. "İyi olacağına eminim. Ben de seninle birkaç dakika daha geçirmek istiyorum ve burada kalamayız." Utangaç bir şekilde gülümsedi.

Yemi yuttu ve gülümseyerek karşılık verdi, iltifat karşısında tüm yüzü aydınlandı. Boynundaki eşarbı çekiştirdi ve ona doğru eğildi. "Tamam ama beni eve götürebilir misin? Sanırım biraz uyumaya ihtiyacım var. Çok hafifim."

Olabildiğince yakınına eğildim, diğer randevulardan bildiğim kadarıyla artık benim için kaybolmuştu. Onunla gitmeye karar vermişti. Ve onu durduramazdım, tüm restoranın elektriğini kessem bile (bunu yapacak kadar güçlü olduğumdan değil).

Bardan çıkıp doğru yürürlerken Meghan onun omzuna yaslandı. Onun parlak kestane rengi saçlarını nazikçe okşadı. Meghan'a göz kırptı

Garson kız mekânı kapattı ve "On birin bu kadar geç olduğuna inanamıyorum! Bu yaşlandığım anlamına geliyor, değil mi?"

Garson kız ona gülümsedi ve başını salladı. "Hayır, ben de yatmak üzereyim. Siz ikinize iyi geceler."

Garson kızla da denedim. "gibi değil," diye bağırdım kulağına, sonra da aceleyle onu geceye kadar takip ettim. Arkama dönüp baktığımda garsonun bir an için hâlâ cam kapıdan beni izlediğini gördüm. Sonra tezgahı silmeye geri döndü.

Meghan arabaya ulaştığında telefonuyla ilgili bir şeyler mırıldandı. Çantasının fermuarını açıp ağzını kapattığında, telefon bir kutu nane şekeriyle birlikte dışarı fırladı. Telefon sessiz bir gümbürtüyle arabanın yanında yere düştü. Kadın fark etmedi.

Bir an telefona baktı, sonra onu yolcu koltuğuna yönlendirirken çantasında olduğuna dair güvence verdi.

"Adresime ihtiyacınız var mı?" Meghan mırıldandı. "Aman Tanrım, çok yorgunum."

"Merak etme. Aldım, bir saniye önce çıkarken bana mesaj atmıştın," diye yatıştırdı.

Onu geçip arka koltuğa tırmandığımda ve o arabayı çalıştırdığında kendimi ağır ve uyuşmuş hissediyordum.

Otoparktan çıkarken camdan dışarı, sokak lambasının altındaki asfaltta görünen karanlık dikdörtgene baktım.

Daha önce arkadaşı Sharesa'ya randevu hakkında mesaj atmıştı.

Birisi onun burada olduğunu biliyordu. MatchStrike'ta onu engelleyip yeni bir profil oluşturur oluşturmaz bir hayalet gibi ortadan kaybolacak olan "Jimmy Carlson "la birlikte.

Uygulamada ne yapmayı planladığı muhtemelen bu gece ne yapmayı planladığına bağlıydı.

Aslında kızın ev adresini bilmiyordu. Bu yüzden karanlık bir otoparka, sokağa ya da parka çekmesi için hazırlandım. Sokak lambaları olmayan herhangi bir yere.

Onunla kalmak için kendimi zorladım. Her zaman olduğu gibi, en azından onu yalnız bırakmayacağıma dair kendime söz verdim.

Bu sefer farklıydı.

Meghan Sorento'nun yolcu koltuğunda başını arkaya yaslayıp plastik koltuk kılıfına doğru kıvrılırken, adam karanlık sokaklarda arabayı sürmeye devam etti.

Otoyola dönüp güneye doğru gittiğinde biraz şaşırmıştım ama bana kalırsa onu nereye götürdüğünün bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, onu durdurmak için bir yol aramaya devam etmemdi.

Toole'dan çıkmak için işaret verdiğinde şaşkınlıkla ona baktım.

Onu eve götürüyor olamazdı. Elbette April ve kızlar oradaydı, yatma vaktine hazırlanıyorlardı.

Cedar Fort'a doğru döndüğünde şaşkınlığım yerini korkuya bıraktı.

Küçük kasabadan geçerken farlarından birini söndürmeyi başardım.

Işık huzmesi kaybolduğunda usulca küfretti ve gözlerini yolcu koltuğundaki Meghan'a dikti.

Hiç .

Elimden geldiğince diğer farı yerinden oynatamadım.

Pencerelerden devriye arabası izi var mı diye baktım. Annem bir keresinde kırık bir far yüzünden kenara çekilmişti. Düşük bir ihtimaldi ama yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Meghan'ı uyandırmaya çalıştım. Bulabildiğim her korku, tiksinti ve öfke ipini yakaladım ve onları arabanın motoruna yönlendirdim. Kulağına bağırdım.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kullanım kılavuzu yoktu. Tavsiye isteyebileceğim kimse yoktu. Bu yüzden kendimi Karanlık Anka Kuşu olarak hayal ettim, uyuşana kadar beni hala bir arada tutan elektrik ve bilinçten gelen görünmez kıvılcımlar.

Ne denersem deneyeyim, araba çalışmaya devam etti. Tek far kaldı. Ve arkamızda hiçbir mavi ve kırmızı ışık görünmüyordu.

Kasabalar kaybolup Oquirrh Dağı geçidinin işaretleri belirdikçe karanlığın içinde ilerlemeye devam .

Biz tırmandıkça asfalt yol toprak yola dönüştü. Araba derin bir çukura girdiğinde Meghan telefonuyla ilgili bir şeyler mırıldandı ve adam ona bakıp gözlerini tekrar karanlık yola çevirdi.

Sonunda arabayı, Kia'dan çok daha yetenekli araçlar için tasarlanmış bir patikadan başka bir şey olmayan bir yol ayrımında durdurduğunda, ne olacağını bilmeliydim.

Ne de olsa beni o öldürmüştü.

Ama bu farklıydı, kendime söyledim. Bana çok kızgındı. Onu reddetmiştim. Onu terk etmiştim. Bu kızdan hoşlanıyordu, kendi iğrenç, ikiyüzlü yöntemiyle.

Farları kapattı, sonra sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve dinledi. Belki bir arabanın motor sesini duymak için. Ama cırcır böcekleri dışında ortalık tamamen sessizdi.

Sonra yolcu tarafına doğru yürüdü ve Meghan'ın emniyet kemerini çözdü.

Adını bir kez söyledi. Sonra tekrar, daha yüksek sesle. Bu sefer kadın gözlerini kırpıştırarak ona baktı, gözleri bulanık ve cam gibiydi. "Jimmy?"

Kız başka bir şey söyleyemeden, adam onu sürükleyerek dışarı çıkarıyordu.

Araba.

Patikadan aşağı. Arabadan uzağa. koymadı. O

Çoğunlukla ayak uydurmaya çalışarak başını kaldırıp ona baktı, yüzü şaşkınlık ve sırlı bir dehşet maskesiydi.

Uzaktan takip ettim.

Çünkü onu terk edemezdim.

Ama yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Adamın eli boğazına doğru hareket edip taktığı eşarbı çekiştirirken kadın sadece bir kez çığlık attı.

Sonra ses kesildi, yerini çılgınca çırpınışlar aldı.

İkimiz için de çığlık atmaya devam ettim, gece havası gidecek hiçbir yeri olmayan karanlık elektrikle dönüyordu.

Birden onun sesini tekrar duyana kadar çığlık attım.

Ben.

Diz çökmüş olduğu yerden ayağa kalkmıştı.

siyah, çalılık bir zemin.

Onu ayağa kalkıp koşarken gördüğümde neredeyse

. Biliyorum. Anlayacağımı sanırdın.

Adını tekrar söyledim, dönmesini beklemiyordum - ta ki dönene kadar. Beni duymuştu. Kendi adını duyduğunu ama yine de karanlık ağaç çizgisine doğru koşmaya devam ettiğini vücudunun bükülmesinden anlayabiliyordum.

Arabaya doğru giderken yanımdan geçip gitti. Diz çöktüğü yere baktığımda Meghan'ın vücudunun karanlık şeklini görebiliyordum, eşarbı hâlâ boynundaydı, gözleri yarı kapalı ve kan çanağı gibiydi.

Neredeyse peşinden ormana gidiyordum.

İstedim. Ona üzgün olduğumu söylemek istedim. Yalnız olmadığını. Görünmez olmadığını, en azından benim için öyle olmadığını. Artık ona musallat olmak istemiyordum. Bunun olmasını engelleyemeyeceksem ne anlamı vardı ki? Belki de neden hâlâ burada, arafta, onu bir köpek yavrusu gibi takip ettiğimin hiçbir mantığı ya da nedeni yoktu.

İçime daha karanlık bir düşünce girdi: Belki de onu nasıl durduracağımı zamanında bulamamıştım. Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Arabanın motorunun arkadan çalıştığını duyduğumda Meghan'ın adını tekrar söyledim.

Ben.

Gerçek şu ki, ona yardım edemezdim. Artık değil. Bu kadarını biliyordum.

kesin olarak. O ölmüştü. Benim gibi.

Ona sunacak hiçbir şeyim yoktu. Ve onunla yüzleşemedim.

Yapabileceğim tek şey, tekrar ortadan kaybolmadan önce onu arabaya kadar takip .

OceanofPDF.com

21. GÖKYÜZÜ

KUNA, IDAHO

ŞİMDİ

Onları Blacks Creek Yolu'nun eteklerine götüren benim işe yaramaz telefonumdu. Üç gün sonra ISU'ya gidiyor olmam gerekiyordu.

Memur telefon kayıtlarını istediğinde, işler hızlı ilerledi. Ve polis doğru bölgeyi aramaya başladığında, beni bulmak çok da zor olmadı.

Telefonum Kuna, South Boise, Robie Creek ve ardından Prairie, Idaho'daki baz istasyonlarından sinyal alıp kaybolana kadar sinyal verdi. Blacks Creek Yolu boyunca kısa süreliğine bağlanan bir GPS sinyaliyle birlikte, küçük noktalar yutulduğum bir Bermuda üçgeni gibi bir şey .

Ailem cep telefonu sinyallerini ya da GPS verilerini görmedi. Onlarla birlikte polis merkezine gittim. Ama sonra başka bir memur ailemin ayrıntılı ifadesini ayrı odalarda alırken Memur Willis'i takip ettim.

Ailemle ve onların umutlarıyla birlikte olamazdım. Paramparça üzereyken olmazdı.

Ailem sorgulanırken, Memur Willis Verizon'dan cep telefonu kayıtlarını talep etti. Müşteri hizmetleri numarasını arayıp kolluk kuvvetleri talepleri için 8'i tuşlamadan önce, antetli kağıda Kuna Polisi'nin tehlike altındaki kayıp kişiler soruşturmasının bir parçası olarak kayıtları mümkün olan en kısa sürede istediğini belirten imzalı bir beyanname yazdırıp faksladı.

Cep telefonu kayıtları yarım saat sonra e-postayla gönderilinceye kadar onunla birlikte bekledim. Hücre veri raporu geldiğinde, omzunun üzerinden Blacks Creek Yolu boyunca kule sinyallerinin haritasını ve uzun GPS zaman damgasını inceledim. Prairie, Idaho'dan gelen son sinyallerin listesinde parmağını gezdirirken kaşları çatıldı. Bölgenin yakınlarında dağ etekleri ve kanyonlardan başka bir şey yoktu.

Kia Sorento'nun plaka numarası hemen işe yaramadı. James ve April Carson adına kayıtlı, Utah adresli bir Utah plakasıydı. April ya da James'in henüz Idaho'da kaydı yoktu.

Evli olduğu gerçeği beni yaşayan, nefes alan bir karısı olduğu gerçeğinden daha az şaşırttı. Onu hayal etmeye çalıştım. Neye benziyordu? Muhtemelen güzeldi. Kiminle evlendiğine dair bir fikri var mıydı? Ondan mı yoksa onun için mi korkmam gerektiğinden emin değildim.

Memur Willis birisine ALPR raporu oluşturması için bağırdı, anladığım kadarıyla bu bir tür plaka izleme veri tabanıydı. Sonra Blacks Creek kanyonunun bir haritasını çıkardı ve devriye arabasıyla karakoldan ayrıldı.

* * *

Blacks Creek yolunda ilerlerken ön koltukta ben oturuyordum. Otoyol çıkışını döndüğümüzde radyo kodlar ve anlamsız bilgi parçacıkları yayıyordu.

Arabanın penceresinin önünden uçarak geçen adaçayı ve kayalık tepeleri izledim. Onları en son bu şekilde gördüğümde hayattaydım. Ama uzun süre değil.

Memur Willis işaretlenmemiş toprak bir yola saptı, dere yatağı boyunca iki araba ve bir çadırın bulunduğu bir kamp alanı görünüyordu. Çadırdan çıkan kadın ve erkeği birkaç dakika sorguladıktan sonra bölgeyi incelemek için biraz zaman harcadı. Ben de onu takip ettim. Beni duyamayacağını bildiğim halde onunla konuştum. "Daha uzakta. Burada değil. Kanyonun daha yukarısında." Gökyüzünde ağır ağır asılı duran güneşe baktım. Gün ışığından geriye sadece birkaç saat kalmıştı. Blacks Creek'ten ayrılan her toprak yolu aramak için bu kadar zaman harcadıysa, bu iş uzun sürecekti.

Her biri yanlış çıkış olmak üzere birkaç kez daha yoldan çıktı. En çok kamp olduğu yol kenarlarına çekiliyordu. Bedenimi bıraktığı yerden ne kadar uzakta olduğumuzu ölçmeye çalıştım. Çekme yerini tanıyabilecek miydim? Ana yoldan kaç tane toprak patika çıktığını fark etmemiştim. Anıya odaklandım ve şaşırtıcı bir netlikle ufku ve çekek yerini sanki zihnimdeki bir fotoğrafmış gibi görebildiğimi fark ettim.

Tam olarak ne kadar uzakta olduğumuzdan emin değildim. Ama görür görmez anlayacaktım.

* * *

Çekme noktasını gördüğümde ufuk pembeye dönüyordu.

Memur son iki toprak yolu atlamış, her birini daha sonra kontrol etmek üzere kâğıt haritasında işaretlemişti. Bu kararında saatin geç olmasının mı etkili olduğunu yoksa benim de katkıda bulunduğum bir tür önseziyi mi takip ettiğini anlayamadım. Her iki durumda da, yaklaştığımızı hissediyordum.

Sonra birden, işte oradaydı. Yolun kenarındaki küçük yükseltiyi kaplayan çalı çırpı ve uzun otlar, yolun ötesindeki daha karanlık ağaç çizgisine karşı kabartma olarak göze çarpıyordu. O yükseltinin şekli zihnime kazınmıştı.

"İşte " diye çılgınca seslendim, durmasını istiyordum.

Gözleri çıkışa doğru kaydı. Yükseltinin ardındaki alan kolayca görülemiyordu. Aslında, tepelerin derinliklerine doğru kıvrılmadan önce sapak çıkmaza girmiş gibi görünüyordu.

"Dur," diye umutsuzca tekrar seslendim, neredeyse kucağına gelene kadar kaydım, ellerim sanki kendim çevirebilirmişim gibi direksiyonun üzerinde işe yaramaz bir şekilde duruyordu.

Yavaşlamıyordu.

"Orada dur," dedim tekrar, daha

yüksek sesle. Hiçbir şey olmadı.

Kulakları söylediklerimi algılamıyordu. Bir şekilde beynine girmem gerekiyordu.

Daha önce FroYo dükkanındaki çatlaktan nasıl geçebildiğimi düşündüm. İşte o zaman aklıma Memur Willis'in beynine olabildiğince yaklaşma fikri geldi.

Bu yüzden o kıllı kulak kanalına doğru eğildim ve kulak zarının içine bakarken frene sertçe basıp o küçük toprak yoldan çıkmayı düşündüm.

Şaşkınlık içindeydim, araba .

Gözleri toprak yola kaydı. Sonra frene daha sert bastı ve çıktı.

İçimden tezahürat yapmak geldi. Beni duyup duymadığından emin değildim ama durmayı planlamadığından emindim. Yine de buradaydık.

Arabadan inip çalıları karıştırmaya başladığında heyecanım buharlaştı.

Kuru dere yatağında saklanmamış cesedimi bulması iki dakikadan az sürdü.

Hayvanlar beni son üç gün içinde bulmuştu. Kollarımdan biri gövdemden ayrılmış, gri deri kas ve kemikten ham şeritler halinde kopmuştu.

Geri kalan kısmım da pek iyi değildi. Bir filmde görsem geceleri beni uyutmayacak türden bir . Ama bu sefer başka tarafa bakamadım. Çünkü bu bir film değildi. Bu bendim.

Memur Willis destek çağırmak için hiç vakit kaybetmedi.

Önce aceleyle bölgeyi emniyete aldı, arabanın bagajından emniyet şeridi çıkardı ve eldivenlerini taktı.

Yolda başka hiçbir far yoktu. Her şey durgun ve sessizdi. Başka kimse gelmeden önce bir dakikalığına burada olacaktık. Ve ben hiçbir yere gitmiyordum.

Birkaç dakika sonra durdu ve polis aracının şoför koltuğuna oturdu, yerin dere yatağına ve cesedime doğru eğimli olduğu noktaya doğru baktı.

Beklerken yanına oturdum. Birkaç saniye geçtikten sonra boğazını temizledi ve usulca şarkı söylemeye başladı.

Kiliseye sadece birkaç kez gitmiştim ama ilahiyi hemen tanıdım. İki yıl önce büyükbabamın cenazesinde söylemişlerdi.

Benimle kal; akşam vakti.
Gün geçti ve gitti;
Akşamın gölgeleri düşüyor; Gece
yaklaşıyor.

* * *

Aileme söylediklerinde orada değildim.

Memur Willis Blacks Creek'e geri döndüğünde saat gece yarısını çoktan geçmişti.

Cesedimin fotoğrafı çekilmişti. Cep telefonum, bir sigara izmariti, bazı şeker ambalajları ve kısmi bir lastik izi de dahil olmak üzere kanıtlar kataloglanmış ve plastik torbalara konmuştu.

Patik, maske ve saç filesi takan bir teknisyen, bacaklarımın arasına uzun bir çubuk sokmak için kot pantolonumu ve iç çamaşırımı dikkatlice aşağı çekti.

Sonunda kafamı çevirmeme neden olan kısım buydu. Yapılması gerekiyordu.

Ama bunların hiçbirini gördüğümü hatırlamak istemiyordum.

Mor çizgili iç çamaşırımı yukarı çekip kot pantolonumun düğmelerini yeniden iliklemeye dikkat ettiğinde garip bir şekilde minnettar hissettim.

Memur Willis bizi hâlâ uğultulu olan ofise aldığında annemle babam artık karakolda değildi. Birkaç adam elleri kelepçeli bir şekilde resepsiyona götürülüyordu ve bir kadın bankoda durmuş, başını ellerinin arasına almış tutarsız bir şekilde hıçkırıyordu.

Yorgun görünen Memur Willis yine de rapor etmek için zaman ayırdı. Bir odaya giren bir kadın memur, kayıp ihbarının iptal edildiğini ve sabah ilk iş olarak bir basın toplantısı düzenleneceğini söyledi. Cinayet masasından Kittleson adında bir dedektif bundan sonrasını devralacaktı. Mümkün olduğunca çabuk bilgilendirilmesi gerekiyordu. Plaka hâlâ çıkmaz sokaktaydı.

Memur Willis başıyla onayladı. Birkaç dakika sonra raporu Dedektif Kittleson' e-posta ile gönderdi, dosyalanmak üzere bir kopyasının çıktısını aldı ve ofisinin ışığını kapattı.

Devriye arabasına bindiğinde onu takip etmedim. Bunun yerine, eve varana kadar önce ana yola, sonra da ara sokaklara yöneldim. Artık kilometrelerin bir anlamı yoktu. Ve bu noktada yolu biliyordum.

Mahallemin kenarındaki aşırı büyümüş bir araziden geçerken, ağzında küçük bir kemirgen taşıyan büyük bir tilki çalıların arasından belirdi.

Dondu kaldı.

"Hey," dedim çömelerek.

Kulaklarını başına yasladı ve havayı kokladı. Hâlâ kemirgene tutunarak, başını bana doğru çevirmiş bir şekilde ilerledi ve bana geniş bir alan bıraktı. Ayağa kalktığımda boğuk bir yip sesi çıkardı ve bir leylak çalısının arkasına kaçtı.

* * *

Sonunda arka kapıdaki aralıktan eve girdiğimde ailem uyuyordu.

Babam kanepede oturuyordu, sırtlığı çok kısa olduğu için başı rahatsız edici bir açıyla duvara yaslanmıştı. Annem bacaklarını göğsüne doğru kıvırmış bir şekilde babamın yanındaki minderde uyuyordu, başı da babamın bacağına yaslanmıştı.

Boşanmış ebeveynlerin çoğu çocuğu gibi ben de gizliden gizliye onları bir araya getirecek her türlü senaryonun hayalini kurardım. Ya da en azından babamı Idaho'ya geri getirecek. Bu konuda hiç iyi olamadım. Onları ayrı hayal etmek birlikte hayal etmekten daha kolaydı. İkisi de daha mutluydu. Ve babamın kız arkadaşı aslında oldukça hoş biriydi.

Görünüşe göre gereken buydu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, hüznün ve sevginin göğsümde genişlediğini hissettim.

Annem uykusunda inledi, sonra karanlık odadaki kanepede dik oturdu. "Onu bulabilirim," diye bağırdı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Onu bulacağım."

Babam onun eline uzandı. "Sorun yok Mari," diye mırıldandı ve başını kanepenin arkasına yasladı. "Sadece uyu. Uyumaya devam et."

İtaatkâr bir şekilde tekrar kanepeye uzandı, hâlâ adamın parmaklarına sıkıca tutunuyordu.

OceanofPDF.com

22. MEGHAN

TUZ GÖLÜ VADİSİ, UTAH

6 AY ÖNCE

Kulağa garip gelse de dağları, yani mezarlıklarımı özledim.

Dedektif Domanska'nın polis aracının ön koltuğuna atlamak için iki kere düşünmedim. Ama bozuk, dar yol sonunda bizi Cedar Fort'a yönlendiren tabelaların olduğu asfalt bir yola çıkardığında, en azından kuzguna veda etmiş olmayı diledim. O bilemezdi. Bunu biliyordum. Yine de onu özledim.

Yolda giderken büyükannem Rosie'nin sözleri hafızamda yankılandı. *Hazır olduğunda burada olacağım.* Karakolda tam olarak ne öğreneceğimden emin değildim ama artık içimi kemiren bir çaresizlik hissetmiyordum.

Bulunmak istiyordum. Onun tutuklandığını görmek istiyordum - belki de çoktan tutuklanmıştı? Ailemle vedalaşmak istiyordum - artık bir cenaze töreni olacaktı. Ve sonra ölmek istedim.

* * *

Dedektif Domanska, Orman Hizmetleri'nin yol kenarındaki şüpheli ayakkabıyı kontrol etme talebine cevap vermek için kısa çöpü çekmemişti. Kısa sürede onun benim kayıp kişiler davama atanan dedektif olduğunu öğrendim -ki bu dava hızla cinayet davası olarak yeniden sınıflandırıldı. Orman Hizmetleri'nden ihbarı aldığında beni bulmayı umuyormuş.

Dört aydır beni arıyordu, Sharesa "randevumdan" sonraki sabah kayıp olduğumu bildirdiğinden beri.

Dedektif Domanska notlarını ve kayıtlarını gözden geçirirken ben de kayıp kişiler raporumdaki arama dökümlerini okudum. Sharesa "histerik" olarak tanımlanmıştı. Gülümsedim. Ailemin arama ve görüşme kayıtlarını okuduğumda gülümsemem kayboldu.

Annemin ilk telefon dökümünün her satırı "anlaşılmaz" olarak işaretlenmişti. Idaho'daki Salmon Nehri'nde rafting yapıyorlarmış.

oldu. Bu da tam beş gün boyunca ortadan kaybolduğumdan haberdar olmadıkları anlamına geliyordu. Bütün yıl o seyahat hakkında konuşmuşlardı. Annem Noel'de babama hediye etmişti.

Gracie'deki garson kız beni hatırlamıştı. Jimmy'yi de hatırlamıştı: Ne kadar yakışıklı olduğunu. Ve son çağrıya kadar kaldığımız gerçeğini. Park yerine gitmeme yardım ederken suratımın asık olduğunu hatırlıyordu. Röportajında "Onların bir çift olduğunu sanıyordum" demişti.

Telefonumu otoparkta bulmuşlardı. Sharesa'nın histerisine ek olarak aramayı bu kadar çabuk hızlandırmalarının ana nedeni de buydu.

Dedektif Domanska'nın notları arasında basılmış ve dosyalanmış düzinelerce gazete makalesi vardı. Hepsini okudum. Her makalede son iş terfimi aldığımda çektirdiğim vesikalık fotoğraflarım kullanılmıştı. O çok gurur duymuştum. Hayatın ona ne borçlu olduğunu bilen, profesyonel, modern bir kadın gibi görünüyorlardı. Ama yerel gazetelerin ön sayfalarında yer alan siyah-beyaz fotoğraflara bakmakta zorlanıyordum. Artık onu tanımıyordum. Baş belası yerine saf görünüyordu. Sanki başına haberi yokmuş gibi.

Jimmy Carlson'ın bir hayalet olduğunu
öğrendim. Aslında hiç var olmamıştı.

Sharesa'nın onun adını biliyor olması önemli değildi. Ya da Dedektif Domanska'ya onun MatchStrike'taki -şimdi feshedilmiş olan- profilinin linkini vermiş olması da önemli değildi, bu linki randevudan önce onayını almak için ona göndermiştim. Hesabı sahte bir isim, sahte bir e-posta adresi ve bir VPN ile kaydetmişti. MatchStrike'ın yapabildiği en iyi şey, feshedilmiş hesabımdaki mesajlarıyla bile, sahte hesabının bir yıl önce, 15 Temmuz'da oluşturulduğunu doğrulamaktı. Hesaba en son kaybolduğum gün erişilmişti. Kısa süre sonra hesabı silmişti.

Profil fotoğrafını kurtardılar; fotoğraf o kadar uzaklaştırılmıştı ki, özellikle düşük çözünürlüklü web yüklemesinde pek çok ayrıntıyı görmek zordu. Onunla Gracie's'de tanıştığımda hissettiğim rahatlamayı hatırladım: O bir Neandertal değildi. Fotoğrafı onun hakkını vermiyordu. Azıcık bile. MatchStrike'ta genelde durum tam tersiydi. Ama Jimmy öyle değildi. Jimmy yakışıklıydı. Randevumuzda ona da söylemiştim. Gerçekten daha iyi bir fotoğrafa ihtiyacı vardı. Gizliden gizliye, bu beni heyecanlandırmıştı. Bir erkek bulmuştum.

Elmas. Fotoğraf becerileri vasatın altındaysa ne olmuş yani? Diğer tüm profillerdeki yakından çekilmiş spor salonu selfie'lerinden daha iyiydi.

Domanska fotoğrafı yüz tanıma yazılımından geçirdi, ancak geliştirilmiş olsa bile, fotoğraf herhangi bir eşleşme sağlamak için çok düşük çözünürlüklü ve uzaklaştırılmıştı.

Telefonum kanıt olarak poşetlenmişti. Benim değil, onun arabasından kısmi bir parmak izi bulunmuştu. Veri tabanında yoktu. Dedektif Domanska'nın dosyasında altı ay öncesine ait arama kayıtlarımın yanı sıra tüm konuşmalarımın dökümleri de vardı.

Jimmy'den hiçbir şey gelmedi. Sadece MatchStrike uygulaması üzerinden iletişim kurmuştuk. Dedektifler, fotoğrafından daha açıklayıcı olmayan o mesajları taramışlardı. Mesajları tekrar okuduğumda, onları nasıl bu kadar parlak ve çekici bulduğumu merak ettim. Şimdi, sadece bir korku hikayesinin açılış satırları gibi geliyorlardı.

* * *

Gün boyunca Dedektif Domanska'yı bir köpek yavrusu gibi takip ettim. Onun tek davası ben değildim. Ama bir makaledeki yorumcunun da açıkça belirttiği gibi, ben güzel beyaz bir kızdım. Ve şimdi bulunduğum için, kayıp vakası bir insan avına dönüşmüştü.

Bazı tartışmaların ardından Dedektif Domanska, fotoğrafını basına dağıtarak kimliği hakkında bilgi sahibi olanların ortaya çıkmasını istedi.

Ertesi sabah makalelerde benim fotoğrafımın yanında onun fotoğrafı da yer aldı. Dedektif Domanska'nın raporlarından öğrendiğime göre, o gün telefon, e-posta ve hatta polis departmanının Facebook sayfası aracılığıyla 500'den fazla ihbar almışlar. Ertesi gün de MatchStrike'tan onun tarifine uyan bir sapıkla çıkmış olan bir kadından ihbarlar gelmeye devam etti. Koyu renk saçlar. Koyu renk gözler. Uzun boylu. Yakışıklı.

Çok fazla arama vardı.

Bazı kadınlar telefonda gözyaşları içindeydi. Wyoming'deki bir kadın randevusunda saldırıya uğramıştı. Bir diğeri kıl payı kurtulmuştu.

Dedektif Domanska'nın bizzat yaptığı her takibe ben de katıldım.

Onu gerçekten bulmayı beklemiyordum.

Sharesa'ya onun samanlıktaki iğne olduğunu söylediğimde, bu ifadenin ne kadar uygun olacağını bilmiyordum.

OceanofPDF.com

23. BRECIA

TUZ GÖLÜ VADİSİ, UTAH

1 YIL ÖNCE

Meghan'dan sonra MatchStrike hesabını sildi.

Tarayıcı geçmişini sildi. Önbelleğini temizledi. Ona ve diğer herkese gönderdiği mesajları sildi. Jimmy Carlson'ın izlerini internetten temizleyebildiği kadar temizledi.

Kendini silmenin o kadar kolay olmadığını biliyordum. İnternette hiçbir şey gerçekten yok olmazdı. Ama sadece biri onu arıyorsa.

Birkaç hafta sonra April'e Salt Lake'teki bilişim şirketindeki işinden ayrıldığını açıkladı. Ona pislik gibi davrandıklarını söyledi. Az maaş veriyorlarmış. Onu yetersiz kullanmışlardı. Artık gitme zamanı gelmişti. Ayrıca, ofis müdürü ve iş arkadaşlarının çoğu beş para etmezdi.

April şok içinde ona baktı. Etraflarındaki evi ve dekorasyonunu yeni bitirdiği oturma odasını işaret ederken gözleri yaşlarla doldu. Birkaç gün önce içinde yeni tüylü yastıklar olan bir paketi açtığında ben de oradaydım. Emma hemen onlarla bir kale inşa etmek için ısrar etmişti.

"Sen neden bahsediyorsun?" April inanamayarak sordu. "Sonunda yerleştik. Sonunda güzel bir evimiz oldu. Arkadaşlarımız var. Kızların arkadaşları var. Onlar mezun olana kadar burada kalacağımızı konuşmuştuk. Neden hep böyle oluyor?"

Gözleri kızgınlıkla parladı. "Bunu çok düşündüm ve anlamanı beklemiyorum. Ama ev kredisini tam olarak ödemediğin için bana destek olmanı bekliyorum." Homurdandı ve Emma ile Kimmie'nin bir gün önce yaptıkları yastık kalesini işaret etti. "*Seni* 'işini' nasıl yaptığın konusunda eleştirmiyorum." Parmaklarını havaya kaldırarak tırnak işareti yaptı. "En azından yaptığın zaman. Burası berbat görünüyor."

April tokat yemiş gibi kaskatı kesildi. Yanaklarından süzülen gözyaşlarını hızla sildi ve yastıkları toplamak için diz çöktü.

battaniyeleri yere serdim. Öfkem içime akarken yemek odasının ışığı bir, sonra iki kez titredi. Ancak April'in fişi yeni çekilmiş gibi görünüyordu. April kaleyi temizlerken birkaç dakika boyunca oturma odasında onun başında sessizce durdu ve nefesinin altında emlakçı ücretleriyle ilgili bir şeyler mırıldandı. Sonra odadan çıktı.

Onu takip etmedim.

Neden taşındığımızı çok iyi biliyordum. Ve neden tekrar taşınacağımızı da biliyordum. Ve tekrar. Ve yine.

Dürüst olmak gerekirse, ben de kendimi fişten çekilmiş gibi hissediyordum. Dağdaki o geceden beri -onu öldürdüğü gece- onu takip etmeyi bırakmıştım. Bunun yerine, günlerimi kızların oyunlarını izleyerek geçirdim. April'in onlara öğle yemeği hazırlamasını, banyo yaptırmasını, peri kraliçeleri ve midilli dostları hakkında hikâyeler anlatmasını izledim. Başka bir şey yapamayacak kadar uyuşmuştum.

Tüm çabalarıma rağmen güçsüzdüm. Onu durduracak gücüm yoktu. Ayrılmak için güçsüzdüm (gidecek başka yerim yoktu. Şimdi evin yolunu nasıl bulacaktım?). Meghan'ı geri getirecek gücüm yoktu.

Bu yüzden kendimi kapattım ve sadece var oldum, odağımı boşluktaki parlak noktalara çevirdim: April ve kızlar.

April, ona işi bıraktığını söyledikten sonra birkaç gün daha sessiz kaldı. Ama bir daha bundan bahsetmeyince yavaş yavaş yumuşadı ve her zamanki gibi devam etti. Bunu daha önce de duyduğunu anladım.

Üç ay sonra, aniden Idaho'da yeni bir iş bulduğunu açıkladığında, zayıf bir şekilde gülümsedi ve masal zamanı için kızlarla ve Oscar'la üzere yatak odasına gitti.

Emma'nın yanındaki yatağa uzandım. Kapıyı kapattığımız ve April'ın kızlara kitap okuduğu bu gece geleneğinin tadını çıkardım. Oscar bana baktı, sonra April'ın yanına yerleşti ve mırlamaya devam etti.

April kızlara tilki ve tazı hikâyesini anlatırken, kapının yanındaki rafa sıkıştırılmış, kıvrık ciltsiz bir Disney kitabından okuyordu.

Midilli dostları ve perilerin aksine, bu kitap acı tatlı bir kitaptı. Farklı dünyalardan iki arkadaş. Başından beri sonunun pek de iyi bitmeyeceğini biliyordunuz. Ama yine de umut etmeye devam ettiniz.

April, yaşlı köpek Şef'in tilki avı sırasında bacağını kırmasıyla ilgili bölüme geldiğinde Kimmie söze girdi. "Tilki o yaşlı köpeğin incinmesini istemedi, anne."

April başını salladı. Belli ki bu konuşmayı daha önce de yapmışlardı. "Bu doğru bebeğim. Tilki sadece kaçmaya çalışıyordu. Korkmuştu."

Emma yatakta doğruldu. "Ama o köpek tilkiye zarar vermek *istedi. O* demek istedi ki
o."

April tereddüt etti. Sonra tekrar başını salladı. "Evet. Bu onun doğasında var,
Yine de. değil, tatlım."

April ışıkları söndürüp kızların yatak odasının kapısını ben Emma'nın yatağının ayak ucunda kaldım.

Tilkiler ve av köpekleri vardı.

Bir de doğal düzene hiç uymayan hayvanlar vardı. Her seferinde neden oldukları acıyı kastedenler.

OceanofPDF.com

24. GÖKYÜZÜ

KUNA, IDAHO

ŞİMDİ

Polisin cesedimi aileme teslim etmesi üç gün sürdü. Bu üç gün boyunca adli tabip resmi ölüm nedenimin boğulma olduğunu doğruladı. Laboratuvar sonuçları geldi. Cinsel saldırıya uğramamıştım. Tırnaklarımın altında da organik madde yoktu. Başka bir deyişle, karşı koymamıştım.

Mor parmaklarımı dikkatle incelerken sorgu yargıcına "İstedim," dedim. "Hiçbir şey yapamadım."

Ailem cenazemi Hulls Gulch Park'ta, Boise'deki dağ eteklerinde, ben küçükken her bahar kurbağa yavrusu yakaladığımız gölün yanında yapmaya karar verdi. Bu annemle babam ayrılmadan önceydi. Hala en sevdiğim yerlerden biriydi. Orayı seçtikleri için mutluydum.

Kısa bir cenaze töreni oldu. Annem bir methiye düzdü ama kelimeler gözyaşlarının arasından küçük nefesler halinde çıkmaya başlayınca yarıda bırakmak zorunda kaldı. Babam annemin elinde sıkıca tuttuğu kâğıt parçasını aldı ve boğazını tekrar tekrar temizleyerek konuşmasını bitirdi.

Tanrı'dan ya da cennetten pek bahsedilmiyordu. Annem ve ben kiliseye gitmeyi uzun zaman önce bırakmıştık ve ailem de artık yerel bir kiliseyle soğuk temas kurmak istemiyordu. Cesedimin bulunmasından bir gün sonra haberlere çıktığında birkaç rahip ve papaz yine de yardım teklif etmişti.

Anma töreninden sonra ailem, liseden birkaç arkadaşım ve Daily Grind'den bazı iş arkadaşlarım sırayla benim hakkımda güzel şeyler söylediler ve çalılık göl kıyısına kır çiçeği tohumları serptiler. Ken tohum paketini dağıttıktan sonra anneme uzun uzun sarıldı. Her gün sıcak çikolatacı adamı izlediğini söyledi.

Annem dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı ve sonra her şey için teşekkür etti. Ona polisin sıcak çikolatacı adamın gerçek adının James Carson olduğunu bildiğini söylemedi. Ya da her gün karakolu aradığını,

onu bulup bulmadıklarını sordu. Dedektif Kittleson ona fazla bir şey söyleyemedi. Soruşturmayı tehlikeye atabilecek hiçbir ayrıntıyı açıklamaması için kesin emir almıştı. Ama hiç tutuklama olmamıştı.

Kaçırılmam ve öldürülmemle ilgili haberler birkaç gün boyunca Idaho'da sıcak ve parlak bir şekilde yayılmıştı. Annemin özenle katlayıp ofisindeki bilgisayarın yanına sıkıştırdığı Idaho Report'un ön sayfasından son sınıf fotoğrafım bana bakıyordu. Cenaze alayımızın Hulls Gulch'a ulaşması için geçen kısa sürede, yerel bir cinayet-intihar haberi manşetlere taşınmıştı. Şaşırmamıştım. Kuna'nın fakir bir mahallesinden gelen esmer bir kızdım.

Bazen annem işe giderken ya da kendine yemek alırken arabada yanında oturduğumda, sokaktaki insanların yüzlerini izler, benim gibi başka hayaletler olup olmadığını merak ederdim. Eğer varsa, ben bunu biliyor muydum? Yoksa onlar da benim gibi evlerin ve arabaların içine sıkışmış, en sevdikleri insanlara mı musallat oluyorlardı?

Daily Grind şirketi aileme 1.000 dolarlık bir çek ve şaşırtıcı derecede dokunaklı bir taziye mektubu göndermişti. Babam dava edilmek istemediklerini söyledi. Bu kanlı bir paraydı. Ama annem mektubu masasının çekmecesine koydu.

Mezarlığa gitmek üzere Hulls Gulch' ayrılmadan önce babam bir Kelt cenaze duasının sözlerini okuyarak cenazeyi kapattı. Bunu birkaç yaz önce doğum günüm için bana gönderdiği kitaptan hatırladım. İçine onu ağlatan tek kitabın bu olduğunu söyleyen bir not bırakmıştı.

Evine, ebedi uykuna gidiyorsun. Evine, ebedi
yatağına gidiyorsun.
Kış evine geri dönüyorsun,
Sonbaharın, ilkbaharın ve yazın evi;

Uyu sen, uyu ve kederinden uzaklaş, Uyu sen,
tüm sakinliğin içinde uyu,
Uyu şimdi sevgili, yüksek dalların gölgesinde Uyu, ey
tüm aşkların aşkında uyu;

Bu gece annenin göğsünde uyu,

Uyu sevgili, o seni yatıştırırken; Yüzün eski evine dönük sevgili
Doğduğun ana rahmine geri dönüyorsun.

Yedi ışığın uykusu senin olsun sevgilim, Yedi sevincin uykusu senin olsun sevgilim,
Ölümün gölgesi sarar seni sevgilim, Ama yakınlık içinde baban bekler seni

Uyu sen, uyu ve kederinden uzaklaş, Uyu sen, uyu ve acından uzaklaş.
Uyu, ey hidayetin rehberliğinde uyu, Uyu, ey sevgili, tüm dinlenmelerin dinlenmesi.

OceanofPDF.com

25. MEGHAN

TUZ GÖLÜ VADİSİ, UTAH

6 AY ÖNCE

Kendi cenazeme katılmamaya karar verdim.

Annem ve babam benden geriye kalanları almak için Wyoming'den geldiler. Dedektif Domanska her ikisiyle de görüntülü sohbet üzerinden görüşmüştü. Morga vardıklarında onları orada karşıladı ve annem elleri titreyerek serbest bırakma formlarını imzalarken nöbet tuttu.

Ailemi görmek acı veriyordu. Neredeyse onların beni görmesi kadar.

Onlara iyi olduğumu söylemek istedim. Onları sevdiğimi. Onlar seyahatteyken olan bu şeyin onların suçu olmadığını. Büyükanne Rosie'yi bulduğumu. Bir gün onlar da beni tekrar bulacaklardı.

Ama şimdilik onlara hiçbir şey söyleyemezdim. Ve onlarla kalamazdım.

Geri dönüş yoktu. Sadece ve sadece tek bir sebepten dolayı hâlâ buradaydım.

* * *

İhbar hattına gelen ihbarların yüzde 95'inin sahte olduğu açıktı.

Dedektif Domanska kalan yüzde beşi kendisi takip etti.

Bazıları basit yanlış kimlik vakalarıydı. MatchStrike'taki düşük çözünürlüklü profil fotoğrafına gerçekten benzeyen adamlar. Onlar için üzüldüm.

Diğerleri bende belirgin bir hastalık hissi uyandırdı. Gracie'nin evinden yaklaşık üç blok ötede yaşayan bir aşçı bizimle evinde buluşmayı kabul etti. Bizi gülümseyerek içeri buyur eden Dedektif Domanska'nın elinin kalçasına, silahının kılıfından birkaç santim öteye gidişini izledim. MatchStrike'tan bir kız ihbar hattını aramıştı. Çok agresifleşmişti.

randevunun sonunda, erken ayrılacağını söylediğinde kolundan tuttu.

Yine de aradığımız adam o değildi. Mazereti sağlamdı: Bütün gece boyunca en az bir düzine tanığın olduğu bir partideydi. Ama Dedektif Domanska onu sorgularken gözlerinde tanıdık bir şeyler vardı. Sanki sorgulanmasına gerçekten şaşırmamıştı ama bundan bir şey çıkacağını da tahmin etmiyordu.

* * *

İhbar hattı yayına üç gün sonra, o kadar hızlı konuşan bir kadından bir mesaj aldık ki, ilk başta ne söylediğini anlamak zordu. Dedektif Domanska mesajı iki kez dinledi. Kadın Salt Lake'in hemen dışında bir adres saydı. Arkadaşının kocasının orada çalıştığını söyledi. Gazetede gördüğü fotoğrafa çok benziyordu.

"Adı James," dedi ve kendi adını söylemeden telefonu kapattı.

Dedektif Domanska adrese baktı. Düzinelerce ofisi barındıran devasa ortak süit binalardan biriydi. "Dromo", kadının verdiği süit numarasındaki şirketin adıydı. Ekrana bakarken parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirdi. Sonra devriye arabasına yöneldi. Harika bir ipucu değildi ama kadının sesinde bir şeyler vardı.

Ofis odasına girdiğimizde Domanska'yı nazik gözleri ve sıkı gri topuzuyla yaşlı bir resepsiyonist karşıladı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu gülümseyerek. Dedektifin rozetine baktı. "Her şey yolunda mı?"

Dedektif Domanska, "Çalışanlarınızdan biriyle konuşmak istiyorum," diye söze başladı.

Çevresel görüşümde, birinin köşeden resepsiyona doğru geldiğini gördüm.

"James Carson," diye bitirdi Domanska, resepsiyonist gülerek neredeyse ofiste kaybolan adama seslenirken.

"Şeytandan bahsetmişken, o burada."

Şok ve tiksinti içimde dalgalandı. Resepsiyon görevlisinin masasındaki bilgisayar aniden dondu ve ışıklar önce bir, sonra iki kez yanıp söndü.

Kimse fark etmemiş gibiydi.

James gülümsedi ve elini uzattı. Şaşkın görünüyordu. Biraz endişeli. Ve her zamanki gibi yakışıklıydı.

Dedektif Domanska onun elini tuttu. "Size birkaç soru sorabileceğim bir ofis var mı?" diye sordu. "Sadece birkaç dakika sürer."

Resepsiyon görevlisine göz kırptı ve Domanska'yı birkaç metre ötedeki bir konferans odasına doğru yönlendirdi. "Sorun değil, başım belada falan mı?"

Ona doğru uçtum, başımızın üstündeki havalandırma deliğinden gelen hafif esintiden daha fazla zarar veremeyeceğimi biliyordum. Yine de orada öylece duramazdım.

Daha önce istediğim gibi pençeledim, vurdum ve dövüştüm.

Ve daha önce olduğu gibi, konferans salonundaki floresan ışıkların düzensiz titreşimi dışında hiçbir şey başaramadım.

Hala o olduğuna inanamıyordum.

Ne de olsa iğneyi bulmuştuk. Ama

endişeli görünmüyordu.

Dedektif Domanska kolay sorularla başladı. Adam 14 Haziran Cuma gecesi neredeydi?

Kaşlarını çattı ve düşünüyormuş gibi yaptı. "Gerçekten bilmiyorum." Kıkırdayacak cesareti vardı. "Bu çok uzun zaman önceydi, üzgünüm-bir şey mi oldu? Telefonumdan kontrol etmem ya da karıma sormam gerekir. O bilir."

Bir karısı vardı. Bu beni pek şaşırtmadı. Onun nasıl bir insan olduğu konusunda hiçbir yanılsamam yoktu. Sadece yeni bir korku katmanı ekledi. Onu hayal etmeye çalıştım. Neye benzediğini. Bu canavarla nasıl evlendiğini. Onun kim olduğuna dair en ufak bir fikri olup olmadığını. İsimsiz ihbarı yapan kadının o olup olmadığını.

Dedektif Domanska başıyla onayladı. Sonra ona gazetenin yayınladığı profil fotoğrafını gösterdi. Onun profil fotoğrafını. "Bu siz misiniz?" diye sordu ona kayıtsızca.

Kağıdı aldı ve resmi inceledi. "Benzerliği kesinlikle görebiliyorum ama hayır, bu ben değilim. Ama bunu dün haberlerde gördüm, aradıkları adam bu değil mi?"

Dedektif onun gözlerini inceledi. Ben de onun gözlerini inceledim. Yalan söylediğini anlayabilir miydi? Onun yerinde olsaydım yalan söylediğini anlayabilir miydim? Gracie'nin tuvaletinde gördüğüm bantlanmış tabelayı hatırladım.

Spot. *İyi gitmeyen bir randevunuz mu var? Barda Andrea'yı sor.* O tabelayı görmezden geldiğim güveni ve bunun güzel bir şeyin başlangıcı olduğunu hayal ederek lekeli içkime ve yakında katil olacak kişiye doğru yürüdüm.

Sonra dağınık topuzlu kızı hatırladım. Toprak yolun kenarında ağarmış ayakkabımın fotoğrafını çekmek için duran kızı. Dedektif Domanska'yı arayan orman bekçisini hatırladım.

Kulağına olabildiğince yaklaştım ve hayal kırıklığım arttıkça floresan ışıklarının titremeye devam etmesini izledim. "Yalan söylüyor," dedim ona. "Bu o. Beni öldüren o. Ona inanmayın."

Domanska'nın ifadesi değişmedi. Poker suratının hesaba katılması gereken bir şey olduğunu öğrenmiştim. Bu ona inandığı anlamına gelebilirdi. Ya da soğukkanlı davrandığı anlamına da gelebilirdi. Bunu anlamanın hiçbir yolu yoktu. Adamın sorusunu duymazdan geldi ve "Gracie'nin Yeri'ne hiç gittin mi?" diye sordu.

Yine düşünceli görünüyordu. Sonunda dedi ki, "Evet. Sanırım buldum. Buradan çok uzakta değil."

Domanska başıyla onayladı. "14 Haziran gecesi orada mıydınız?"

Başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Ama dediğim gibi, karıma sormak zorundayım. Beynim elek gibi, dün öğle yemeğinde ne yediğimi bile hatırlayamıyorum." Güldü. "Birkaç hafta içinde taşınmaya hazırlanıyorum. Bu aslında buradaki son günüm. Beni yakaladığınız için şanslısınız."

Gözlerinin kenarları kırıştı. *Beni yakaladığın için şanslısın.* Şaka yapıyordu.

Domanska'nın ifadesi kayıtsız kaldı. "Bildiğim iyi oldu. O zaman yeni adresinize ihtiyacım olacak. Başka sorularım olursa diye." Kadının çenesi biraz gerildi. Buna inanmıyordu. Ben neşelendim. Tepedeki ışıklar mum gibi titremeye devam ediyordu.

Domanska gazete makalesini masanın üzerine koydu. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet. Bu davayı araştırıyorum." Fotoğrafıma dokundu. "Onu tanıdınız mı?"

Yine o aptal, düşünceliymiş gibi yapan yüz ifadesini takındı. "Hayır ama fotoğrafı okuduğum makaleden hatırlıyorum. Korkutucu şeyler."

Tekrar kulağına doğru eğildim. "Devam et. Ona garsonu sor. Onu hatırlayacaktır."

Şok oldum ve sevindim.

"Gracie's'de o gece Meghan'ın yanında bir adam olduğunu hatırlayan bir garson vardı. Bize adamın oldukça iyi bir tarifini verdi. Seni onun önünde sıraya koyarsam ne olur?"

Odadaki hava aniden gergin ve yüklü hissettirdi. Gözlerindeki bir şey karardı. "Affedersiniz?" Duyduklarına inanamıyormuş gibi başını sallar gibi yaptı. "Bu fotoğraf bok gibi bulanık. Kaba olmak istemem ve umarım bunu yapan pisliği bulursunuz ama burada bir avukata falan ihtiyacım var mı? Sonumun Netflix belgeselindeki o adam gibi olmasını istemiyorum."

Domanska yerinden . "Soruya cevap verebilir misiniz lütfen?"

"*Hayır*. Garson kız beni tanımadı. Artık gidebilir miyim?"

"Hayır!" Domanska'ya söyledim. "Bu o. Gitmesine izin veremezsin. Ona sorular sormaya devam et."

Öyle bir şey olmadı.

"Gitmekte özgürsünüz," dedi dedektif ona yavaşça. "Ama dediğim gibi, yeni adresinize ve iletişim bilgilerinize ihtiyacım olacak. Size başka sorularım da olabilir."

Domanska'nın birkaç saniye gerisinde kaldım. Konferans odasının kapısı kapandığında ve ayak sesleri koridorda kaybolduğunda, orta parmağını kaldırdı.

"Beceriksiz kaltak kurt," diye mırıldandı.

* * *

Dedektif Domanska'yı arabasına kadar takip ederken uçuyormuşum gibi hissettim.

Onu bulmuştuk. Ama hiçbir şey .

Dedektif kontak anahtarını çevirdi ve cep telefonunu eline aldı.

Devam et, Bubbelah. Rosie Nine'nin unlu tezgahın ve ekmek hamurunun karşısında durduğunu hayal ettim. Rosie Nine'nin gözlerindeki gülümseme çizgilerini hayal ettiğimde dedektifin gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar kayboldu.

Domanska'nın sesi fon müziği gibi benimle birlikte hafızamda dolaştı, giderek yumuşadı.

". . . ama onunla ilgili bir şey . . ."

Arabaya geri döndüğümde güneşin ıslattığı mutfak gözden kayboldu. Domanska arabayı sürüyordu, telefonu beşiğinde hoparlördeydi. "Belki yanılıyorum ama bana öyle geliyor ki birinin gelip ona bu soruları sormasını bekliyordu. Onun yerinde olan birinin şaşırması gerektiği kadar şaşırmadı. Ve o fotoğrafa tıpatıp benziyor."

Hattın diğer ucundaki kişi boğazını temizledi. "İhbarı yapan kadınla tekrar görüşmemi ister misiniz? İsimsizdi ama numarası bizde var."

"Evet, onu geri çağır. Zorla. Sonra şu James Carson denen adamı internetten bul. Bak bakalım iyi bir fotoğraf bulabilecek misin, böylece o garsona bir fotoğraf gönderebiliriz. Eğer onu teşhis ederse, bu arabasını aramak için izin almak için yeterli olur."

Domanska durakladı. Sonunda şöyle dedi: "İki hafta içinde eyaletten ayrılacak. O zamana kadar bu işi halletmeliyiz. Suçlu iadesi ile uğraşmak istemiyorum."

Kalbim -ya da beni hâlâ bir arada tutan her neyse- yerinden fırladı. Domanska'nın önsezisine ne kadar katkıda bulunduğumu bilmek imkânsızdı. Ama içgüdüsel olarak hissettiği bu duygunun kısmen benim eserim olduğuna inanmaya karar verdim.

Büyükanne Rosie iki hafta sonra hâlâ beni bekliyor olacaktı. Arafta biraz daha kalabilirdim.

Çünkü bu piçin yere düştüğünü görmeyi gerçekten istiyordum.

OceanofPDF.com

26. BRECIA

KUNA, IDAHO

6 AY ÖNCE

Kuna, Idaho'da "James Carlson" adıyla nakit parayla kiralamayı başardığı 70'lerden kalma geniş bir eve yerleşene kadar polisin onu Meghan'ın cinayetiyle ilgili sorguladığını öğrenemedim.

April ve ben, onun Facebook'ta bulduğu bir "Anne Buluşması" grubundan yeni dönmüştük. Emma ve Kimmie'yi evde yalnız bırakma fikrini sevmiyordum - yataklarında bile olsa. Ama artık onun yanında olmaya dayanamıyordum. Zaten kızlara yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ben de April'i Nampa'daki popüler bir restorana kadar takip ettim ve "üstün zekâlı ve yetenekli" okul öncesi çocuklar, cepli taytlar ve organik atıştırmalıklar hakkındaki konuşmaları gönülsüzce dinledim. April tüm bu süre boyunca gülümsedi ve buldukça söze karıştı. Ama arabaya döndüğümüzde yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildi. Yeniden başlıyordu. Yeniden.

O da öyleydi. Sadece bu konuda bir şey bilmek istemedim.

Artık neredeyse hiç eve gelmiyordu, bu da Colorado'daki bodrum katındaki bilgisayar odasında birlikte geçirdiğimiz günlerden önemli bir değişiklikti.

April garaja girip arabayı durdurduğunda, onu duvarın arkasından duyabiliyorduk.

Birine öfkeleniyordu.

April dondu kaldı, sonra arabadan dışarı fırladı. Kızlara bağırdığını düşünerek yanından uçarak geçtim. Garajdaki ampul patladı ve oda karanlığa gömülürken April irkildi.

Kapıdaki aralıktan içeri süzüldüm ve onun karşısında durdum.

Garaj kapısının sesini duymuştu ve çoktan merdivenleri yarılamıştı.

Koridorun biraz aşağısındaki kızların yatak odasının kapısı kapalıydı. Onlara bağırmıyordu. Telefonda biriyle konuşuyordu.

Merdivenlerden inerken sesini alçalttı ama ben ona kolayca yetiştim. "Avukatımla görüşeceksin. Beni bir daha arama. Sana zaten bildiğim her şeyi anlattım, ki bu hiçbir şey değil," diye tısladı.

Hattın diğer ucundan yanıtı duyabilmek için ona yaklaştım.

"Tamamen açık olmak gerekirse, Meghan'la hiç tanışmadın-" Telefonu kapatıp fırlattı.

Telefon duvara sertçe çarptı ve yüz üstü halının üzerine düştü. *Salt Lake City Polisi* hâlâ ekrandaydı.

Salt Lake'te birileri ondan şüphelenmiş. Idaho'ya kadar ipucunu takip edecek kadar.

Ondan uzaklaştım ve kapıda durup bodrum katındaki çalışma odasına baktım. Üç hafta önce taşındığımızdan beri ilk kez içeri adım atıyordum.

Oda ofisten çok insan mağarası gibiydi. Bir duvarda televizyona bağlı bir PlayStation, diğerinde bir masa ve bir köşede de pelüş kahverengi bir koltuk vardı. Telefonu attığı yerden aldı ve kapüşonunun cebine soktu. Sonra sandalyeye oturdu ve PlayStation'ı açtı.

Gözlerim sandalyenin yanındaki çöp kutusundan çıkan Daily Grind kahve fincanına takıldı. Fincanın altında küçük bir gülen yüzle birlikte özenli bir el yazısıyla "Sıcak çikolata" ve "James" yazıyordu.

Onu ya da April'ı daha önce hiç kahve içerken görmemiştim. Bunun dinlerine aykırı olduğu izlenimine kapılmıştım.

Koridorda durmuş, hâlâ gülen yüze bakıyordum. Karalanmış, aceleyle çizilmiş olanlardan biri değildi. Bütün, sevimli küçük bir yüzdü. Kirpikleri ve her şeyiyle.

Kendime bunun bir anlamı olmadığını söyledim. O bir kahve fincanıydı.

Bakışlarımı bilgisayara çevirdim. Ekranı siyahtı. Eğer polis onu sorguluyorsa, belki de saklanıyordur. MatchStrike'tan uzak duruyordu. Belki Meghan'a yaptıklarından dolayı onu yakalayabilirlerdi. Ve bana.

Bodrum merdivenlerinden bir gıcırtı geldi. April aşağı iniyordu. Öfkeli bir ses çıkardı ve odayı taradı. Sonra çöp kutusundan boş kahve fincanını aldı ve masanın çekmecesine, gözden uzak bir yere itti.

Koridora geri döndüm. April merdivenlerin dibinde duruyordu. Ona bağırışları sorup sormamaya karar vermeye çalışıyor gibiydi. Telefonun duvara çarptığını duymuş olmalı.

Bunun yerine, üst kata geri döndü ve kızların odasına göz attı. Mışıl mışıl uyuduklarını görünce gözlerini kapadı ve rahat bir nefes aldı.

Sonra Oscar'ı yerden kaldırdı, ana yatak odasına doğru ilerledi ve yorganı kendi üzerine örttü.

Genelde April'in telefonuyla ne yaptığına pek dikkat etmezdim. Birkaç kez baktığımda, Kimmie ya da Emma için oyun randevuları ayarlıyor, KandyKlash oynuyor ya da bitmek bilmeyen Instagram akışında geziniyordu. Ama bu gece yüzündeki ifade -yatak odasının kapısına doğru bir bakış attıktan sonra çatık kaşlarla ekrana bakması- neye baktığını görmek için yanıma kaymama neden oldu.

Meghan'ın öldürülmesiyle ilgili bir haber bulmuş.

Başparmağı ve işaret parmağıyla kocasının grenli, siyah-beyaz bir görüntüsünü yakınlaştırıp uzaklaştırıyordu.

Yeni bir tarama penceresi açıp "Çocukluk travması şiddete yol açabilir mi?" diye yazmasını şaşkınlıkla izledim.

Hiçbirine tıklamadan arama sonuçlarına baktı. Sonuçların en üstünde bir araştırma makalesinden bir alıntı gösteriliyordu:

Çocukluk çağı travmalarının şiddet içeren davranışlarda bulunma olasılığını artırdığı yaygın olarak kabul edilmektedir.

Birkaç saniye sonra April üç hafta öncesine, taşınmalarından hemen öncesine ait bir mesaj dizisini açtı. Nina adında birinden gelen ve okunmadan bırakılmış bir mesajdı bu. Mesaj uzundu: neredeyse tüm ekranı kaplıyordu. Bir özürdü. Nina gazete haberindeki adamın tıpkı James'e benzediğini düşünmüştü. Salt Lake Polisi'ne "bundan bahsetmişti". Muhtemelen önemli bir şey değildi. Polise başvurmadan önce April'a söylemeliydi. Çok üzgündü. Ama birbirlerine ne kadar benzediklerini düşünmeden edemiyordu. Belki de bir kardeşi vardı?

Nina'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Mesajın sonunda Pazar günü kızlarla görüştüğünden bahsetmişti, ben de kilisenin diğer üyelerinden biri olduğunu düşündüm.

April mesajı okudu ve tekrar okudu.

Sonunda mesajlaşma uygulamasını kapattı, tarama geçmişini sildi ve telefonunu dikkatlice komodinin üzerine yerleştirerek yüzünü

Oscar'ın tüylü, guruldayan tarafı.

OceanofPDF.com

27. GÖKYÜZÜ

KUNA, IDAHO

ŞİMDİ

Onu cenazemden bir ay sonra bulmuşlar.

Bir memur onu Meridian'da durdurmuş. lambası yanmıyordu. Memur plakasını kontrol ettiğinde -veritabanında benim cinayetimle bağlantılı olarak işaretlenmişti- onu sorgulamak için karakola getirdi.

Onu benim hakkımda sorgularken orada değildim. Yirmi dakika içinde karakola girip çıktı. Dedektif Kittleson ertesi gün annemi aradı.

James, yanında bir avukat olmadan hiçbir soruya cevap vermeyi reddetmiştir.

Sonra da sakince gitmekte özgür olup olmadığını sordu.

Ve öyleydi. Geçerli bir araç kaydı ve plakası olmadan araç kullandığı için ona ceza yazdılar. İlk kez suç işlediği için 50 dolarlık bir cezayla ayrıldı.

Dedektif Kittleson aileme, bölge savcısının şu anda onu şüpheli olarak takip etme konusunda önemli çekinceleri olduğunu söyledi. Koyu renkli Kia'nın plakasını gösteren Daily Grind güvenlik kamerası görüntüleri beni aracın yakınında göstermiyordu. Koyu renkli sedana bindiğimi gösteren FroYo videosu da plakayı göstermiyordu. Sürücünün koyu bir bulanıklıktan öteye gitmediğinden bahsetmiyorum bile. Kesin bir kimlik tespiti neredeyse imkânsızdı.

Kesin olarak söyleyebilecekleri tek şey James Carson'ın o gün Daily Grind'de olduğuydu. Yüzlerce başka koyu renkli sedan da oradaydı. James yakınlarda çalışıyordu: Neden molasında içecek bir şeyler almasın ki? Avukatı bunu iletmişti. Onunla arabaya bindiğimi kanıtlamanın hiçbir yolu yoktu.

James beni daha önce hiç görmediğini söyledi, en azından gazetelerdeki fotoğrafım dışında.

Annem onu bulduklarını öğrendiğinde -tutuklamadan- işe gitmek için hazırlanıyordu, banyoda dikkatlice göz kalemi sürüyordu. Ben de tezgahın üzerinde onun yanında oturuyordum. Onun gölgesi olmuştum. Ve geçtiğimiz ay, hayattayken annem hakkında aslında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Ona hep "en iyi arkadaşım" derdim. En sevdiği Salvador yemeğini -opa de res- ve en sevdiği TV dizisini -El *Número Uno*- biliyordum. Onu seviyordum. Buna hiç şüphe yoktu. Ama bir insan olarak onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Odak noktası hep ben olmuştum: Nelerden hoşlandığım, arkadaşlarımın kim olduğu, işimin nasıl gittiği, üniversiteden sonra ne yapmak istediğim, neler düşündüğüm, neler okuduğum.

Bazı açılardan onu ilk kez görüyormuşum gibi hissediyordum. Üniversitede birkaç yıl geçirdikten sonra ya da belki kendi bebeğimi doğurduktan sonra görebileceğim gibi. Kanepede en yakın arkadaşı Lucrecia ile konuşmasını dinlerken, bazen benimle konuşuyormuş gibi davranıyordum. Özellikle de sohbet benim kaçırılmam ve öldürülmemle ilgili olmayan konulara kaydığı zaman.

On beş yaşındayken esrar denediğini öğrendim. Üniversiteye gideceğim için bu kadar heyecanlanmasının bir nedeni de son sınıfta okulu bırakmış olmasıydı. Ben altı günlükken bir çocuk doktoru randevusuna sütyensiz gitmiş, çünkü ben doğduğumdan beri hiç uyumamış. Lucrecia'ya hala Tanrı'ya inanmadığını söylemesine rağmen geceleri gizlice dua ettiğini. Idaho'dan taşınmak istediğini. Hâlâ babamı çok düşündüğünü. Daha fazla çocuk sahibi olmayı dilediğini.

Dinledim, izledim ve ona hala burada olduğumu söyleyebilmeyi diledim. İçine düştüğüm uçuruma rağmen bazı açılardan kendimi ona hiç olmadığım kadar yakın hissediyordum.

Artık geceleri o uyurken kulağına fısıldamaya çalışmıyordum. Hele o ilk gece olanlardan sonra. Ama bazen, sabahları titreyen elleriyle göz kalemini sürerken ve tavandaki vantilatörün sesi dışında banyo sessizken onunla konuşuyordum. En çok hangi yemekleri özlediğim hakkında. Onunla ve babamla ilgili en sevdiğim anılarım hakkında. Arada bir o da bana cevap veriyordu. Aynadaki yansımasıyla ama aynı zamanda benimle.

"Skyebird, emeklemeyi öğrendiğin zamanı hatırlıyor musun, seni banyoda tuvaletin arkasında kamp yaparken bulmuştum.

ağız?"

Ben güldüm. O da güldü. Ve beni şaşırtacak şekilde, anılar arasında geriye doğru gittiğimde tam olarak neden bahsettiğini hatırlayabildiğimi fark ettim. Hepsi oradaydı, kristal kadar berrak. "İki yaşımdayken banyo aynama yapıştırdığın küçük balık resmini hatırlıyor musun, beni iki numara yapmaya çalıştığında? "Balıkları beslesin diye mi?" Dedim.

Bir vuruşu tamamlamak için eyeliner kalemini kaldırdı. Sonra gözleri gülerek kırışırken elini indirdi. "lazımlığa kaka yapmaktan korktuğun zamanları hatırlıyorum. Sana bunun *los pescaditos*'u besleyeceğini söylemiştim ve ondan sonra hemen kabul etmiştin. Gözünde canlandırmana yardımcı olmak için sana küçük bir çizim bile yapmıştım. Lucrecia bana bundan bahsetmişti."

* * *

James'i bulduktan birkaç gün sonra, Dedektif Kittleson nihayet mavi Kia için bir arama emri çıkarmayı başardı. Annemin defalarca araması olmasaydı daha da uzun süreceğinden emindim.

Kan, parmak izi, saç ve lif arıyorlardı. O arabada olduğuma dair herhangi bir kanıt.

Annem çok mutluydu. Ben de umutluydum. Kapı koluna ve arabanın içine dokunmuştum. Elbette, benden kalan her izi temizlemiş olamazdı.

Arama emri bir Salı sabahı, o işe gittikten sonra tebliğ edilmiş.

Tamamen izlemeye niyetliydim. Ne göreceğimden ya da yapabileceğim bir şey olup olmadığından emin değildim ama başka nerede olabilirdim ki?

Arama emrini gerçekten tebliğ ettikleri kısım, filmlerde ya da televizyonda gördüklerime hiç benzemiyordu. Dedektif Kittleson -ve temizlenmiş bir teknisyen- verandada durdu ve kibarca kapıyı çaldı.

Kapıyı bir kadın açtı, yanında hayatımda gördüğüm en sevimli sarışın kızlardan ikisi vardı.

Kapısının önünde duran memurları görünce hayalet görmüş gibi oldu. Ki görmüştü. Çünkü ben tam orada duruyordum. Ama o bunu bilmiyordu.

Dedektif Kittleson arama emrinin kapsamını açıklarken: Kia'nın anahtarları ve Kia'nın kendisi, bakışlarımı iki küçük kıza kaydırdım. April'in aksine, onlar ön verandalarında olup bitenlerin büyüklüğünden tamamen habersizdiler. İkisinden daha uzun boylu olanı, sarı perçemleri yataktan yeni kalktığını düşündüren bir açıyla yukarı kalkmış, bir ayağından diğerine zıplayarak annesinin bacağına vuruyor ve garaj yolundaki polis arabasını işaret ediyordu. Küçük kız annesiyle ablasının arasına bakıyor, sabırla birinin ona neler olduğunu anlatmasını bekliyordu.

Üçüne bakmakla o kadar meşguldüm , öne çıkana kadar koridorda birkaç adım arkalarında duran dördüncü kişiyi fark etmedim bile.

Düz kahverengi saçları ve şimdiye kadar gördüğüm en kalın kirpiklere sahip geniş ela gözleri vardı. Rahat görünümlü bordo kadife bir eşofman giyiyordu. April ile yaklaşık aynı yaşlarda görünüyordu. Bu bir kız kardeş miydi? Bir dadı mı? Yüzündeki ifadeye bakılırsa, ilk düşüncem onun da hayalet görmüş gibi göründüğü oldu.

Ve vardı.

Çünkü bana doğru baktı ve "Öldün mü?" diye fısıldadı.

OceanofPDF.com

28. MEGHAN

TUZ GÖLÜ VADİSİ, UTAH

ŞİMDİ

Domanska onun önsezilerini dinledi.

Ki bu iyiydi. Çünkü çok yaklaştığımda Weimaraner Joey'i huzursuz etmek dışında elimden gelen tek şey buydu.

Gracie's'in gergin garsonu, yirmili yaşlarının sonundaki esmer, yakışıklı erkeklerin fotoğraflarından James Carson'ı kesin olarak teşhis edemeyince Domanska pes etmedi.

Sıska, mavi gözlü kadın her bir fotoğrafı tararken sabırla izledi, sonra başını kuvvetle salladı. "Bu o olabilir. Sanırım bu, belki? Sevimli olduğunu hatırlıyorum. Ayrıca kahverengi saçları vardı. Yani bu adam uyuyor." Sonra bir sonraki fotoğrafa geçti, kaşlarını çattı ve aynı şeyi söyledi.

Ona bağırdım. Fotoğrafların olduğu masanın üstüne oturdum ve James'in LinkedIn profilinden alınmış gerçek fotoğrafını taradığında kulak zarına kadar girdim. "Bu o. Onunla *konuşmuşsun*! Daha dikkatli bak. Bu o. Unutma."

Tek yaptığı kaygısını arttırmak gibi görünüyordu. Karakoldan çıktığında gözle görülür bir şekilde titriyordu. Bir yargıcın Domanska'ya bu kimliğe dayanarak arama izni vermesine imkân yoktu.

Ancak Domanska hiç etkilenmemişti. Garsona zaman ayırdığı için teşekkür etti, fotoğrafları tekrar bir klasöre yerleştirdi ve asistanından Salt Lake ve Cedar Fort'taki trafik kameralarının sistemde hala yedek görüntülerinin olup olmadığını öğrenmesini istedi.

James Carson Idaho'ya taşındığında kendine bir avukat tutmuş, Domanska'yı yerden yere vurmuş ve müvekkilini taciz ettiği için amirine sert bir telefon açmıştı. Domanska sabırla onun dosyasına bir not düşmüştü ama dosyayı masasında açık tutuyordu.

Bunun bırakmayacaktı.

Bu da beni biraz daha dayanmaya teşvik etti.

Domanska'nın omzunun üzerinden bilgisayara bakmadığım ya da aramalara eşlik etmediğim zamanlarda sürükleniyordum. Günler haftalara dönüştükçe ve Domanska başka davalarla uğraştıkça anılarımla daha fazla zaman geçirdim. Yirmi altı yıl çok fazla anı barındırıyor. Dolayısıyla, yaşayanlar diyarına geri dönmemi sağlayan keşfedilecek pek çok durağan dünya vardı. Her birinin tadını sevdiğim bir televizyon programının yeniden gösterimi gibi çıkardım. Ama anıları ya da televizyonu tek başına izlemek insanı yalnızlaştırıyor. Neredeyse sürekli Büyükanne Rosie'yi ve vefat eden diğerlerini düşünüyordum.

İlk başlarda Domanska geceleri eve gittiğinde ben karakolda kalıyordum. Gerçekten hiç kapanmadı. Her zaman bir şeyler oluyordu. Her zaman birileri bir sonraki kötü şeyin olmasını bekliyordu. Bir süre için ilginçti. Daha önce hiç görmediğim ya da görmek istemediğim pek çok şeyi yakından gördüm. Bir sürü çığlık. Bir sürü ağlama. Biraz kan. Bir sürü telefon görüşmesi. Ve rahatsız edici cevapları olan bir sürü soru.

Domanska ile ilk kez West Valley'den tehlike altındaki bir çocukla ilgili telefon geldiği ve ailesinin tutuklandığı gece eve gittim. On yaşındaki kızına tecavüz eden sessiz, tuzlu ve biberli saçlı adamla aynı binada olmak istemedim. Ya da bunu bilen anneyle. Bu yüzden Domanska gece için plakasız aracıyla ayrıldığında, ben de onunla birlikte yolcu koltuğuna bindim.

O yokken onun evinde kalmaktan rahatsız oluyordum. Bunun en büyük nedeni Weimaraner Joey'nin halıya işemesi ve bir kez denediğimde dışarı çıkana kadar havlamasıydı.

Günün sonunda eve -herhangi bir eve- gitmenin rahatlığı beni ayakta tutmaya yetiyordu. Her günün sonunda, şu dondurulmuş yemek aboneliklerinden birini mikrodalgada pişiriyorduk. Sonra Joey'i yürüyüşe çıkarır (Domanska yakınlardaysa bana tahammül ederdi), eve döner ve *Parks and Recreation*'ın bir bölümünü izlerdik. Bazen Domanska'nın kızı akşam yemeğiyle uğrar ve hep birlikte yürüyüşe çıkıp akşam yemeği yerdik.

Ailem hakkında çok düşündüm. Son günlerimi Domanska ve Salt Lake City polis departmanı yerine onlara musallat olarak mı geçirmeliydim diye. Annemi ve babamı özlüyordum ama onları tekrar göreceğimi bilmek - bir gün beni anılarında bulacaklarını bilmek- beni olduğum yerde tutuyordu. Büyükannem Rosie, bir kez bu kararı verdiğimde

o kullanılmamış anılar evrenine geçmeye karar verdiğimde geri dönemedim.

Bitmemiş işim buradaydı. Ve aylarca dağda kendi kemiklerimle baş başa kaldıktan sonra, Domanska'nın yeri bir çeşit ev gibi geldi.

* * *

Birkaç ay geçtikten sonra, sonunda Joey'i kazanmıştım. *Parks and Rec'i* izlemek için Domanska'nın yanına oturduğumda, bazen kanepenin benim tarafıma oturuyor, yastığa sarılıyor ve beni minderlerin arasındaki boşluğa sıkıştırıyordu. Buna bayılırdım. Bana hâlâ bu tarafta var olduğumu hissettiren tek şey buydu.

Trafik kameralarının işe yaramadığı kanıtlanmıştı. Önceki yıl James Carson'la ilgili ihbarı yapan kadının da önseziden başka sunabileceği bir şey yoktu. James'in karısını kiliseden tanıyordu. Onun hakkında kötü bir hisse kapılmış ve cinayetimle ilgili haberlerde yayınlanan fotoğrafa benzediğini düşünmüş. Ama hepsi bu kadardı. April Carson-James'in karısı

-O da konuşmuyordu. Domanska aradığında, kocasının avukatı tarafından hiçbir soruya cevap vermemesinin tavsiye edildiğini söyledi. Böylece bu da sona ermiş oldu.

Elimizde kalan tek şey önsezilerdi. Ama önseziler bizi bir yere kadar götürebilirdi. Domanska dosyamı masasında tutuyordu. Periyodik olarak gelen her yeni ipucunu takip etti. Yine de benim bildiklerimi bilmiyordu. Ben de ona söyleyemedim.

* * *

İhbar hattına çağrı geldiğinde gece için istasyondan ayrılıyorduk.

Domanska'nın asistanı Carly dışarıya, otoparka koştuğunda farklı olduğunu anladım. Önceki tüm ihbarlarla birlikte, dosyalanacak bilgileri içeren bir e-posta göndermişti. Carly, arayanın hâlâ hatta olduğunu söyledi, bir kaşını kaldırıp başını istasyona doğru eğerek. "Sanırım bir saniyen varsa onunla konuşmalısın. KTVD'de gördüğü makale hakkında arıyor."

Domanska'nın takip etmeye karar verip vermediğini görmeden önce kruvazörden çıkmış ve istasyona geri dönmüştüm. Carly kolay kolay heyecanlanmazdı.

Ve birkaç gün önce yayınlanan KTVD makalesi, yeni bir çıkmaz bahşiş damlası getirmişti bile. Davamla ilgili ne zaman yeni bir şey yayınlansa böyle oluyordu.

Boş odada telefonun yanıp sönen kırmızı ışığını izliyor, Carly ve Domanska'nın bana yetişip bekletilen aramayı cevaplamalarını bekliyordum.

208 numaraydı: Idaho.

Domanska Carly'den önce geldi. İfadesi donuktu ama artık onu o kadar iyi tanıyordum ki Carly'nin sesinde benim hissettiğim elektriği hissetmeseydi telefonu açmazdı.

"Dedektif Domanska," dedi telefonu açarken sakin bir sesle. Telefonun yanına ve kulağına eğildim.

Hattın diğer ucundaki kişi boğazını temizledi. "Merhaba. Sizi rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm. Muhtemelen önemli bir şey değildir. Ama her şeyi takip ettiğinizi düşündüm. Zamanınızı boşa harcıyor olabilirim."

"Çıkar ağzındaki baklayı, dostum!" Ahizeye doğru bağırdım.

Domanska sabırla sözlerini bitirmesine izin verdikten sonra dürttü: "Kimseyi rahatsız etmiyorsunuz ve kesinlikle tüm ipuçlarını takip ediyoruz. Aradığınız için teşekkür ederim. Sizi aramaya iten şeyin ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Arayan kişi derin bir nefes aldı. "Oh, tamam. Güzel. Birkaç ay önce KTVD'yi buraya getirdik - al-sat sitesini biliyor musunuz? Muhtemelen biliyorsunuzdur. Ama kenar çubuğunda makaleler var ve çoğu tamamen tık tuzağı, ama geri kalanı çoğunlukla Utah hakkında - yemin ederim sadede geliyorum -" Gergin bir şekilde tekrar boğazını temizledi ve kendimi hayal kırıklığı içinde telefon ahizesini masaya vururken hayal ettim.

Domanska, "Evet, KTVD'yi biliyorum," diye yanıt verdi. "Meghan hakkındaki makaleyi gördüğünüzü söylemiştiniz?"

"Evet," diye cevap verdi, sesi rahatlamış gibiydi. "Ve sanırım o adamı daha önce gördüm. Sanırım arkadaşımı o öldürmüş olabilir."

Domanska'nın, odanın diğer tarafında bir kulaklıkla görüşmeyi dinleyen ve kaydeden Carly'ye baktığını gördüm. Kaşlarını çattı. Sesi delice gelmeye başlamıştı.

"Tamam. Bana arkadaşının adını söyleyebilir misin? Ve sakıncası yoksa senin adını da?"

Telefonda bir kez daha keskin bir nefes alma sesi duyuldu.

"Evet, benim adım Ken. Arkadaşım Skye üç ay önce öldürüldü."

OceanofPDF.com

29. BRECIA

KUNA, IDAHO

ŞİMDİ

Öldün mü sen?

Ona bu soruyu, Oscar'a bazen fareyi öldürecek mi yoksa bütün gün onunla oynayacak mı diye sorduğum gibi sordum: Gerçekten bir yanıt beklemiyordum.

Başta ona pek dikkat etmedim. Ön verandada bir dedektif olduğu gerçeğine odaklanmıştım. James'in arabası için gerçek bir arama emriyle.

Sonra dedektifin yanında duran genç kadın öne çıktı ve başını evin içine soktu.

April ona bakmadı bile. Kızlar da öyle.

Oscar yaptı ama. Boğazının arkasından, bazen ön bahçede komşunun kedisini gördüğünde çıkardığı o yumuşak, korkutucu sesi çıkardı. Sonra mutfağa doğru süzüldü.

Teknisyen ya da asistan olduğunu düşünmüştüm. Gençti: yirmiden büyük olamazdı. Kestane kahvesi teni ve kürek kemiklerini geçen kıvırcık siyah saçları vardı. Kimseye gülümsemiyordu. Bunun yerine, öne çıkıp April'ın yanından Kimmie ve Emma'ya bakarken geniş, ela gözlerini odanın içinde gezdirdi.

Bir an için kıllandım. Bu kız kim olduğunu sanıyordu? Sonra

April'ın kolunun yanından geçip gidişini izledim.

Dağıldı. Benim yaptığım gibi.

Onunla konuştuğumda bakışlarını bana doğru çevirdi.

Şok, heyecan ve dehşet kokteyli bir anda üzerime çökerken oturma odasındaki ışıklar titredi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı bana ölü ya da diriyken deneyimlemediğim bir yoğunlukla bakarken. "Sen..." Sesi kesildi. Artık hiçbir soru yoktu.

April'in Kia'nın anahtarlarını almak için erkek dedektifi oturma odasına götürdüğü gerçeğini neredeyse kaçırıyordum.

"," dedim siyah saçlı kıza. "Bunu kaçırmayacağım."

* * *

Dedektifler arabayı karakola çekerken Skye ve ben Kia'nın arka koltuğunda oturuyorduk.

çok şeyimiz olduğunu keşfettik.

Biz uzaklaşırken April, Kimmie ve Emma ile birlikte garaj yolunda duruyordu, yüzü dehşet ve korku maskesi gibiydi. Belki hayal görüyordum ama başka bir şeyin izini gördüğümü sandım: şüphe.

Utah'tan gelen dedektif birkaç ay önce aradıktan sonra James, April'a bir cadı avının hedefi olduğunu pek de sabırlı olmayan bir şekilde açıklamıştı. Ve bu April'ın suçuydu. Utah'taki eski cemaatlerindeki kadın - April'a o mesajları gönderen ve James ile haberlerdeki fotoğraf arasındaki benzerliği gördüğünde polisi arayan kadın - bu solucan kutusunu açmıştı. April bu konuda hiçbir şey yapmamıştı. Telefonunda bir fotoğraf ararken "tesadüfen" karşılaşana kadar mesajları ona göstermemişti bile.

Bu yüzden paralarının yetmeyeceği bir avukat tutmak zorunda .

Bunu karşılayabileceklerini biliyordum. Kolayca. Ama April bilmiyordu. Mali işlerle neredeyse hiç ilgisi yoktu. Bakkaliye ve kızların yeni kıyafetlere ihtiyacı olduğunda ara sıra giydirmek için kullandığı bir çek hesabına birkaç yüz dolar aktarmıştı. Hepsi bu kadardı. James'i aradıktan birkaç gün sonra Utah'tan gelen dedektif cep telefonunu aradığında April telefonda otuz saniyeden az kalmıştı. Tüm soruların avukatlarına iletilmesi konusunda kendisine verilen talimatı tekrarlayacak kadar uzun bir süre. Ama daha sonra, Emma okuldayken ve Kimmie uyurken, gizli bir tarayıcı açtı ve "Meghan Campbell cinayeti "ni aradı. Her makaleyi okudu. Adamın fotoğrafını yakından inceledi. Kocasının -yani James'inin- böyle bir şeye karışmış olabileceği fikrini aklından geçirdiği için kendine kızmış gibi başını salladı. Sonra tarayıcıyı kapattı ve Emma'yı okuldan almaya gitti.

Tüm bunları Skye'a, çekilen Kia'nın içinde oturup o akşamki işlemlerin tamamlanmasını beklerken anlattım. Ona ne yaptığını anlattım.

Bana iki yıl önce. Ve bana iki ay önce ona ne yaptığını anlattı.

Ben evde karısı ve çocuklarıyla birlikteyken onu öldürmüştü, belki de artık MatchStrike kullanmadığı için bırakmış gibi davranıyordu. April kullanıyormuş gibi davranıyordu.

Karanlık arabada ona "Çok üzgünüm," dedim. Gözyaşı yoktu. Artık ne bende ne de onda gözyaşı vardı. Ama arabadaki hüznün elektriksel ağırlığı, tepelerin üzerinde yuvarlanan fırtınada henüz yanıp sönen otoparkın köşesindeki tek sokak lambasına bile ulaşıyordu. "Onu durdurmak için çok uğraştım. Onu her yerde takip ettim. Gölgesi gibi. Sonunda, bunun olmasını engellemek için hiçbir şey yapamadım. Başka bir kadın vardı: Meghan. Senden önce. Bunu yaptığında ben de oradaydım... Ondan sonra onu takip etmeyi bıraktım."

Gözleri karanlık Kia'da derin havuzlar gibi görünüyordu. Başını salladı. "Bu senin hatan değil, biliyorsun. Kimsenin suçu değil. Sadece onun."

* * *

Araba oldukça temizdi. Hiç kan yoktu. Saç yoktu. Kayda değer bir lif yoktu.

Yine de bir parmak izi vardı. Sadece bir tanesi April, kızlar ya da James'in kendisiyle uyuşmuyordu. Aracın ön yolcu tarafında, koltuğun arabanın tabanına bağlandığı yerdeydi.

Skye ve ben birbirimize baktık. İkimiz de bunun her anlama gelebileceğini biliyorduk. Adaletin garantisi yoktu. Bazen kötü insanlar kötü şeyler yaparak paçayı kurtarıyor ve bedelini asla ödemiyorlardı. Ne de olsa benim cinayetim yıllardır onun yanına kalmıştı. Skye'ın cinayeti aylardır yanına kâr kalmıştı. Hepsinden paçayı kurtarmıştı.

Parmak izinin ona ait olma ihtimali çok düşüktü. Benim olma ihtimali sıfırdı. Arabasına sadece hayalet olarak binmiştim. Büyük ihtimalle MatchStrike'ta tanıştığı diğer kadınlardan birine aitti. Şaşırttığı, korkuttuğu ve sinirlendirdiği ama öldürmediği kadınlardan.

Bu yüzden birbirimize eskisi gibi sırıtmadık. Ben Dedektif Kittleson'la kalırken Skye teknisyeni laboratuvara kadar takip etti.

Çünkü küçük bir şans yine de bir . Ve küçük şanslar elimizde kalan tek şeydi.

OceanofPDF.com

30. GÖKYÜZÜ

KUNA, IDAHO

ŞİMDİ

Teknisyen, arabasında buldukları parmak izini incelemenin yaklaşık iki saat süreceğini söyledi.

Bilgisayara girmelerini beklerdim. Eşleşme olup olmadığını hemen öğrenebileceğimizi düşünmüştüm. Ancak teknisyenin dijital ortama aktardığı görüntüyü dikkatle hazırlayıp temizlemesini izlerken, bunun yalnızca iki saat sürecek olmasından etkilendim. Parmak izi kartı yakından bakıldığında sırtlar, oluklar ve kanallardan oluşan yoğun bir labirent gibiydi. Ve bu labirentin diğer tarafında -belki de- bir tutuklamanın anahtarı vardı.

Teknisyen gençti, benden çok büyük değildi. Muhtemelen üniversiteyi bitireli birkaç yıl olmuştu. Koyu renk saçları düzgün bir örgü halinde toplanmıştı ve kahverengi gözleri odaklanmış bir kararlılıkla baskı lamının üzerinde ileri geri gidip geliyordu. Biri laboratuvarın kapısını çaldığında, duymazdan geldi.

İnanılmazdı.

Annem nazikçe hangi alanda uzmanlaşabileceğimi sorduğunda, "belki fen bilimleri?" demiştim. Ama aslında bu fikir üzerinde epeyce düşünmüştüm. Kimya ve biyoloji derslerimi çok sevmiştim. Satış yapmak, insanları yönetmek ya da "takım kurma" faaliyetlerine katılmak yerine günlerimi bir laboratuvarda numuneler ve slaytlarla geçirme fikri, içe dönük beynimin her parçasına hitap ediyordu. Belki de işler farklı gelişseydi, bu ben olabilirdim.

Teknisyenin çalışmasını izlerken aklım Brecia'nın bana anlattığı her şeye gitti. İki yıldır onunla yaşıyordu.

Teknisyen parmak izini sayısallaştırmayı ve temizlemeyi bitirdiğinde, parmak izi veri tabanı olan AFIS'e hızlı bir şekilde yükledi.

Algoritma milyonlarca parmak izini tararken ve ekranın üstündeki küçük yanıp sönen çubuk ilerlemesini duyururken kaşlarını ve bir tutam saçını örgüsüne geri soktu.

Bu kısmın da biraz zaman almasını bekliyordum; ancak baskı sisteme girdikten sonra ilerleme çubuğu birkaç dakika içinde sıfırdan yüzde yüze hızlı bir şekilde ilerledi. Ben daha ne olduğunu anlamadan arama bitmişti.

Eşleşme olmadı.

Teknisyen sonuçları not aldı ve odadan dışarı çıktı. Nereye gittiğini biliyordum. Çünkü hala benim parmak izim olma ihtimali vardı.

Ölmeden önce parmak izlerim dosyada yoktu. Vücudumdan aldıkları parmak izlerinin de çürümeyi hesaba katmak için büyük ölçüde temizlenmesi gerekiyordu.

Başka bir teknisyen de çürüme ve bozulmayı hesaba katarak ölüm sonrası parmak izlerimi temizliyordu. Eğer arabadaki benim parmak izimse, mükemmel bir eşleşme elde edemeyecektik. Ama yaklaşabilirdik.

Bir saat sonra analistin iki parmak izini karşılaştırmasını izlerken umutlanmamaya çalıştım.

Ama görüntüleri üst üste bindirdiğinde, ben bile aynı olmadıklarını görebiliyordum.

Hayal kırıklığı ağır basarken ışıklar titredi.

Benim parmak izim değildi. Herhangi birinin parmak izi olabilirdi, çünkü kime ait olduğu sistemde yoktu.

Koridorda Kittleson'ın ofisine doğru uyuşmuş bir halde yürüdüm. Yolu bildiğim için annemle oraya yeterince gitmiştim. Bir dedektif olarak ondan pek hoşlanmıyordum. Bir sürü büyük vaat ve güvence verir, sonra da bunları yerine getirmesi uzun zaman alırdı. Ölüm sonrası parmak izlerimi çoktan bitirmiş olmalıydı. Ama ben bile James Carson'a karşı gerçekten bir davası olduğunu düşünmediğini söyleyebilirdim. Ya da başka birine.

Bu yüzden davayı onun için gerçekten soğutacak çıkmazın bu olduğundan oldukça emindim. Hiç bu kadar sıcak olmamıştı.

Ben içeri girdiğimde Brecia ofis koltuğunda oturmuş Dedektif Kittleson'la konuşuyordu. Tabii ki cevap vermiyordu. Telefonda annemle konuşuyor ve parmak izinin benimle eşleşmediğini söylüyordu. Sesi sert ve sinirli geliyordu.

Kittleson yüksek sesle içini çekerken Brecia, "Ses tonuna dikkat et," diye homurdandı ve anneme yeni bir gelişme olursa -daha önce söz verdiği gibi- kendisine haber vereceğini söyledi. Araba çoktan işleme alınmıştı.

Bu onların en iyi ipucuydu. Yarın el konulan araç serbest bırakılacak.

Brecia'nın yanına oturdum. Belli ki parmak izi sonuçlarını zaten biliyordu. "Hıyarın teki," dedi bana, sonra Kittleson'a parmağını gösterdi. "Şimdi ne yapmak istiyorsun? Annenin evine geri mi döneceksin?"

Bunu sıradan bir soruymuş gibi söyledi. Ama sözlerine eşlik eden hüznü gizlemenin bir yolu yoktu. Uzun zamandır yalnızdı.

Brecia kadar uzun süredir hayalet değildim ama beni görebilen tek kişiden uzaklaşmayı hayal bile edemezdim. Aylardır konuştuklarımı duyabilen ve bana cevap verebilen ilk insandan. Bana ne olduğunu gerçekten anlayan diğer tek kişiden.

Annemi ne kadar sevsem ve onun yanında kalmak istesem de artık beni göremiyordu. Ve bu, ölü ya da diri, hissettiğim en yalnız şeydi.

"Hayır," diye fısıldadım. "Seninle kalabilir miyim?"

Brecia gülümseyip başını salladı ve akıntı yerini rahatlamaya bıraktı. Az önce aldığı bir e-postaya kaşlarını çatarak bakan Kittleson'ı işaret etti. "Kapatmalı mıyız?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "İzle." Gözlerini kapattı ve aniden hava öfkeyle elektriklendi.

Kittleson'ın bilgisayar ekranı karardı. İçinden küfretti ve hızla açma/kapama düğmesine bastı.

Brecia gülümsedi ve kızgın elektrik söndü. "Harika, değil mi?"

Bilgisayarı yeniden açmayı başardığında yüzü hayal kırıklığından kıpkırmızı olmuştu. "Bok çuvalı," diye mırıldandı nefesinin altında.

Şifreli kilit ekranı nihayet hayata döndüğünde, masanın üzerindeki telefon çaldı.

Bilgisayar ve telefon arasında gidip geldi.

"Cevap ver!" Brecia masanın üzerinden kayarak adamın tam yüzüne gelene kadar talimat verdi. Sonra da yüzünü onun kulağına gömdü.

İrkildim. Onu göremediğini biliyordum ama çok garip görünüyordu. "Bu gerçekten işe yarıyor mu?"

"Bazen." Kittleson telefona cevap vermeden ofisten çıkarken Brecia masaya geri oturdu. Yüz ifadesi karardı. "Her zaman değil."

Boş odada mesajı dinlemek için onunla birlikte içeri girdim.

Yanıp sönen kırmızı ışık, bir kadın sesi kaydedilen komuta yanıt verirken yanıp söndü.

"Dedektif Kittleson? James Carson'ın arabasına el koyduğunuzu duydum. Ben Dedektif Domanska, Salt Lake City, Utah'dan. Beni en kısa zamanda aramanızı istiyorum."

OceanofPDF.com

31. MEGHAN

TUZ GÖLÜ VADİSİ, UTAH

ŞİMDİ

Idaho'dan gelen dedektif Domanska'yı geri aradığında neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti. Ona cep telefonunu vermişti; tam Joey ile kapıdan çıkmak üzereyken telefon çaldı.

Domanska'nın daha önce soğukkanlılığını kaybettiğini hiç görmemiştim. Gracie'nin yerindeki yumurta kafalı garsona karşı değil. James Carson'ı yüz yüze sorguladığında bile.

Ama Dedektif Kittleson'ın James Carson'ın arabasını -bulduğu parmak izini bildirmek için onu aramadan önce- hacizden çıkardığını duyunca onu bir daha aradı.

O gece laboratuvarda parmak izimin alınmasını sağlamayı kabul etti.

Fazla mesai ve personel eksikliği hakkında bir şeyler mırıldandığında, Domanska ona tekrar patladı.

Kittleson veda etmeden telefonu kapattı ve Joey de dahil olmak üzere hepimiz parmak izlerimin olduğu dosyayı göndermek için ofise geri döndük.

OceanofPDF.com

32. BRECIA

KUNA, IDAHO

ŞİMDİ

James arabayı hacizden aldığında, hava barut fıçısı gibiydi.

Kittleson Domanska'nın mesajına hâlâ cevap vermemişti. İki yeni davayla mavi gözlü, sarı saçlı yeni yürümeye başlayan bir çocuğun bir haftadır manşetlerden inmeyen şüpheli ölümü ve toplumda şok dalgaları yaratan bir memurun karıştığı silahlı saldırı.

Telefonunda yanıp sönen kırmızı ışığı görünce onu dinledi - ve onu geri aramak için bir not aldı - sonra o sabah kendisine verilen başka bir davayla meşgul oldu.

O öğleden sonra bilgisayarını iki kez kapattık. Bu sadece öğle yemeğini erken yemesine neden oldu. Sonra, ikimiz de artık ona bakmaya dayanamadığımız için, Skye ve ben bir memurla birlikte arabaya bindik ve el koyma yerinde bekledik.

James arabayı almak için otoparka geldiğinde, onu son gördüğümden beri farklı görünüyordu. Daha az rahat. Numara yapmakla daha az ilgileniyordu. Tetikteydi.

April onu oraya götürmüştü. Kimmie ve Emma da onunla birlikteydi. Hiçbiri arabadan inmedi.

James dedektiflerin ne bildiğini, daha doğrusu ne *bilmediğini* bilmiyordu.

ama ağın kapanmakta olduğunu biliyordu.

James anahtarları kontağa yerleştirirken Skye ve ben birbirimize baktık. İkimiz de polis memurunu karakola kadar takip etme isteği duyduk. Ama James'in gözlerinde bana arabasının arkasına atlamam gerektiğini söyleyen bir şey vardı.

Skye karakolun eşiğinde tereddüt etti. O da gördü. "James'le gidiyorum, tamam mı?" dedi tereddütle. "Eğer birinin

Kittleson'ın bilgisayarını karıştırırsam, bunu yapabileceğimden emin değilim."

Onu terk etmek istemedim. Şimdi olmaz. O haklıydı: Birinin James'i takip etmesi gerekiyordu. Başımı salladım. "Eğer bir şey olursa, olabildiğince hızlı bir şekilde istasyona geri dön, tamam mı? Dönüş yolunu biliyor musun?"

Başıyla onayladı. Sonra April ve kızların arkasında, park yerinden çıkarken Kia'nın arkasına atladı.

OceanofPDF.com

33. MEGHAN

TUZ GÖLÜ VADİSİ, UTAH

ŞİMDİ

Parmak izim yüzde doksan sekiz eşleşti.

Haberi aldığımızda Domanska'nın ofisi bir faaliyet kovanına dönüştü.

Utah eyaleti tarafından çıkarılan tutuklama emri iki saatten kısa bir süre içinde temin edildi. Domanska'nın asistanı, tutuklama için Idaho'daki Memur Kittleson'dan bir ajans yardımı ayarladı.

Ertesi sabah erkenden, onu bulmak için Idaho'ya doğru yola çıktım - ki bu olması gerektiği kadar kolay olmayacaktı, çünkü araba zaten hacizden serbest bırakılmıştı.

Dedektif Kittleson, onu Idaho'da tutmak için ellerinde somut bir şey olmadığı için otoparktan çıkmasına izin verdiklerinde ısrar etti. Ken'in KTVD makalesini gördükten sonra aramasına neden olan cinayetle bağlantısını kuracak hiçbir kanıt yoktu.

Henüz değil.

Ama artık arabasına bindiğime dair fiziksel kanıtımız olduğuna göre, evini aramak için izin alabiliriz. Bilgisayarını. İnternet aktivitelerini.

Bu da sonunda sadece James Carson'ı değil, Jimmy Carlson'ı ve yıllar içinde başka kim olduysa onu da bulacakları anlamına geliyordu.

OceanofPDF.com

34. GÖKYÜZÜ

KUNA, IDAHO

ŞİMDİ

Kendi karısını ve çocuklarını eve kadar takip etti, April'ın ne kadar aptal olduğuna dair nefesinin altında küfretti. Bu onun suçuydu.

Ona inanamayarak baktım ve aylar önce onunla arabaya nasıl bindiğimi merak ettim. Onun yakışıklı olduğunu ya da iki saniyemi ayırmaya değeceğini nasıl düşünebildiğimi. Gözlerini minibüsün arka farlarından dikiz aynasına doğru bir ileri bir geri gezdirdi ve acaba polisin aniden arkasında yanıp sönen ışıklarla belirmesini mi bekliyordu diye merak ettim.

Öyle olmasını umuyordum. Ama artık tabiri caizse nefesimi tutmuyordum.

Arabadaki saat neredeyse sabah 10:00'u gösteriyordu. Kızlarının kaç yaşında olduğundan emin değildim ama okulda olmaları gerekiyor gibiydi.

Birden yolcu koltuğunda yanımda duran cep telefonunu kaptı. Elini koltuğun üzerinde dolaştırırken irkildim. Arabanın radyosu küçük bir bip sesi çıkardı ve bunu benim yapıp yapmadığımı merak ettim.

Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı, sonra telefon numarasını çevirdi ve kendi minibüsünün arkasına çarpmamak için frene bastı. April'ın iri gözlerinin dikiz aynasına kayışını izledim. Şu anda ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyordum. Bir yanım ona sempati duyuyordu. Bir katille evliydi. Ve hiçbir fikri yoktu.

Başka bir parçam ona kızgındı. Ve başka bir parçam da ondan nefret ediyordu. Çünkü nasıl bilmezdi? Brecia'nın bana anlattığına göre, Utah'ta işlediği cinayetle ilgili çıkan makaleye bakmıştı.

Annemle babamın boşanmasından önceki ayları düşündüm. Çığlıklar. Ağlamalar. Kötü hisler. "Babanla kavga ettiğimizde bunun senin suçun olmadığını biliyorsun, değil mi Skyebird?"

kalpler. Ama tüm bunlardan sonra bile, nihayet üçüncü sınıftaki halimi masaya oturtup babamın taşınacağını söylediklerinde, bunun gerçek olduğuna inanmayı reddettim. Bunun olmasını istemedim. Bu yüzden de olmadı.

Yine de üçüncü sınıftaydım.

Telefon açıldığında ve bir kadın telefonu cevapladığında daha da yaklaştım. "Ben Marjorie."

Sesi yaşlı ve kuşkulu geliyordu. "Ben

James," dedi açıkça.

Kuşkusu yerini şaşkınlığa bıraktı. "James? Aman Tanrım, numaranı tanıyamadım. Senden haber almak harika. Çok uzun zaman oldu. Duyacağımı sanmıyordum-"

Sözünü keserken onun ses tonuna uymadı. "Gelip kulübede kalmamız gerekiyor."

Söyledikleri kafama dank edince telsiz tekrar çalmaya başladı. Çılgınca arkamızdaki şehre bakarken Marjorie'nin cevabını kaçırdım; karakol ve Brecia çoktan gözden kaybolmuştu.

Kaçacaktı.

Panik yapamazdım. Odaklanmak zorundaydım. Dinlemek zorundaydım. Marjorie cevap verirken biraz şaşkın ama çoğunlukla memnun görünüyordu. "Kulübe mi? Ah, evet. Evet, orada harika anılarım var. Çok uzun zaman oldu. Ne zaman ziyaret etmek istersin? Takvimimi kontrol edeyim."

April kırmızı ışıkta durduğunda gözlerini devirdi ve tekrar sertçe frene bastı. "Harika anılar mı?" Acı acı güldü ama ayrıntıya girmedi. "April ve benim şehir dışına çıkmamız gerekiyor. Açıklayacak vaktim yok ama bu konuda -ve bu telefon görüşmesi hakkında- sessiz kalmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin? Bunca yıl sessiz kaldım. Şimdi iyiliğimin karşılığını verme sırası sende."

Marjorie hattın diğer ucunda sessizdi. Ondan dalga dalga yayılan tiksinti ve kızgınlığı hissedebiliyordum. Kimdi bu kadın? Ve sessiz kalmakla ne demek istemişti?

James ışıklar değiştiğinde gaza bastı ve April kavşaktan geçmeye devam etti. Mahalleler tanıdık gelmeye başlamıştı. Eğer doğru hatırlıyorsam, neredeyse onun evine dönmek üzereydik.

"Pekâlâ," diye cevap verdi Marjorie sonunda. Artık sesi mutlu gelmiyordu. "Yine de dışarısı tozlu. Anahtarı nereye koyduğumuzu hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," diye cevap verdi kısık bir sesle. "senden önce benim kulübemdi."

Uzun bir duraklama oldu. Sonra, "Tamam o zaman. Hatırladığına sevindim." "Her şeyi hatırlıyorum," diye tükürdü.

Telefon görüşmesini bitirdiğinde, arabanın havalandırma deliklerinden geçtim ve gidebildiğim kadar hızlı bir şekilde istasyona geri döndüm.

OceanofPDF.com

35. MEGHAN

BOISE, IDAHO

ŞİMDİ

Domanska tuvalet molası için bile durmadı. Güneş ufukta belirmeden hemen önce yola çıktık ve Salt Lake'ten Boise'e beş saat gibi kısa bir sürede vardık.

İstasyona girdiğimizde, arabadaki işeme molası vermeyen enerjiyle eşleşen bir telaşla karşılaşmayı bekliyordum. Ancak Domanska istasyondaki tuvaletten döndükten sonra bile Kittleson bizi bekletmeye devam etti.

Domanska'nın yapamadığını yaptım ve onu açık ofis kapısının önünde başka bir dedektifle başka bir dava hakkında konuşurken bulana kadar binanın içinde dolaştım.

"Buraya gel ve gidip onu tutuklayalım!" Ben çağırdım. Bugün nihayet onu içeri tıkacağımız gündü. Bana ve kim bilir kaç kadına daha yaptıklarının cezasını çekeceği gün.

İşte o anda bir kadın ofis kapısının köşesinden kafasını uzattı.

Tüylü pembe terlikler ve hayatımda gördüğüm en rahat görünümlü mor pijamaları giymişti.

Bana doğru baktı.

Ama beni açıkça görebilmesine ve duyabilmesine olan şaşkınlığım, "Aman Tanrım" diye fısıldadığında tam bir şoka dönüştü. Meghan."

Bir adım geri attım ve yüzündeki ifade buruştu. "Çok özür dilerim," dedi ve Kittleson'ın ofisinin dışındaki koridorun floresan ışıkları çılgınca titredi.

Başımı salladım, her şeyi anlamaya çalışıyordum. "Ne? Bekle, beni görebiliyor musun?" Bir çeşit medyum muydu? Bu pijamaları da bir şekilde açıklıyor muydu?

Başını salladı. "Ben Brecia. Ve çok üzgünüm. O gece onu durdurmaya çalıştım. Peşinden gelmek istedim ama çok hızlı hareket ediyordun ve gitmesine izin vermek istemedim ..."

Etrafımızdaki ışıklar tekrar titreşti ve aniden anladım. Kaçtığımı düşünerek ağaçların arasından ve setten aşağı doğru koşarken kadının sesini hatırladım.

O gece o da oradaydı. Çünkü ona ilk o ulaşmıştı.

Şaşkınlıkla ona baktım. Bakışlarım karşısında irkildi, sanki ona bağırmaya hazırlanıyormuşum gibi.

Bunun yerine, hiç düşünmeden, Kittleson'ın yanından geçip gittim - Kittleson hâlâ kulağa hiç de önemli gelmeyen bir konuda gevezelik ediyordu - ve ona sarılmak için eğildim.

Bunu yaptığımda, son otuz saniye içinde aklımdan geçen her sorunun ve gelecekte Brecia hakkında sorabileceğim her sorunun cevabını öğrenmiştim. Kollarımız birbirine değip kucaklaştığımızda, kendi cinayeti hakkında bilmemi çok istediği her şeyi kristal berraklığında gördüm. Öldüğüm gece ne yapmaya çalıştığını. Ve sonrasında yaptıkları hakkında. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım kelimelerin asla özetleyemeyeceği her şeyi.

Ayrıldığımızda, aynı şeyin onun için de geçerli olduğunu görebiliyordum. O da benim umutsuzca bilmesini istediğim şeyi anlamıştı. Bunca zamandır nerede olduğumu. İşe yaramamış olsa bile beni kurtarmaya çalıştığını bilmemin ne anlama geldiğini. Söylemek istediğim her şeyi.

Tepesindeki floresan ışığı sonunda patladı ve Kittleson küfretti. "Lanet olsun," diye mırıldandı. Telefonu yine çalıyordu, Domanska geldiğinden beri olduğu gibi. Sonunda cevap vermek için aceleyle ofisine girdi.

Tam o sırada telefonun sesini bastıran başka bir ses -çılgınca ve tiz- duyuldu.

Brecia ve ben aynı anda döndüğümüzde kıvırcık siyah saçlı genç bir Latin kadının koridordan bize doğru uçtuğunu gördük.

"Kaçıyor!" diye bağırdı.

Masaların ve kapıların yanından geçip gidişinden onun da ölmüş olduğunu anladım.

OceanofPDF.com

36. BRECIA

KUNA, IDAHO

Meghan, Skye ve ben karakoldan Domanska'nın sonunda -Kittleson'ın tutuklanmasına yardımcı olacak Boise ajanlarıyla koordinasyon kurmaya başladı.

Meghan önce geri çekildi, Domanska'dan ayrılmak istemiyordu ve açıkça onu bir daha görmek istemiyordu.

Ama tartışacak zamanımız yoktu. Sonunda Meghan bizimle geldi. Domanska her şeyi halletmişti. Tam arkamızda olacaktı. Ve eğer onu bir şekilde oyalayacaksak, herkese ihtiyacımız vardı.

Uçamazdık. En azından benim hayal ettiğim şekilde. Ama şampiyonlar gibi koştuk, trafiğe takılmadan işlek caddelerden geçerken ve çitlerle çevrili bahçelerdeki çıtaların arasından geçerken şehir etrafımızda bir renk bulanıklığı oluşturdu. Tahmin etmem gerekirse, yaklaşık beş mil koşmuştuk. Artık zamanı ölçmemin gerçek bir yolu yoktu elbette, ama ne olduğunu anlamadan onun ön bahçesinde duruyorduk.

Garaj yoluna ulaştığımızda sanki bir işaretmiş gibi garaj kapısı açıldı.

Minivan çoktan hareket etmiş, April ve kızlar da içine binmişlerdi. James Carson bir bavulu zaten eşyalarla dolu olan bagaja yerleştiriyordu.

Şimdiye kadar bunun her zamanki tarzı olmadığını biliyordum. James düzenliydi. Düzenliydi. Metodikti. Eğer minibüs böyle görünüyorsa, er ya da geç buradan ayrılacaktı.

Üçümüz birbirimize baktık. Çok yaklaşmıştık.

Bunu her parçamda . Ve görünüşe göre o da hissedebiliyordu.

"Belki onu durdurabiliriz," diye denedim. Arabalarla uğraşma konusunda hiç şansım olmamıştı. Ama belki Meghan ve Skye buradayken bir şeyleri patlatabilirdik.

Denemeye değerdi.

Paniğin büyümesine izin verdim, son iki yılın kümülatif öfkesini ve korkusunu bulmaya çalıştım. Bazen kuyu kuruyormuş gibi . Bu

İlk haftalarda ve aylarda erişmesi çok kolay olan o ham duyguyu dizginlemek gittikçe zorlaşıyordu.

Ama Skye'dan -ve Meghan'dan da- gelen enerjiyi hissedebiliyordum; etrafımızdaki havayı elektrikle çatırdatan dalgalar halinde.

Skye'ın gözleri sımsıkı kapalıydı, ellerini önünde tutarken koyu renk bukleleri öne doğru düşüyordu.

Meghan dosdoğru önüne baktı, minibüsün tamponunda dururken kendine sıkıca sarıldı ve kendini mini bir transformatöre dönüştürdü.

Her şey tuhaf bir şekilde güzeldi. İçine girmeyi başardığım zayıf akımı sulandırmamak için dikkatimi tekrar ona odakladım.

James sürücü koltuğuna atladı, her iki arka lambasının da -ve muhtemelen farların da- aniden patladığından habersizdi.

Pek yardımcı olamadığım için minibüse daldım ve kendimi ön koltukların arasındaki boşluğa sıkıştırdım. April'ın yüzü solgundu. Telefonunun siyah ekranına bakıyor, saati göstermek için ana ekran düğmesine tekrar tekrar basıyordu.

Çaresizce sarılmak için kendimi ona doğru çektim. "Arabadan çık, April! Polisi ara. Kızları ondan uzak tut. Ne yaptığını *biliyorsun*. Haksız yere suçlandığı için kaçmıyor. Suçlu olduğu için kaçıyor."

James şoför mahalline binerken April telefonu kucağında çevirdi. Telefona sertçe baktı. "Bunu getiremezsin. Sana söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı? Evde bırak. İzini bulurlar."

April kıpırdamayınca elinden kaptı ve tekrar arabadan atladı. Emma arka koltukta sızlanmaya başlayınca April şaşkınlığını üzerinden attı ve kızları teselli etmek için arkasını döndü. "Her şey yolunda. Babam sadece zor bir gün geçiriyor. Her şeyi yoluna koyacağız ve eğlenceli bir macera yaşayacağız."

James minibüse bindiğinde geri vitese taktı ve araba yolundan geri geri gitmeye başladı.

Işıklar yanmıyordu. Ama motor iyiydi. Araba sürülebilir durumdaydı.

Hâlâ minibüsün dışında duran Meghan ve Skye' çaresizce baktım.

Yapabileceğimiz hiçbir şey kalmamıştı.

James minibüsü garaj yolunda geri geri sürerken, önce Meghan sonra da Skye yolcu tarafındaki kapıdan içeri girdiler.

Domanska buraya zamanında gelemeyecekti.

OceanofPDF.com

37. GÖKYÜZÜ

CASCADE, IDAHO

April'in kızlar için açtığı *Susam Sokağı* müziği dışında, minibüs yoldaki ilk yarım saat boyunca çoğunlukla sessiz kaldı.

Brecia, Meghan ve ben de pek konuşmamıştık. Daha önce telefonda söylediğine göre Cascade'e gidiyorduk - yaklaşık iki saatlik bir yol. Ama bu konuda fazla konuşmadık. Bunun yerine sessiz kalıp arka planda siren seslerini duyacağımız anı bekledik.

Şimdiye kadar anlamış olmalılar.

James'in de aynı şeyi düşündüğü dikiz aynasına kaç kez baktığından belliydi. Hız sınırına tam olarak uyuyor, on ve ikiyi sıkıca kavrıyordu.

Kimmie ve Emma, Kurabiye Canavarı'nın sağlıklı yiyecekler hakkında şarkılar eşliğinde uyuduktan sonra April nihayet konuştu.

Dönüp kızların uyuduğu araba koltuklarına baktı.

-Meghan da onların arasında oturmuş, pencereden dışarı, yerini uzun çamlara bırakan tepelere bakıyordu.

April'in gözleri minibüsteki her boşluğa sıkıştırılmış konserve kutuları, kamp malzemeleri ve bavullar üzerinde dolaştı. Sonra fısıldadı: "En azından Kia'yı aldığında dedektifin sana ne dediğini söyleyecek misin? Eğer masumsan-" Kendini tuttu, sonra tekrar başladı. "Madem masumsun, neden onlarla konuşmuyoruz? O kızla hiç tanışmadığını anlamalarını sağla. Neden bunu yapmak zorundayız-" Arkasındaki tıka basa dolu minibüsü işaret etti. "Şu anda kendimi *The Fugitive*'de gibi hissediyorum." Geçici bir gülümseme attı, ama adam karşılık vermeyince gülümsemesi kesildi.

Brecia'nın minibüsün arkasından, uyku tulumlarının arasına sıkıştığı yerden hayal kırıklığıyla iç çektiğini duydum. "O Richard Kimball değil, April. O tek kollu adam."

James -o kişinin hiç var olmadığını bilsem de onu hâlâ James olarak görüyordum- gözlerini hafifçe kıstı ve cevap vermedi.

April başını salladı. "Yani, Kia'yı bize geri verdiler. Bir şey bulmuş olsalardı bunu yapmazlardı, değil mi?" Sesindeki çaresizliği gizlemek mümkün değildi.

Dudaklarını büzdü ve gözlerini yoldan ayırmadı. "Utah'taki o kadın dedektif, en iyi arkadaşın *Nina*," -adını kötü bir kelimeymiş gibi tükürdü- "kendi hayatından o kadar sıkıldı ki benimkini mahvetmeye karar verdi." Gözlerini April'a doğru çevirdi. "Ve şimdi seninkini de," diye ekledi dudaklarını büzerek.

April tek şeritli yola düşen bir ağaç dalı için fren yaparken bir eliyle emniyet kemerini kavradı. Birkaç mil geride asfalt otoyoldan çıkıp dar bir toprak yola sapmıştık. O zamandan beri başka bir arabanın yanından geçmemiştik. Yükseldikçe etrafımızdaki ağaçlar daha da sıklaşıyordu. Cascade'den bir kez, on yaşındayken, annem beni Ponderosa'da kampa götürdüğünde geçmiştim. Dağın bu kısmında kulübeler olduğunu bilmiyordum.

April tekrar denedi. "Avukatına şehirden ayrılacağımızı söyledin mi? Ne kadar kalacağız? Emma anaokulunu birkaç günden fazla kaçırırsa, okula doktor raporu vermem gerekecek, yoksa okuldan kaçmış sayılacak."

Yola ters ters baktı. "Çeneni kapatır mısın lütfen?"

April tokat yemiş gibi görünüyordu. Birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra usulca sordu: "Bana söylemediğin bir şey var mı?"

Onu görmezden geldi. Birkaç dakika sonra derin bir nefes aldı ve tekrar denedi. "Marjorie en son iletişime geçmeye çalıştığında -baban öldükten sonra- ona evi bir daha ararsa uzaklaştırma kararı aldıracağını söyledin. Cenazeye bile gitmedin. Şimdi de onun kulübesinde mi kalacağız?"

Çenesi seğirdi ama sessiz kaldı. April durgun bir sesle devam etti. "Onun hakkında konuşman için seni hiç zorlamadım, çünkü onun adı geçtiğinde nasıl tepki verdiğini biliyorum, ama hep merak etmişimdir, belki de..." Sustu ve onu endişeyle inceledi. Sonunda fısıldadı, "... yara izlerinle bir ilgisi vardı."

Dümdüz önüne baktı, parmak eklemleri direksiyon simidinde bembeyazdı. "Lütfen konuş benimle," dedi April boğuk bir sesle. "Korkuyorum."

Bir elini direksiyondan çekti. Bir an için ona vuracağını sandım. O da aynı şeyi merak etmiş olmalı, çünkü yolcu koltuğuna doğru geri çekildi.

Kadının ne kadar dramatik inanamıyormuş gibi ona alaycı bir bakış gönderdi, sonra bardak tutucusundan bir şişe su kaptı ve açmak için iki eliyle direksiyonu .

"Onlara zarar verecek mi?" Meghan aniden arkamdan küçük bir sesle sordu. Pencereden arkasını dönmüştü ve elinde tüylü mor battaniyesiyle uyuyan Kimmie'yi izliyordu.

Brecia uyku tulumu yığınından aşağı kaydı ve Emma'nın araba koltuğunun diğer tarafındaki boşluğa sıkıştı. "Hiç sanmıyorum. Bütün eşyalarını getirmiş."

"Yani April onunla giderdi," diye cevap verdi Meghan kayıtsızca. "Bana içki ısmarlamadı çünkü içkilerin tadını çıkarmamı istiyordu." Gözlerini kapattı ve aynaya baktığımda bazen kendimde gördüğüm yansıtıcı ışıltıyı fark ettim. "Gelmemeliydik," diye fısıldadı. "Her ne olacaksa, bunu görmek istemiyorum."

* * *

Kulübeye giden aşırı büyümüş toprak yola ulaştığımızda güneş pırıl pırıl parlıyordu, öğle vakti cayır cayır yanıyordu.

Siren sesi yoktu. Yolda başka araba yoktu. Başarmıştı.

Minibüs durduğunda kızlar uyandı ve April mutlu anne maskesini taktı. James anahtarı arayıp bavulları ve çantaları eski kulübeye sürüklerken, April ön bahçedeki büyük çamların altında kızlarla çam kozalağı futbolu oynadı.

Brecia ve Meghan arkada beklerken ben de onu kulübenin içine kadar takip ettim. İki yatak odalı küçük bir kütük yapıydı ve 70'lerde döşenmiş gibi görünüyordu. Turuncu tüylü halı, tozlu sarı lambalar ve kireç yeşili Formica tezgahlar. Uzun zamandır kimsenin ziyarete gelmediği çok açıktı. James musluğu açtığında, su önce pas kırmızısıydı.

Biraz kana benziyordu.

OceanofPDF.com

38. MEGHAN

CASCADE, IDAHO

Domanska, cesedimi attığı o lanet dağda aylar geçirdikten sonra beni nihayet medeniyete geri getirdiğinde, kaderin beni vahşi doğaya geri götüreceğini asla hayal edemezdim - en azından onunla, karısı ve çocuklarıyla birlikte.

Gerçek bir geziydi, söylememe izin verin.

Kendi cinayetimden sonraki saatlerde ve günlerde bile, kemiklerimin kuşlar ve çakallar tarafından parçalanmasını izlerken, böyle bir endişe hissetmedim.

Onlara bir şey yaparsa burada kalmayacağımı zaten biliyordum. İşler kötüye giderse - zaten olduğundan daha kötüye giderse, yani - izlemek istemiyordum. Bubbie'yi bulacak ve temelli ortadan kaybolacaktım.

Brecia'nın yanına, devrilmiş bir kütüğün üzerine oturdum. "Onu bu kadar uzun süre takip ettiğine inanamıyorum. Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Buna nasıl dayandın?"

Birkaç metre ötede Emma yosun kaplı bir sopayı bir eşek arısına doğru salladı ve eşek arısı kovalamaya başlayınca ciyaklayarak April'a doğru koştu. Eşek arısı yaklaşırken Kimmie çığlık attı ve gözyaşlarına boğuldu, hâlâ mor battaniyesini tutuyordu.

Skye kulübeden çıkıp bize doğru gelirken Brecia başını salladı. "Yapmadım. Vazgeçtim."

"Peki neden gitmedin?" diye sordum. "Temelli olarak."

Brecia bana bir bakış attı. "Bunun bir seçenek olduğunu bilmiyordum."

Aynı derecede şaşkın görünen Skye ile ona baktım. Bilmiyorlardı.

Skye çam iğnelerinden oluşan halının üzerine uzandı ve gözlerini kapattı. "Bize sihrini anlat Meghan."

Ben de onlara challah'tan ve hazır olduğum anda milyonlarca anıya dönüşecek olan Bubbie'nin anısından bahsettim. Hiç tanımadığım insanlar, hiç görmediğim yerler, birbirine bağlı bilinçlerden oluşan genişleyen bir evren. Brecia'nın yüz ifadesinin inançsızlıktan şaşkınlığa geçişini izlerken kendimi biraz cenneti öven bir vaiz gibi hissettim.

"Hiçbir fikrim yoktu," diye fısıldadı. "Eğer bilseydim, kalacağımı sanmıyorum."

"Birkaç kez neredeyse yapmıyordum."

Skye doğrulup oturdu. "Gerçekten ölen başka kimseyi tanımıyorum. Kimsenin bana diğer tarafı göstermek için sabırsızlıkla beklediğini sanmıyorum. Büyükannem ve büyükbabam hâlâ hayatta. Aklıma kimse gelmiyor." Bir an için düşünceli görünüyordu. "Belki ortaokuldaki beden eğitimi öğretmenim hariç. O da geçen yaz kanserden öldü. Beni gördüğüne sevineceğinden şüpheliyim. Her ne yapıyorsak ondan kurtulmak için hep regl olmuş gibi davranırdım."

Hüznünün etrafımızdaki havaya sızdığını hissettim. Sıska bedeni ve iri, kara gözleriyle on sekiz yaşından bile genç görünüyordu. Onu anılarında bulduklarında sevdiklerini selamlamak için bekleyen kişi o olacaktı. "Idaho Eyalet Üniversitesi'ne gideceğini söylemiştin, değil mi? Kimseyi tanımadığın bir yere?"

Skye omuz silkti. "Evet. Belki öyle olur."

Elini uzattım ve üzüntüsünü kendi üzüntüm gibi hissettim. "Ailenle tanışacak olman dışında. Büyükanneni ve büyükbabanı yetiştiren insanlarla. Ve onları yetiştiren insanlarla, ta o zamanlardan. Onları henüz tanımıyor olsan da, sana sahip çıkacaklar."

Düşünceli görünüyordu. "Her zaman şu 23andMe kitlerinden birini almak istemişimdir. Annem bir keresinde aile tarihiyle ilgilenmeye çalışmıştı. Sadece kez, bir reklam gördükten sonra. Çok heyecanlandı ve kanımızda Aztek kraliyeti gibi bir şey olup olmadığını öğrenmek istedi. Çok uzun sürmedi. Sıra, iç savaş sırasında El Salvador'da yaşayan büyük, büyük büyükannem ve büyükbabamda durdu." Gözlerini kapadı ve tekrar çam dallarına uzandı.

Brecia ve ben onun yanına uzandık. "Seninle tanıştıkları için çok mutlu olacaklar," dedim. "Annen oraya varıp seni beklerken bulduğunda, eminim onu kraliyet ailesiyle tanıştıracaksın."

Skye gülümsedi. "Evet. Eminim haklısındır."

Kalın hüznün arasından yükselen narin umut yaprakları, James'in aniden hızla evden çıkmasıyla bir anda geri kıvrıldı.

"Siyah sırt çantası nerede?" diye bağırdı. "Yemin ederim eğer onu getirmediysen-"

Kimmie sustu ve Emma içgüdüsel olarak April'ın eline uzandı. April başını hafifçe eğerek minibüse doğru yürüdü ve yolcu koltuklarının altına itilmiş olan büyük siyah sırt çantasını aldı. Çantayı ona uzatırken tısladı: "İşte burada. Kızların önünde benimle böyle konuşma. Onları korkutuyorsun."

Brecia, "Söz konusu onlar olduğunda hep ısırır," diye mırıldandı. "Haydi, gidip şu lanet çantada ne varmış bakalım."

OceanofPDF.com

39. BRECIA

CASCADE, IDAHO

Sırt çantası hayatta kalma aletleriyle ve tomar tomar parayla doluydu. Dış görünüşü tanıdık geliyordu ve anılarımı araştırdığımda onu koridordaki dolabın en üst rafında, rastgele görünen bir yığın kamp malzemesinin ve Mountain Meals dolu devasa bir kovanın yanında buldum.

April'in kilisedeki arkadaşlarından biri -aylık ilham verici bir mesaj iletmek üzere görevlendirilmiş bir "misafir öğretmen"- bir tabak kurabiye getirip "gıda depolama" ile ilgili bir bölüm okuyana kadar bu konuya pek dikkat etmemiştim. April gururla ona sırt çantasının, kamp malzemelerinin ve Mountain Meals'in bulunduğu dolabı göstermişti. April sırıtarak, "Başka hiçbir konuda mükemmel değilim ama acil durum hazırlığı konusunda oldukça mükemmelim," dedi.

April koleksiyonundaki çok çeşitli hayatta kalma araçlarını ve barınak malzemelerini anlatırken ziyaretçi öğretmen hayranlıkla baktı. Bu kovalarda altı ay yetecek kadar yiyecek olduğunu söyledi. Birkaç taze ürünle desteklendiğinde, herhangi bir acil durumda bir yıl yetebilirmiş.

Üçümüz onun para destelerini saymasını ve bir bıçak, küçük bir balta, bir avuç çakmak, birkaç çeşit ip, kibrit, yağmur pançoları, yemek takımları, piller, el fenerleri, marşlı bir radyo, konserve açacağı, su arıtma cihazı ve tanımadığım birkaç şey daha koymasını izledik. Sırt çantası hayatta kalma malzemelerinden oluşan bir palyaço arabası gibiydi.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Skye. "Neden tüm bu eşyaları hazır ?"

İçimi çektim. "Bunların hepsi April'ındı. Bunun için kullanılmasını hayal ettiğini sanmıyorum. Bence bu onların dininin bir parçası. Acil durum hazırlığı."

"Görünüşe göre hazırlık yapmayı öğrenmiş," dedi Meghan sert bir sesle. "Sadece 'öldürmeyeceksin' konusunda biraz çalışması gerekiyor."

* * *

Güneş ufkun altına inmeye başladığında April nihayet kızları kulübeye getirdiğinde, kulübe neredeyse rahat hissettiriyordu. Kızlar gıcırdayan göbekli sobada ateş yakmasına yardım ettiler ve alevler dışarıdaki muşambanın altındaki etkileyici odun yığınından aldıkları büyük odun parçalarını yalayıp geçerken sırayla açık kapıdan içeri dal attılar.

Sirenler çalmadığı ve nereye gittiğine dair kimsenin bir fikri olmadığı için James sonunda rahatlamıştı. April'dan sırt çantası ve araba yolculuğu için özür dilemişti. Ve o sabahki kaos için. Hatta eski elektrikli ocakta akşam yemeği için Dağ Yemekleri'nden birini hazırlama girişiminde bile bulunmuştu. Beef Stroganoff.

Özür dilemesi beni korkutmadı. İki yıldır onun bu dansı yapmasını izliyordum Ama Meghan ve Skye iğrenerek dışarı çıktılar. April ona nasıl inanabilirdi? Neden onun içini göremiyordu? Nasıl da bu plana uyuyordu?

Onlar yemeklerini yerken, yatmaya hazırlanırken ve dualarını ederken ben de masada kızların yanında kaldım. *Lütfen annemi, babamı, Oscar'ı ve Kimmie'yi korkutmuş olsa da çam kozalağındaki arıyı koru.*

April, derme çatma bir yorganla örtülmüş, sarkık bir tam yatağa sokulurken *Tilki ile Tazı*'nın hikâyesini ezberden okudu. Yorgan karelerindeki oyuncak ayılar eşleştirilmemişti, bu yüzden kenarlarından kendilerinin Frankenstein versiyonlarına dikilmişlerdi. Kollar ve bacaklar kafalardan dışarı çıkmış, dört çift bacak ve bu böyle devam ediyordu. Kızlar fark etmemiş gibiydi.

April hikâyeyi anlatmayı bitirip sarılmak için eğildiğinde Emma, "Anne, Oscar bizi özlüyor," dedi.

April "Her şey yolunda" gülümsemesini takındı ve Emma'nın saçlarını düzeltti. "Eminim öyledir, tatlım. Gerçi kedicikler insanlar gibi değildir. Döndüğümüzde bizi gördüğüne çok sevinecek. Şimdilik fare avlamakla meşgul ve mutlu olacak. Ona bir sürü yiyecek bıraktık ve komşunun bahçesindeki dereden her zaman su içebilir."

Kız Oscar'ın hayatta kalma durumunu sormamıştı. April, Emma'nınki kadar kendi endişelerini de yatıştırmaya çalışıyor gibiydi. Yine de Emma memnun görünüyordu ve Oscar'ın da iyi olduğunu bilmek beni sevindirmişti.

* * *

Kızlar yattıktan sonra April'ın James'le bir konuşma daha yapmasını umuyordum. Ama yüzünde fazla bir şeyi kalmadığını görebiliyordum. Anlamıştım.

O yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra diğer küçük yatak odasındaki kraliçe yatağa girerken Skye ve Meghan içeri girdiler. Kareli mavi yorgan, oyuncak ayı canavarlığı kadar kötü değildi ama yatak da bir o kadar eski ve gıcırtılıydı.

April birkaç dakika yatağında uzanıp tavana baktı. Sonra yorganın altından çıkıp başucunda diz çöktü. Bu rutini iyi biliyordum ve onun yanında diz çöktüm. Bazen o dua ederken ben de onunla konuşmaya çalışırdım. Kafasını toparlamaya ve dinlemeye çalışırken belki beni de duyar diye bir teorim vardı.

"Kızları buradan götürmen gerek," dedim ona, arabada söylediğim her şeyi tekrarlamak için yaklaşarak.

Meghan ve Skye sessizce izlediler. April gözlerini daha sıkı kapatarak odaklandı.

Skye aniden, "Uyurken onunla konuşmayı denedin mi?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Hayır, neden?"

Skye omuz silkti. "Eve geldiğimde -ilk gece- annem çoktan uyumuştu. Onunla konuştum. Yatakta hemen yanına gittim. Çığlık atarak . Yapıp yapmadığımdan emin değildim ama bir daha denemedim. Çok yoğundu."

Meghan ona hayretle baktı. "Bu harika. Hadi deneyelim."

* * *

April'in derin bir uykuya dalmasını beklerken James'le birlikte uyanık kaldık. Karanlıkta, odanın köşesindeki göbekli sobanın ışığında, oda neredeyse rahat hissettiriyordu.

Neredeyse.

Hayatta kalma araçlarının, dondurularak kurutulmuş yemeklerin ve yakacak odunun envanterini bir kez daha çıkardı. Rakamları siyah sırt çantasında bulduğu bir makbuzun arkasına yazdı.

Yüz seksen öğün yemek vardı. Her biri iki kişiye hizmet ediyordu. 180 gün yazdı. Sonra kaşlarını çattı, kalemini

Önündeki makbuz.

Tarihe bakmak için makbuzu çevirdi. Sekiz yıl öncesine aitti. Hafifçe küfretti. "Tek bir işin vardı," diye mırıldandı, gözlerini April'ın uyuduğu kapalı yatak odasının kapısına dikerek.

"Sorun nedir?" Meghan endişeyle sordu. "Neden birdenbire yine üzüldü?"

Başımı salladım. "Aslında o kadar çok yiyecek yok. Sanırım acil durum çantasını kızlar doğmadan önce hazırladılar. Eğer hepsi günde üç öğün yemek yerse, bu sadece ..." Hızlı bir hesaplama yaptım. "Otuz gün. Altı ay değil."

Kalemi elinde ileri geri hareket ettirerek yatak odasına baktı

Kapı

. Skye onun kulağına doğru, "Konuş, seni bok parçası," diye tükürdü.

İrkilmedi. Ve konuşmadı. Bunun yerine, o yürüdü

Kapının yanında yerde duran kamp malzemeleri yığınını ve uyku tulumlarının yanındaki iki muşambadan birini aldı. Açtı, muşambayı ellerinin arasında genişçe yaydı ve sonra kendi vücuduna doğru tuttu. Çenesine kadar ve kollarının uzanabileceğinden daha genişti. Işığa tutarak yüzeyi inceledi. Delikler aradı.

"Hayır," diye bağırdı Meghan. "Hayır. O ne yapıyor?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Her şey olabilir. Belki de yakacak odunların üzerini örtmeye gidiyordur."

Meghan, "Onları öldürecek," diye bağırdı ve mutfağın ışıkları çılgınca titredi.

James sinirli bir şekilde mutfağın ışığına baktı ve ardından ilk muşambayı katlayıp yığının üzerine geri koymak için arkasını döndü. Hepimiz dehşet içinde ikinci, daha büyük muşambayı almasını izledik. İlkiyle yaptığı şeyin aynısını yaptı.

"Daha önce onlara hiç zarar vermediğini söylemiştin, değil mi?" Skye, Meghan'la birlikte bana dönerek, sanki onları rahatlatabilirmişim gibi sordu.

Yavaşça başımı salladım. "Evet. Yani ..." April'a ve kızlara bağırdığı ve telefonunu duvara fırlattığı zamanları hatırlayarak sözümü yarıda kestim. Ofisine girmeye çalışan Kimmie'nin üzerine kapıyı fırlattığında dirseğini incittiği zamanı. Bir özür bile dilemeden onu üst kata geri göndermişti. April'ın ondan kaçtığı zamanlar vardı.

Sözlü darbelerin bir noktada tenine inmesi için hazırlandığını bilmem zordu. Belki de çoktan inmişti. Her şeyi görmemiştim.

Kulübenin kapısından çıktı ve biz de onu takip etmek için çabaladık.

Çok uzağa gitmedi. Sadece evin yan tarafına, odun yığınına yaslanmış bir küreğin olduğu yere. Onu aldı ve ağırlığını test etti. Sonra tatmin olmuş gibi görünerek küreği odun yığınına geri koydu ve içeri girdi.

Meghan oturma odasının zeminine çöktü. Önümüzde James mutfak lavabosunda dişlerini fırçalıyordu. "Onları öldürecek," diye tekrarladı.

Skye onun yanına oturdu. "Olabilir. Ama henüz yapmadı. O yüzden gel hadi. April'la konuşacağız." Meghan'ı elinden tuttu ve yüz hatlarında önce şaşkınlık sonra da diğer duyguların -merhamet, üzüntü, korku- sel gibi akmasını izledim. "Hadi ama kardeşim. Bunu hissediyorum. Ben de senin yanındayım. Bizimle kal, tamam mı?"

Meghan başını salladı ama Skye'ı arka yatak odasına kadar takip etti, hâlâ onun elini tutuyordu.

OceanofPDF.com

40. GÖKYÜZÜ

CASCADE, IDAHO

Benim fikrim olmasına rağmen işe yaramasını beklemiyordum.

Konuşmayı Brecia yaptı. April ve kızları en iyi o tanıyordu. Ve ne Meghan ne de ben bu zevk için onunla kavga edecektik. Yirmi dakika önce kot pantolonunu çıkarıp yatağa giren James ile April'in arasına uzanmak zorunda kaldı.

Meghan'ın haklı olduğunu biliyordum. Karısını ve çocuklarını panik içinde buraya sürüklemiş olabilirdi; ne de olsa onlar onun ailesiydi. Psikopatlar bile bazı şeylere değer verir, değil mi? Yine de alaycılığım bana onları Boise'deki evde bırakmanın bir sorumluluk olacağını hatırlattı. April onu herkesten daha iyi tanıyordu. Bu da pek bir şey ifade etmiyordu.

Kaynaklar ve riskler arasındaki dengeyi hesaplama biçimine bakılırsa, April ve kızlar da hızla yükümlülük haline geliyorlardı. Ne kadar çabuk harekete geçmeyi planladığını bilmiyordum. Ya da ne yapmayı planladığını. Üçümüz de köşeye sıkışmadığında bile neler yapabileceğini görmüştük ama Brecia'nın aksine ben onu durdurabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bana yaptığını yapmıştı. Ve yapmaya da devam edecekti.

Elimizdeki tek şey fısıltılar ve titreyen
ışıklardı. Ya da ben öyle sanıyordum.

Brecia, kapitone ve sarkık yatakta April'in yanına kıvrılıp kulağının dibine kadar sokulurken sözlerini sakınmadı.

"Uyandığında kızları alıp buradan gitmenin bir yolunu bulmalısın. Bekleyemezsin. Onları öldürecek. Seni de öldürecek. Tıpkı beni öldürdüğü gibi." Bir an durakladıktan sonra, "Bu arada ben Brecia'yım. Son iki yıldır onu ve seni takip ediyorum. 'İşten' eve geç geldiği geceleri hatırlıyor musun? Utah'ta memleketinin hemen yanında öldürülen kızla ilgili okuduğun hikayeyi. Polisin ona sorduğu kızı. Nina'nın sana gönderdiği fotoğrafı hatırla. Hatırlıyor musun-"

En fazla bu kadar konuşabildi. Konuştuğu süre boyunca April'ın gözleri küçük yatak odasının penceresinden gelen loş ışıkta bir ileri bir geri seğiriyordu. Sonra birden yatakta dik oturdu, ağlamaya başladı ve yorganın altından sıyrılıp komodinin üzerindeki telefonunu bulmak için çırpınmaya başladı.

Telefon orada değildi. Odanın köşesine çekildi, James'in hareketsiz bedenine baktı, zor nefes aldı ve gözlerini ovuşturdu.

Meghan, Brecia ve bana dönerek, "Kahretsin," diye fısıldadı. "Çok hızlı oldu."

Brecia hâlâ April'a bakıyordu. "Bunca zamandır bunu yapıyor olabileceğime inanamıyorum. Hiç düşünmemiştim..."

Birkaç dakika önce Meghan'a yaptığım gibi öne çıktım ve elini tuttum. Daha eline dokunmadan önce bile onun "keşke "lerle dolu bir tavşan deliğine doğru gittiğini biliyordum. Bunu bir şekilde daha önce anlamış olsaydı, onu durdurabilirdi.

"Hayır," dedim ona. "Hayır. Onu taşıma. Ona hiçbir faydası olmaz." Yatak odasının kapısını dikkatle arkasından kapatıp koridora doğru ilerleyen April'a başımla işaret ettim. "Hadi, gidelim."

April'in kızları battaniyelere saracağını umuyordum. Uykulu küçük bedenlerini minivanın içine sokacak, anahtarları bulacak ve polisi bulana kadar sürecekti. Dışarıda hava daha aydınlanmadan buraya döneceklerdi. Ne olduğunu anlamadan önce.

Bunun yerine, yatağının yanında yere çöktü ve karanlıkta yorganın üzerindeki tüyler ürpertici oyuncak ayılara baktı. Gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyor, pencereden süzülen ay ışığında gümüş renginde parlıyordu. Ellerini kucağında sıkıca kavuşturarak yere oturdu ve başını salladı.

Üçümüz onun yanına, yere oturduk. Ne düşündüğünü ya da Brecia'nın sözlerinin rüyalarına nasıl bilmek imkansızdı.

Onu yataktan kaldırmaya yettiği için mutluydum.

Umarım sonunda onu uyandırmaya yeterdi.

OceanofPDF.com

41. MEGHAN

CASCADE, IDAHO

Saat 04:00 sularında April nihayet gözlerini sildi, ürpertici ayı yorganını kızların omuzlarına doladı ve yatağına geri döndü.

Son parlak umut kırıntılarımın da kapalı yatak odası kapısının ardındaki karanlığa doğru kayıp gittiğini hissettim.

Artık sadece bir bekleme oyunuydu.

Yine de ertesi gece tekrar denedik. Ve sonraki gece. Yaklaşık aynı sonuçlarla.

Bir keresinde, Skye'ın deyimiyle "rüya konuşmasından" sonra April öyle bir çırpındı ve çığlık attı ki diğer odadaki kızlar uyandı. James yuvarlandı ve onu uyandırmak için kabaca salladı. Kız inlemeye devam edince, James onu öyle bir itti ki, April çarşaf ve yorganla birlikte yataktan yuvarlandı.

Yorganlar bir yığın halinde yataktan düşerken, yüksek sesle küfretti ve onları geri almak için yatağa doğru uzandı, April yavaşça kendini yerden kaldırana kadar diğer odadan gelen kızların ince feryatlarını görmezden geldi, nazikçe kafasına dokundu.

"Onları sen uyandırdın, sen hallet," diye mırıldandı. Sonra yuvarlandı ve uykuya geri döndü.

Nefes verişi yavaşlayıp derinleşince Skye konuştu. "Hadi yapalım onu."

Ona baktım, tam olarak anlayamamıştım. "Ona ne yapacaksın?"

"Rüyada konuşma şeyi. Aklımıza gelebilecek en kötü kabus ile."

Brecia başını salladı. "Aklıma gelebilecek en kötü kabus *o*. Kadınları öldürmekten zevk alan lanet olası bir narsisti ne korkutur?"

Sorusu uzun bir süre aramızdaki karanlıkta asılı kaldı.

"April," diye fısıldadım sonunda. "Ve çocuklar. Onun içini görecekler ve onu ele verecekler. Bütün yemeklerini yiyecekler ve onun çılgın kaçak oyununu bozacaklar."

Skye gözlerini kapadı ve başını salladı. Ona o kâbusları gönderemezdik.

Gülümsedi ve uykusunda bir şeyler mırıldandı, sanki etrafında kaynayan öfke dalgaları tarafından sarsılarak uyutuluyordu.

* * *

Günler, dağlarda yalnız olduğum zamanlardan bile daha yavaş geçiyordu. Yapacak pek bir şey yoktu. Kızların dikkatini dağıtacak televizyon ya da tablet yoktu. Sadece minibüste zaten bulunan birkaç kitap ve oyuncak. Ve ilk başta bir yenilik olan Dağ Yemekleri, günde iki öğün olsa bile hızla eskimeye başlamıştı. Herkesin tuvaleti vardı, bu da kapısı tam kapanmayan tek küçük banyonun sürekli kullanımda olduğu anlamına geliyordu.

kadar korkunç olmasaydı komik olabilirdi.

James çoğu zaman kulübede kalıyor, giderek daha da sinirleniyordu. Ne zaman yemek saatlerini sorsalar ya da tuvaleti kullanmaları gerektiğini söyleseler kızları tersliyordu. Yerlerde bir ileri bir geri volta atıyor, sırt çantasına, hayatta kalma teçhizatının düzgün sıralarına ve erzak ve günlere göre ayarladığı yemeklere bakıyordu.

Günde iki öğün yemek yese bile, yemek çabuk bitiyordu. Sabrı da öyle.

April kızları "doğa okulu" adını verdiği bir etkinlikle meşgul etmeyi başardı. Kuşlar ve fauna hakkında küçük yürüyüşler ve dersler. Düşen yapraklardan ve kuşburnundan yapılan hikayeler ve sanat projeleri. Kimmie uzun, sıska bir çam kozalağını oyuncak bebeğe dönüştürmeyi başardı ve ona Pippa adını verdi. Emma bir sincabı kandırarak elinden biraz granola yemesini sağladı. April neşeyle gülümsedi ve kızların yaratıcılığını övdü. Bir daha okulu ya da okuldan kaçmayı sormadı. Planı da sormamıştı. Ya da polisi. Ya da ne zaman döneceklerini.

April uyuduktan sonraki üçüncü gece James mutfak masasında oturmuş, malzemelere bakıyordu. Yiyeceklere bakmak ve muşambalara dokunmak için ayağa kalktı. Sonra April'ın uyuduğu yatak odasına doğru yürüdü. Ama yatmak için soyunmak yerine koridorun ışığını kapattı ve yarı karanlıkta durup April'in nefesinin ritmini dinledi.

"İşi bitti. Onlardan kurtuluyor," dedim sanki etrafımdaki dehşet birikmiyormuş gibi. "Yüzüne bakın."

Brecia ve Skye çoktan ona bakmaya başlamıştı. Gözleri farklıydı. Hesaplıyordu. Yine de endişeli . Sadece kararlıydı.

April uykusunda yuvarlandı ama nefes alış verişi düzgün ve derindi.

Kapıyı usulca kapattı ve oturma odasına geri döndü, orada sırt çantasından bir far çıkardı, ceketini giydi ve ön kapıdan dışarı çıktı.

"Nereye gidiyor? Gidiyor mu?" Skye umutla sordu. "Belki minibüsü alıp gider."

Ama farın ışını odun yığınının yanındaki küreğin üzerinde durmuştu.

Onu alıp ormana doğru yürümeye başlamasını dehşete düşmüş bir sessizlik içinde izledim.

* * *

Kulübeden yaklaşık çeyrek mil uzakta, bir geyik yolu boyunca uzanan bir yer seçti. Çamların örtüsü altındaki zemin yeterince yumuşak ve çamurluydu, bu yüzden ilk deliği istediği gibi tamamlaması uzun sürmedi.

Üçümüz geyik yolu boyunca durmuş, olanları anlamlandırmaya çalışıyorduk.

Çukur yaklaşık üç fit genişliğinde, altı fit uzunluğunda ve üç fit derinliğindeydi.

Sessizce kazdı, sadece bir yaratıktan gelen dalların çıtırtısı durgun geceyi kırdığında ve bir küreğin toprağa tekrar tekrar vuran yumuşak *gümbürtüsü* duyulduğunda başını kaldırdı.

Yaptığı şeyin gerçekliğini anlayacak kadar uzun süre kaldık. Çukurun açık bir şekilde bir mezar olduğunu ve ikinci bir mezara başladığını görecek kadar uzun süre.

Sonra kulübeye geri kaçtık.

OceanofPDF.com

42. BRECIA

CASCADE, IDAHO

April'ı uyandırmak uzun sürmedi.

Onu uyandırmak sorun değildi. Onu dinletmekti. Ve zamanımız hızla tükeniyordu.

Uyurken onunla konuştuğumda tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kulağına ısrarla tarif ettiğim sığ mezarların görüntülerini görebiliyor muydu? Uzaktan konuşurken beni duyabiliyor muydu? Uyandığında neler olduğunu hatırlıyor muydu, yoksa ben sadece karanlıkta saf ve isimsiz bir adrenalin iğnesi yapan bir gece terörü müydüm?

Sarsıntıyla boş bir yatağa uyandığında, Skye ve Meghan'ın arkamda dolaştığını görmek için döndüm.

Bunların birlikte geçireceğimiz son anlar olabileceğini zaten biliyordum. Meghan kalmıyordu. Ve artık bir seçeneğim olduğunu bildiğim için, ben de kalmayacaktım. Bu çok fazlaydı. Ve herhangi bir şey yapma şansım giderek azalıyordu. İş o noktaya gelirse, izleyemezdim. Zamanı geldiğinde anılarımda kimi bulacağıma çoktan karar vermiştim: Nelly Teyzem. Küçük bir kızken benimle ilgilenmişti ve onu çok severdim. Üniversiteden yeni mezun olmuş, ben beş yaşındayken yanımıza taşınmış ve bir yıl sonra gerçek bir iş bulana kadar anaokulundan sonra bana bakmıştı. YMCA'daki çocuk havuzunda su sıçratır, mısır gevreği ve makarnadan kolyeler yapar, plastik atlarımın yelelerini ve kuyruklarını fırçalar ve birlikte çizgi film izlerdik. Ben altı yaşındayken bir araba kazasında ölmüştü. O taşındıktan hemen sonra.

Kendimi şimdiki zamana, April'la birlikte karanlık odaya geri sürükledim. Küçük kulübede yanan herhangi bir ışık kalmış olsaydı, çılgınca titreyeceklerinden hiç şüphem yoktu. Karanlık oda, gidecek başka yeri olmayan görünmez kıvılcımlarla doluydu. Artık hiç şüphem yoktu. Kendi ailesini öldürecekti. Onları ormanda bırakacaktı.

April zor nefes alıyor, karanlık odada ve cılız yatakta yönünü bulmak için gözlerini kırpıştırıyordu. Dudaklarını ısırdığını görebiliyordum.

ses çıkarmadı, ta ki dikkatlice yatağın yanına gidip James'in orada olmadığını fark edene kadar.

Öne doğru sarktı, titremelerini için elleriyle yorganı kavradı ve nefes alış verişini sakinleştirmeye çalıştı.

Ve sonra dinledi. Biz de onunla birlikte dinledik.

Mutfaktaki eski buzdolabının sessiz, sabit uğultusu vardı. Cırcır böceklerinin korosu yükselip sonra kayboluyordu. Titrek kavakların yumuşak, kâğıt gibi çırpınışları. Yorganı dizlerinin etrafında daha da yukarı çekerken yatak çerçevesinin hafif gıcırtısı.

Sonra, işte oradaydı: yere çarpan bir şeyin uzaktan gelen, tekrarlayan gümbürtüsü. Ben bile sesin bu kadar uzağa taşınabileceğini fark etmemiştim. Eğer ormanın derinliklerinde olmasaydık, muhtemelen duymazdık.

Ses yine geldi: metalin toprakta çıkardığı o sessiz şangırtı. April uzun süre hareket etmedi.

Yatakta olduğu yerde oturmaya devam etti, artık titremiyordu. Hiç hareket etmiyordu. Sadece dinliyordu. Sonra yorganı kendi üzerine sardı ve mutfağa doğru yürüdü, orada dışarıya, karanlığa baktı.

Ses düzensiz ve uğursuz bir şekilde devam etti.

"Ne yaptığını biliyor mu? Sence anlıyor mudur?" Skye fısıldayarak kızların yatak odasının kapısına baktı.

Hiçbirimiz cevap vermedik. Henüz cevap yoktu. April'ın girişe doğru yürümesini, ayakkabılarını alıp giymesini şaşkınlıkla izledik. Parmaklarını kızların ayakkabılarının üzerinde gezdirdi. James'in tenis ayakkabıları dikkat çekici bir şekilde orada değildi.

En az bir dakika boyunca eli kapı kolunda hareketsiz durdu. Hepimizi çevreleyen görünmez kıvılcımlar daha hızlı dönmeye başladı.

"Oraya gidemez. Eğer onun bildiğini biliyorsa, hemen şimdi yapacaktır," diye ağzından kaçırdı Meghan. Kulübenin karanlığında onun kollarını beline doladığını görebiliyordum.

Uyarıyı dikkate almayan April dikkatle ön kapıyı açtı ve verandaya çıktı.

Bir an etrafını saran sık ağaçlara baktı. Sonra, görebileceği şeylere hazırlandığını bildiğim kadar yavaş bir şekilde odun yığınına baktı.

Kürek orada değildi.

Uzaktan, hepimiz yumuşak bir *güm*, duraklama, *güm* sesini duyabiliyorduk.

April odun yığınının diğer tarafına doğru yürüdü, sanki ilk seferinde hantal küreği gözden kaçırmış gibi her santimi taradı. Yüzü ifadesizdi ama parmakları yorganı öyle sıkı kavramıştı ki uçları karanlıkta işlemeli desene karşı belli belirsiz beyaz parlıyordu.

Thunk, durakla. *Thunk,* pause.

Durun. Dur. Duraklama. Uzaklardan bir yerden boğuk bir dal sesi geldi. April açık kabin kapısına doğru bir adım attı.

"Kahretsin," diye nefesi kesildi Meghan'ın. "Geliyor. Şimdi onlar için geri geliyor. Yapamam-"

Skye hemen uzanıp onun elini tuttu ve aceleyle kulübeye geri dönen April'ı takip etmeye başladı. "Hadi ama. Sonunda anladı. Benimle kal, kardeşim."

Meghan ve Skye April'ı içeride takip ederken, ben de onu karşılamak için geyik yolundan aşağı koştum.

Küreği omzuna atmış, sanki bir kurt gibi karanlıkta ormanda ilerlemek yerine, dürüst bir günlük çalışmadan dönüyormuş gibiydi.

Kendimi durduramadım. Bunun işe yaramayacağını biliyordum ama yine de üzerine atladım. Çirkin ekose ceketini yırttım ve ilk karşılaştığımızda büyülendiğim altın sarısı gözlerini oymaya çalıştım. Elindeki uzatma kablosuyla sesimin kesildiği gece arka bahçemde çığlık atmak istediğim gibi çığlık attım. Yıllardır yapmayı hayal ettiğim ama hiç yapmadığım şekilde onu yumrukladım, tekmeledim ve yumruklarımla dövdüm. Çünkü ne anlamı vardı ki?

Gömleği ve saçları, geyik yolundan esen ani rüzgârda çılgınca savruldu ama üzerimizdeki kavak yaprakları hafif esintide huzur içinde dalgalandı. Ben olduğumu biliyordum. Bunu ben yapmıştım. Ama tabii ki bu onu durdurmamıştı. Bu sadece rastgele bir rüzgar patlamasıydı.

Kendini biraz silkeledi ve küreği yeniden ayarladı.

Sonra yürümeye devam etti.

Kulübeye ulaştığında ön kapı kapalıydı. April görünürde yoktu. Meghan ya da Skye da yoktu. Ekose ceketindeki birkaç kir parçasını dikkatlice fırçaladı, küreği yavaşça odun yığınına yasladı ve sessizce ön kapıyı açtı.

Oturup ayakkabılarını çıkarırken yanından geçip odaya girdim.

Karanlık koridordan Meghan ve Skye'ın belirdiğini gördüm, üçümüz de onu izlerken nöbetçi gibi duruyorlardı. O ayağa kalkıp küçük oturma odasını incelerken Meghan yavaşça mutfağa doğru geri çekildi, gözleri hayatta kalma aletleri koleksiyonuna . Skye yerini korudu ve odanın öbür ucundan hissedebildiğim bir öfkeyle ona baktı.

Birkaç saniye oturma odasında olduğu yerde durdu, açıkça seçeneklerini tartıyordu.

"April nerede?" Meghan'a usulca seslendim, henüz gitmemiş olmasını umuyordum. Onu artık göremiyordum.

"Yatak odasında," diye cevap verdi mutfaktan gelen sessiz ses. "Uyuyormuş gibi yapıyor."

Bir umutsuzluk dalgası beni bir dalga gibi çekti. "Peki ya kızlar? En azından bir bıçak ya da başka bir şey aldı mı?" Skye perişan bir halde başını salladı. "Hayır."

James yine harekete geçmişti ama yatak odalarına değil mutfağa ve Meghan'a doğru yürüyordu.

Duvar saatinin önünde durdu ve karanlıkta gözlerini kısarak çatlak plastiğe baktı. Saat sabahın üçüydü.

Meghan'dan sadece birkaç adım ötede duruyordu. Meghan ona dönük duruyordu, kolları hâlâ kendini ona doğru savurmamak için sıkıca ortasına sarılmıştı.

"Eğer onun üzerine atlamak istiyorsan, yap," dedim. "Kendimi durduramadım. Hiçbir işe yaramasa da bir an için kendimi iyi hissettim."

Başını sıkıca salladı ama bana bakmadı ya da benim patikada yaptığım gibi ona saldırmak için hareket etmedi. "Seni orada duyduk."

Bir elini ensesinde gezdirdi ve gerindi. Sonra esnedi ve bir iç çekti. Skye tiksintiyle bir ses çıkardı. "Zavallı bebek. Geç saatlere kadar çukur kazmaktan yorgun düşmüş."

Doğruydu: Bitkin görünüyordu. "Belki bekler," dedim tereddütle, hâlâ umutsuzluğun beni dibe çekmekle tehdit ettiğini hissediyordum. Eğer bu gece yapmazsa, yarın yapacaktı. Ya da ertesi gün. Uzun vadeli planlarının ne olduğuna dair hâlâ bir belirti yoktu ama bu planların artık ailesini içermediği açıktı.

Aklıma küçükken sahip olduğum ve birkaç gün beslemeyi unuttuğumda üç yavrusunu yiyen hamster geldi. Kafese baktığımda geriye kalan tek şey birkaç damla koyu kandı.

Başımı salladım. *Hayır*. Hiç de hayvan gibi değildi. Hamster'da en azından hayatta kalmak söz konusuydu. İstediği için öldürüyordu. Çünkü öyle hissediyordu. Çünkü hoşuna gidiyordu. Bildiğim hiçbir hayvan bunu yapmazdı.

Koridorda duraksadı, hayatta kalma nesnelerinin bulunduğu zuladan yatak odasının kapısına baktı. Ne düşündüğünü hayal etmemeye çalıştım ama elinin altındaki farklı ölümcül nesnelerin zihnimde canlanmasına engel olamadım. Bıçaklar. Halat. Odun yığınının yanındaki kürek. Eğer bu gece yapmak istiyorsa, elinde bir sürü alet vardı.

Tekrar esnedi ve boynunu çevirerek yemek yığınlarına baktı. Birkaç gündür onları saymamıştı. Ama kovalar hâlâ nispeten dolu görünüyordu. Herkesin sindirim sistemi üzerindeki etkileri göz önüne alındığında, kimse birkaç gün önceki canlılıkla yemek yemiyordu.

Derin bir iç çektikten sonra koridordan April'ın odasına doğru yürüdü. Meghan geride dururken Skye ve ben onu takip ettik. İkimiz de onu takip etmesi için zorlamadık.

Yatak odasının kapısını sessizce açtı ve April'ın ona sırtını dönmüş, yan yattığı yatağın üzerine loş bir ışık huzmesi düşürdü. Göğsünün inip kalkmasını izledim. Saat gibi derin nefesler. Tahmin etmem gerekirse, her nefes alıp verişinde sayıyordu.

Birkaç saniye boyunca ona baktı. Sonra kapıyı dikkatlice kapattı, kot pantolonunu ve ekose gömleğini çıkardı ve diğer taraftaki yatağa girdi.

OceanofPDF.com

43. GÖKYÜZÜ

CASCADE, IDAHO

Uyumayı gerçekten özlemiştim. Beyninizi bir süreliğine kapatabilme becerisi, hayattayken gerçekten kanıksadığım bir şeydi. Fiziksel olarak yeniden şarj olmak için uykuya ihtiyaç duyan bir beden olmadan, düşüncelerim asla kapanmadı. Kendimi bir anıya kaptırdığım zamanlar hariç.

Meghan buna "sürüklenme" diyordu. Bu korku gösterisinin sonunda onu karşılamayı bekleyen büyükannesini de böyle bulmuştu.

Üçümüz April'in etrafında toplandık ve sırayla kocası hakkındaki gerçekleri anlattık.

April'ın karanlıkta irileşen gözleri hiçbir şey hissettiğini göstermiyordu. Sonunda içinde bulunduğu durumun ciddiyetinin farkına varmıştı. Ama bu uyanışın yeterli olup olmayacağını sadece zaman gösterecekti.

Gözlerindeki o bakışı biliyordum. Arabasına binerek korkunç bir hata yapmış olabileceğimi fark ettiğimde hissettiğim vahşi hayvan hissinin aynısıydı. Ve artık seçeneklerim evrenin bana bahşedeceği merhametle sınırlıydı. Benim durumumda, hiç yoktu. Ama belki April ve kızlar için her şey farklı olabilirdi. Öyle olmasını umuyordum.

James'in nefes alış verişi derinleşip ölçülü bir hal aldığında April yatağın en ucuna doğru kaydı, yorgana sarıldı ve artık uyuyor numarası yapmaya çalışmıyordu.

Biz onun hareket etmesini beklerken saniyeler saatler gibi geçiyordu. Bir şeyler yapmasını. Koşmasını.

"Çekil kızım," deyip durdum. "O uyuyor. Kımılda."

Brecia başını salladı. "Kızlar taşımak için çok ağır. Ve eğer onları uyandırırsa, onu da uyandırırlar. Yorgun ve huysuz olduklarında dinlemek için çok küçükler. Bu çok riskli."

Hepimiz orada öylece oturduk, April'in etrafında toplandık ve onun nefes alıp verirken çıkardığı ıslık sesini dinledik.

Tasma takılmış bir köpek yavrusu gibi düşüncelerimi tekrar tekrar kendime doğru çektim ve sürüklenmeme izin vermedim. Mevcut kalmak dayanılmazdı.

Ve odadaki hislerden yalnız olmadığımı anladım.

Birden aklıma bir fikir geldi. "Brecia, biz konuşurken otoparkta olan şeyi biliyor musun?"

Brecia başını salladı. "Meghan'a sarıldığımda da aynı şey oldu." Şaşkın ifadesi yerini anlayışa bırakan Meghan'a baktı.

"Bunu tekrar deneyebilir miyiz?" Garip bir şekilde utangaç hissederek sordum. Onların ruhlarına gerçek anlamda bir bakış atmak istiyordum. "Kendi anılarımın içinde sürüklenmekle aynı şey değildi. Kendimi derin ve hülyalı hissetmedim. Sadece, ne bileyim, bana anlattığın hikayenin gerçekten net bir resmini gördüm. Sanki bana göstermişsin gibi."

"Bir film gibiydi," dedi Meghan. "D-BOX'lu süper yüksek çözünürlüklü bir film. Bunu gerçekten hissedebiliyordum."

Brecia bir kahkaha patlattı. "BIR D-BOX. Babam öldüğünde kendi kişisel D-BOX tiyatronun olduğunu bilseydi ..." Kendini durdurdu. "Özür dilerim Meg. Seninle dalga geçmiyorum. Ne demek istediğini anlıyorum. Bunu tarif etmenin mükemmel yolu bu."

"Sana kedimi gösterebilir miyim?" Brecia usulca sordu. "Bunun garip olduğunu biliyorum.

Ama onu özlüyorum. O gerçekten çok tatlı. Adı

Frank." "Lütfen bebek İsa, evet," dedim ona.

"Göster bize."

Yerde, yatağın April'ın tarafında birbirimize yaklaştık. Sonra el ele tutuştuk. Tersten bir seans gibiydi, hepimiz yaşayanlar diyarıyla temas kuruyorduk.

El ele tutuştuğumuz anda, anıları canlı bir film gibi çarpıcı ayrıntılarla gördüm. Tüylü beyaz kürkü ve turuncu kulaklarıyla Brecia'nın kucağında mırıldayan o tatlı küçük tüy yumağını neredeyse hissedebiliyordum. Ve "Ah, o bir bebek" diye fısıldadığımda, anının içindeki Brecia bana baktı, yatmadan önce Netflix izlerken kucağında uyuyan kedi için gözleri sevinçle doluydu.

Sadece bir kediydi. Ama o anda, her şeydi.

Bütün gece böyle sürüklendik, anılarımızı paylaştık. Bazıları tatlı, bazıları sığ, bazıları yürek parçalayıcı, bazıları da odayı içinde yüzdüğümüz bir hüzünle dolduruyordu. Bunun nasıl olduğundan emin değildim ama Meghan'ın Bubbie'si hakkında söylediklerini şimdi anlıyordum: Anı artık durağan değildi, aksine küçük gizli bir kapı gibiydi.

Tüm bu süre boyunca April olduğu yerde donmuş bir şekilde kaldı, güneşin ilk ışıkları nihayet küçük yatak odasının penceresine vurana kadar nefesleri sığ ve hızlıydı.

Sabahın o ilk açık belirtisinde, bacaklarını yatağın kenarından dikkatlice salladı ve mutfağa doğru yürüdü. Kızlar hâlâ uyuyordu ve onları uyandırmadı.

Meghan, Brecia ve ben, onun tezgahları taramasını, ceketinin ceplerini yoklamasını ve küçük mutfaktaki çekmeceleri sessizce açmasını merakla izledik.

Brecia inanamayarak, "Anahtarları arıyor," dedi. "Bunu yapacak. Aman Tanrım."

"Ama neredeler?" Meghan endişelendi. "Onları nereye koyduğunu görmedim. Siz gördünüz mü?"

Hiçbirimizin yoktu. April'ın arayışı daha yaratıcı hale geldikçe - ocağın yanındaki tozlu tencere tutacaklarının altında, yırtık pırtık halının altında, dolapların arkasında- ve yatak odalarından gelen en ufak bir gürültüde durakladıkça, anahtarların burada bulunma umudu giderek daha da zayıflıyordu.

Onları kızın bakmayacağını bildiği bir yere saklamıştı. Çünkü bu mutfakta duran üç hayalet gibi o da bir noktada arabaya isteyerek binmiş olabilirdi. Ama bir kez bindiğinde, canlı çıkma şansı astronomik olarak azalmıştı.

April eski plastik cezvenin arkasını görmek için kapağı eğdiğinde, kahve makinesinin kapağı gürültülü bir takırtıyla yere kaydı.

Sesin ardından koridorun aşağısından boğuk bir gıcırtı, ardından da ağır ayak sesleri gelince dondu kaldı. Kahve cezvesini kaptı ve suyla doldurmak için lavaboya koştu.

"Ne halt ediyor bu?" Meghan ağladı. "Kahve bile içmiyorlar."

Koridorun köşesinde yüzünde ekşi bir ifadeyle belirdiğinde, gözlerindeki uykuyu silerek kızgınlıkla ona baktı. "Şu anda ciddi misin? Daha sabah bile olmadı. Neden buralarda dolanıp duruyorsun?" Adamın gözleri kadının elindeki cezveye odaklandı ve kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun sen?"

Binlerce wattlık bir gülümsemeyle ona baktı ve su tencerenin ağzına ulaştığında lavaboyu kapattı. "Bebeğim, çok özür dilerim. Birkaç paket sıcak çikolatamız olduğunu hatırladım ve bir şeyler yapmaya çalışıyordum.

kahvaltı için eğlence. Uyanmadan önce kızlara sürpriz yapalım." Kahve cezvesine bakarak yüzünü buruşturdu. "Bunun suyu ocaktan daha hızlı ısıtabileceğini düşündüm. Seni uyandırdığım için çok özür dilerim!"

"Kahretsin April," dedi Brecia. "İyi kurtardın."

Ben de etkilendim. Neredeyse ona ben de inanacaktım. Ama o inandı mı?

Kaşları yumuşayıp kızgınlığa dönüşürken yüzünü inceledim. Delirmişti. Belli ki onun bir moron olduğunu düşünüyordu. Ama çıldıracak kadar değil. April bunu fark etti ve elini onun koluna koydu. "Gerçekten üzgünüm, tatlım. Uyumaya devam et, tamam mı?"

Hareket etmedi. "Sadece bir paket kullan," diye mırıldandı, yiyecek sıralarına bakarak.

Onun bakışlarını takip etti. Sonra gözlerinde bir ışıltı gördüm. "Bugün kasabaya hızlı bir yolculuk yapmama ne dersin? Bize biraz konserve yiyecek ve belki bir süre yetecek taze şeyler getirebilirim. Elma, fasulye-"

"Evet," diye onu cesaretlendirdi Meghan. "Evet, kızım. Çık git buradan."

Neşelenecek zamanım yoktu. Kaşları tekrar çatılmıştı. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun April? Ne kadar aptal olabilirsin? Öylece *alışverişe* gidip sonra da buraya geri döneceğini mi sanıyorsun? Biri seni tanıyacaktır. Biri minibüsü tanıyacak. Belki de istediğin budur?" Kaşlarını çatarak daha da çirkin bir ifadeye büründü. İlk kez onun, kızın kaçabileceği fikrini ciddi ciddi düşündüğünü görüyordum. Bu sefil küçük hapishaneye geldiklerinden beri onu her fırsatta azarlamasına rağmen, belli ki ona sırtını döneceğini hiç düşünmemişti. Onun için gerçek değildi. O ve kızlar hiçbir zaman onun hayatında aksesuar olmaktan öteye gidememişlerdi. İşe yaradıklarında yanında tutmaya değerdi. Uygunsuz olduklarında onları atmamak için bir neden yoktu.

April tekrar denedi, elini ince, sarı saçlarının arkasından geçirerek, tanımaya başladığım gergin bir ifadeyle kabarttı. Artık sesindeki çaresizliği duyabiliyordum. "Beni değil, seni arıyorlar ve ben de kasabanın önüne park edip içeri gireceğim. Kimse plakamı falan görmez. Şapka takabilirim ve makyajsız gerçekten kendim gibi görünmüyorum-"

Adam onun sözünü kesti, kahve makinesini elinden kaptı ve gömleğinin önünden aşağı su sıçrattı. "Fişe takman lazım, seni moron. Ve hayır, elma ve fasulye için risk almayacağız. Özür dilerim.

Çok fazla yemiyoruz ama tüm bu yemekleri hazırlayan sensin. Belki hesabını doğru yapsaydın ya da hepsinin tadının iğrenç olduğunu ve herkesi ishal edeceğini düşünseydin, işler biraz daha iyi olabilirdi."

Kadın şaşkın bir sessizlikle adama baktı ve karısının söylediği her kelimeyi yeni bir filtreyle duyduğunu benim kadar iyi anlayamaması için Tanrı'ya dua ettim. Artık rasyonalize etmek yok. Artık numara yapmak yok. Karısının suratında patlamak üzere olan saatli bir bombaydı.

Sanki tekrar denemeye cesaret ediyormuş gibi ona baktı. Koridorun aşağısından bir kapının açılma sesi ve küçük kız sesleri geliyordu.

April maskesini tekrar yerine taktı ve sırılsıklam olmuş gömleğine bastırmak için sobanın üstünden yırtık pırtık bir havlu aldı. "Haklısın," dedi özür dileyerek. "Özür dilerim. Aptalca bir fikirdi. Bütün bunları temizleyeceğim ve kızların kahvaltıda bana yardım etmesini sağlayacağım. Özür dilerim," diye tekrarladı ve tekrar koluna uzandı.

Omuz silkti ve koridora doğru döndü, yatak odasına geri dönerken heyecanlı "Merhaba baba!" korosuna cevap verme zahmetine girmedi.

Mutfağın tepesindeki uzun floresan ampuller birkaç saniye boyunca düzensiz bir şekilde yanıp söndü. Duygularımıza halojenlerden daha az duyarlı görünüyorlardı. Halojen çeşidinin uzun zaman önce patlayacağını biliyordum.

April ışığa baktı, sonra kızlar mutfağa dalınca gülümsedi. "Babam yine mi kızdı?" Emma suratını astı.

Kimmie'nin gözleri April'ın ıslak gömleğine takıldı. "Kaza mı geçirdin anne?"

"Tanrım, bu bebekleri buradan çıkarmanın bir yolunu bul," diye mırıldandım, Kimmie'nin April'in kalçasını rahatlatıcı bir şekilde okşamasını izlerken. Tanrı hakkında ne düşündüğümü hâlâ bilmiyordum. Şimdiye kadar bazı cevaplar almayı gerçekten beklerdim. Yine de dua ettim. Çünkü yapacak başka bir şey yoktu.

Kimmie, April'in Kimmie'nin gerçekten de arada bir kaza geçirdiği zamanlarda söylediği sözleri yineleyerek, "Sorun yok, anne," diye güvence verdi.

Bir an için April'ın maskesi düşecek gibi oldu. Kızlara ve küçük mutfağa bakarken dudağı hafifçe titredi, bakışları birkaç saniye önce adamın kaybolduğu koridorda durdu.

Bebekler uyanıktı. Arabanın anahtarını bulamadılar. Kapana kısılmışlardı.

Dudaklarını büzdü ve Kimmie'nin elini tutarak onu oturma odasının duvarı boyunca uzanan yemeklere yönlendirdi. "Oh, az önce döktüm bebeğim! Size sıcak kakao sürprizi yapmaya çalışıyordum. Paketi bulmama yardım eder misin? Paylaşırız ve küçük çay partisi bardaklarında içeriz."

Kızlar hevesle kovaların aranmasına yardım ederken April sakinleştirici nefesler aldı ve yanaklarından birine kaçmayı başaran bir damla gözyaşını hızla sildi.

OceanofPDF.com

44. MEGHAN

CASCADE, IDAHO

Aslında ona küçük bir fincan sıcak çikolata getirmişti.

Bunu kendim yapabileceğimden emin değildim. Ama o yaptı ve o da isteksizce minnettar göründü ve kızlarla daha fazla "çam kozalağı insan" yapmak için ön tarafta oynayacağını söylediğinde onu durdurmaya çalışmadı.

Üçümüz onu kulübenin yanındaki, kızların her zaman oynadığı açıklığa kadar takip ettik. Hâlâ sıcak çikolatanın etkisinde olan Kimmie ve Emma, çam kozalağı insanlarının çam iğnesi mi yoksa yosun mu yediğine dair sohbete o kadar dalmışlardı ki April'in onları açıklıktan geçirip patikaya götürdüğünü fark etmediler; ta ki April iki kızın elinden tutup onları dalları yüz metre ötedeki kulübenin manzarasını kapatacak kadar kalın ve alçak olan uzun bir çamın arkasına çekene kadar.

"Anne!" Kimmie tartışmaya başladı, gül goncası dudakları çoktan kaşlarını çatmaya başlamıştı. Burası doğru yer değildi.

Skye onun kulağına "Anneni dinle," diye tısladı ve April onu susturamadan sustu.

Kimmie sözünün ortasında durakladı ve kaşlarını çattı.

April, Kimmie'nin zihin okuması karşısında bir an irkilmiş gibi göründü ama soru sormak için durmadı. Skye ve ben birbirimize baktık. "Vay canına," diye fısıldadım.

April uzanıp iki kızın da yanaklarını okşadı. İfadesi ciddiydi ama biraz da komplocu bir gülümsemesi vardı. "Babanızın biraz huysuz olduğunu ve hepimizin karnının biraz iğrenç olduğunu biliyorsunuz değil mi?" Aşırı yüksek sesli yanıtları kesmek için bir parmağını dudaklarına götürdü.

Kızlar başlarıyla onayladılar.

"Bu sabah sana sıcak çikolatayla nasıl sürpriz yaptığımı biliyorsun. Babama yine sürpriz yapmak istiyorum."

Herkes April'a yaklaştı, planı öğrenmek için can atıyordu.

"Akşam yemeği için babama götürmek üzere bir sürü çilek bulacağız."

Emma şüpheci görünüyordu. "Çilek mi?"

Öte yandan Kimmie neşeliydi. Çok uzun zamandır kimse taze bir şey yememişti. "Anne, iyi fikir," diye fısıldadı. "Neredeler?"

"Gerçekten çok uzaktalar ve sürprizi ele vermemek için çok sessiz olmalıyız," diye fısıldadı April.

"Kahretsin," dedi Skye, sesi ancak fısıltı çıkabiliyordu. "Evet, kızım. Evet.
Şimdi git."

Brecia kulübeye bakmak için ağacın kenarına doğru ilerledi. "Hâlâ içeride," diye seslendi. "Git! Acele et!"

Kimmie ve Emma sanki onu duyuyorlarmış gibi April'ın uzattığı ellerini tuttular.

April kızlara, "Babamızın bizi giderken görmesini istemeyiz, yoksa bir şeyler çevirdiğimizi anlar," dedi ve onlara geyik yolu boyunca uzanan çalıların altına nasıl hafifçe eğileceklerini gösterdi. Gülümsemesi bana manik görünüyordu ama kızlar fark etmemiş gibiydi. "Biraz daha uzaklaşana kadar sessizce ilerleyin, tamam mı? Biraz sonra artık sessiz olmak zorunda kalmayacağız."

Kızlar onun talimatlarını aynen uyguladılar ve üçümüz Skye ve ben hemen arkalarında olmak üzere geyik yolunda ilerlemeye başladık.

Brecia olduğu yerde kaldı, kulübeyi görüyordu. "Sana yetişeceğim, tamam mı? Bunun bir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum ama ne kadar geride olduğunu bilmem gerek. Bir şeyler olduğunu anladığında seni bulana kadar yokuş aşağı gideceğim."

Ağaçların arasındaki kuşların sesi sessiz bir cıvıltıya dönüşmüştü. Hava tehlike, belirsizlik ve en ufak bir umut kırıntısıyla doluydu.

Ben de biraz geride kaldım ve kulübeye son bir kez baktım. *Yakında orada olurum, Bubbie,* diye düşündüm kendi kendime, ilk defa bu araftan kendi şartlarımla ayrılabileceğimi hissediyordum. Sanki her şeye rağmen bu işi bitirebilecekmişim gibi. Patika virajdan aşağıya doğru kıvrıldığında, April'in sarı at kuyruğunun tepesinin çalılıkların üzerinde salındığını görebiliyordum. Dalların kırılma sesi giderek azalıyordu ve Brecia kulübede nöbet tutarken hâlâ arkası dönüktü. Skye ve April'a yetişmek için acele ettim.

April patikanın ilerisinde ağızları açık bekleyen üç mezarın tam tersi yönde yürüyordu. Onları görmeyeceğine sevinmiştim. Kendi mezarına bakmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Ve onlardan ne kadar uzaklaşırsa, bir mezara girmeme şansı da o kadar artıyordu.

Ormanda ilerlerken, kütüklerin üzerinden tırmanırken ve geyik patikası daraldıkça çalıların arasından geçerken buraya gelişimizin anısını inceledim. Her ayrıntıyı kristal netliğinde hatırlayabiliyordum ama ana yola döndükten sonra arabanın saatine bakmamıştım. Tam olarak ne kadar hızlı gittiğimizi ve ne kadar uzağa gittiğimizi söylemek zordu. O anda sonsuza kadar sürmüş gibi hissetmiştim. Küçük Cascade kasabasının toprak yol sapağından ne kadar uzakta olduğunu bile bilmiyordum. Beş mil miydi? On mil mi? Yirmi mil mi? Umut ışığının sönmeye başladığını hissettim. Yanımda iki küçük kız varken, en iyimser tahminim bile imkânsız derecede uzaktı.

Skye da hafızasını yokladı ve görebilmem için elimi tuttu. "Kulübeye park ettiğimizde arabadaki saate baktım," dedi. "Oraya öğle yemeğinden hemen önce varmıştık. 11:58'de. Arabanın saatine en son ne zaman baktın?"

Toprak yola sapmadan önceki anılarımı gözden geçirdim. "Dönüşü yapmadan önce son baktığımda saat 10:32'ydi. Dönüşü yapmadan önce belki on dakika daha sürdük."

Skye, "Bekle, bunu çözebiliriz," diye cevap verdi. "Polislerden korktuğu için hız sınırını aşıyordu. Toprak yola girene kadar 50'ydi. Yani dönüş yaptığında saat 10:45 civarındaydı. Yani yaklaşık bir saat."

İkimiz de aynı şeyi düşünerek bir an sessiz kaldık. Yol ayrımından kulübeye gitmek *arabada* bir saatimizi almıştı. Yürüyerek, çocuklarla sonsuza kadar sürecekti.

Skye devam etti. "Yol boyunca oldukça yavaş gidiyorduk. Virajlı ve engebeliydi. İstesem arabanın yanında koşabileceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Bu ne kadar hızlı?"

Güldüm. "Artık eskisinden çok daha hızlıyım. Belki saatte on ya da on beş mil?"

Skye başını salladı. "Kulağa doğru geliyor. Kulübeye varmamız kırk beş dakika sürdüyse, bu yaklaşık altı mil demek."

Skye'ın hesaplamasını esas almaya karar verdim. Kısmen kulağa hayal ettiğimden daha iyi geldiği için. Ve kısmen de matematik

Ölümden bana miras kalan sınırlı güçler arasında. "Hava kararmaya başlamadan başarabilirler mi?" Gerçekten bir cevap beklemeden sordum.

Skye kararlı bir şekilde başını salladı. "Saatte bir mil gibi çok yavaş gitseler bile başaracaklar. Sadece devam etmeleri gerekiyor."

O bunu söylerken, Emma koluna bir eşek arısı konmasıyla bir çığlık attı. Histerik bir şekilde ona vurdu ve April onu sakinleştirmek için çılgınca dönerken yerdeki bir köke takılıp tökezledi.

"Kahretsin," diye fısıldadım, arkamıza bakarak. Brecia'dan hiçbir iz yoktu. Henüz yoktu. Ama kürek sesinin önceki geceden nasıl hatırladım. Kulübede yere vurulan küreğin *gümbürtüsünü* hepimiz duyabiliyorsak, böyle bir çığlığın sesi de yeterince uzağa taşınacaktı.

Skye daha önce de yaptığı gibi elini Emma'nın omzuna koymak için uzandı. April'ın yalvarma ve susma sesleri arasında, "Tatlım, ağlamayı kes," dedi.

İster April'ın ister Skye'ın çabalarıyla olsun, Emma gözyaşları içinde dudağını ısırdı ve ağlamayı kesti.

İlk başta, belki de paçayı kurtardığımızı düşündüm. Belki de duymamıştır. Belki de yeterince uzaklaşmıştık. En az bir saattir yürüyorduk. Ama beş dakika geçmeden Brecia bize yetişti.

"Geliyor," dedi basitçe. "Minibüste."

Skye ve ben çaresizce birbirimize baktık. "Minibüste mi?" Ağaçların arasında bizi kovaladığını hayal etmiştim.

Sanki bir işaretmiş gibi, ağaçların arasında bir yerde, toprak yolda lastik sesi olması gereken uzak bir gümbürtü duyduk. Arabayla geldiğimiz yola ne kadar yaklaşmış olabileceğimizi merak ediyordum ama April yolu bulmak için acele ediyor gibi görünmüyordu. Henüz değil.

Brecia, "Sanırım onların önüne geçmeye çalışıyor," diye cevap verdi. Sesinin tizliği ormanı daha az yangın yeri gibi hissettirmek için hiçbir şey yapmadı.

Hepimiz April'a baktık, o da uzaktaki sesi net bir şekilde duymuştu. Kızlar henüz fark etmemişti. Ağaç gövdelerinin ve dağınık açıklıkların oluşturduğu karmaşayı taradı ve sonra usulca kızlara seslendi. "Sanırım böğürtlenler biraz daha ileride!" Geyik patikasında yoldan ve uzaktaki aracın sesinden daha uzağa giden bir çatalı işaret etti.

Kimmie ve Emma da onu takip ediyordu ama öğle yemeği için eve gitmeyi sormaya başlamalarının an meselesi olduğunu biliyordum. Biri çam iğnelerinden oluşan halıda kaymadan ya da patikayı kirleten düşmüş bir dala takılmadan önce ya da üçü yoldan yeterince uzaklaşmadan önce April yola nasıl geri döneceğini şaşırdı. Gözlerini kısarak güneşe bakmaya devam etti, sanırım yolda kalmaya çalışıyordu. Ama kızları engellerin etrafından dolaştırmak, yoldaki lastiklerin uğursuz sesini takip etmek ve yola devam etmeleri için uzun bir moral konuşması yapmak arasında, bu kolay olamazdı.

su bile getirmemişlerdi. Ya da ceket. Şu anda dışarısı yeterince güzeldi ama hava kararDığında öyle olmayacaktı. Dağlarda tek başıma geçirdiğim o ilk gecenin her ayrıntısını hatırladım. Çakalların parlayan gözlerini. Karanlıkta kırılan dalların sesleri. Tamamen ve tamamen yalnız olduğum hissini. Ve *ölmüştüm.* Artık hiçbir şey bana dokunamazdı. Gözlerimi güneşten ayırmadım, gökyüzünde yüksekte kalmasını diledim. İlerlemelerini diledim.

April'ın gülümsemesi stresin gerginliğini göstermeye başlamıştı bile. Ve çıkış yolunu bulmak için hâlâ saatlerimiz vardı. Tabii önce o bizi bulmazsa.

Lastiklerin sesi yaklaştı, ancak sesin taşınma şekliyle ne kadar yakın olduğunu bilmek imkansızdı.

Sonra aniden ses kesildi.

April kızları yolun aksi yönündeki çalılık patikanın bir başka dalı boyunca ilerletti.

Kasabaya doğru ilerlemiyorduk ama birdenbire bunun bir önemi kalmadı. Çenesinin çirkin duruşunu ve gözlerindeki öfkeyi hayal edebiliyordum. Bagaja ne attığını bilmiyordum ama bize doğru tek başına, ölümcül bir niyetle ilerlediğini biliyordum. Ve koşarken iki küçük kızı da yanında götürmüyordu.

April gözlerini kapadı ve çenesini sabitledi. Bir an için maskesinin düşmesine izin verdi ve önündeki küçük sarışın kafalara baktı, hala özenle - yavaş da olsa - yol boyunca ilerliyorlardı.

Zaman yoktu. Bir şekilde daha hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

"Kızlar," diye ciddi bir seslenişle onlara seslendi ve onlar da oldukları yerde durup arkalarını döndüler. April'ın bu sesi onlara karşı kullanmadığı benim için bile açıktı.

"Anne?" Kimmie söze başladı ve April onun sözünü kesti.

April başını salladı. "Benim için bir şey yapmana ihtiyacım var ve korkacak zamanımız yok. Çünkü bu bizi yavaşlatır."

Hem Kimmie hem de Emma şimdi ona korku dolu gözlerle bakıyorlardı. Brecia ve Skye da aynı ifadeyi takınmış, onlara ne söylemek üzere olduğunu tahmin etmeye çalışıyorlardı.

April derin bir nefes aldı. "bir ayı var. Bu yüzden olabildiğince hızlı ve sessiz koşmalıyız, tamam mı?"

Brecia Emma'nın yanına geçerken Skye içgüdüsel olarak Kimmie'nin yanına geçti. Brecia ona, "Annenin sözünü dinle," dedi ve Skye da aynı sözleri mırıldandı.

Şanslarına, hiçbir küçük kız durup ağlamadı ya da soru sormadı. Ayıları, çam kozalağı insanlarıyla oynarken bazen söyledikleri şarkılardan ve April'in yataklarında onlara anlattığı hikayelerden tanıyorlardı.

April kaç derse kaçarlardı.

OceanofPDF.com

45. BRECIA

CASCADE, IDAHO

Kızların bundan sonra bu kadar hızlı hareket etmeleri beni gerçekten etkiledi.

Eğer April hakkında bir şeyler biliyorsam, şu anda kızlara yalan söylediği için kendini dövüyordu. Onları korkutup kaçırttığı için. Daha önce kaçmadıkları için. Bir ayı icat ettiği için.

Ama ona sarılmak istedim. Tam olarak doğru şeyi yapmıştı.

İki küçük kıza bir ayıdan çok daha kötü bir şeyin onları patikalar boyunca açıklayacak zaman yoktu, nefes nefese ormanın içlerine doğru ilerliyorlardı ama durmuyorlardı.

Birkaç saniyede bir arkama bakıyor, onu arkamızda görmeyi bekliyordum. Kovalamacanın sonu anlamına gelecek dalın kırılmasını bekliyordum. Ama yavaş yavaş ağaçların sıklığı azaldı ve dağın eğimi yumuşayarak inişli çıkışlı bir araziye dönüştü. Ağaçların tepelerinden daha fazla gün ışığı süzülüyordu ve devrilen kütüklere takılma korkusu olmadan hareket etmek daha kolaydı.

April sonunda kızların ellerini tuttu ve onlara durmalarını söyledi. Dinlenmeleri gerekiyordu. Yüzleri kıpkırmızıydı ve yanaklarındaki tozda ıslak izler çizgiler oluşturuyordu.

"Ayı hâlâ arkamızda mı anne?" Emma korkuyla arkalarındaki ağaçların arasından bir ileri bir geri bakarak sordu.

April onun elini sıktı ve kesik kesik bir nefes aldı. "Ondan kaçıyoruz bebeğim. Seninle gurur duyuyorum. Birinden yardım alacağız, tamam mı?"

"Sonra da babam için geri mi dönelim?" Kimmie gözyaşları içinde sordu, piçi kendi başının çaresine bakması için geride bıraktıkları için perişan olduğu belliydi.

Skye başını salladı ve arkasını dönerek uzakta bir yol izi olup olmadığını kontrol etti. Ne kadar koştuğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kendime yaklaşıyor olmamız gerektiğini söyledim. Güneş ufka doğru alçalıyordu ve kızlar bir saatten fazla bir süredir durmadan koşuyorlardı, öncesinde de epey yürümüşlerdi.

April kendinden emin bir şekilde başını salladı ve bir eliyle terli saçlarını geriye doğru taradı. "Onun için endişelenmene gerek yok tatlım. Birkaç saniye daha dinlen, sonra yola devam edeceğiz."

* * *

Sonunda Skye sevinçle ana yola varmak üzere olduğumuzu duyurdu. Asfalt 55. Otoyol sapağı hâlâ en az bir mil uzaktaydı - o önden koşuyordu - ama hemen elimizin altındaydı. Bu tempoda devam edersek yarım saatimiz daha vardı. Başaracaktık. Kızlar bitkin düşmüş ve terden sırılsıklam olmuşlardı. Her kısa molada April'ın elleri titriyor, kat ettikleri yolu tarıyordu. Onları bulması halinde yapacağı konuşma için alıştırma yaptığını biliyordum. Ama söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını ben de en az onun kadar biliyordum. James ayı lafını yutmazdı. Ayının kendisi olduğunu biliyordu.

"Kasabaya ne kadar yakınız diye baktım, hiç de uzak değilmiş," dedi Skye. "Belki yol boyunca beş mil daha? Çocukları olan beyaz bir kadın. Biri duracak ve onları götürecek. Birine işaret verecektir, değil mi? Sonra da polisi arar?"

Gülümsedim, kutlamaya hazırdım. Tam o sırada April aniden yere düştü, Kimmie ve Emma şok içinde ona bakarken yere kapaklandı.

İlk başta bayıldığını düşündüm. Mantıklı olurdu. Saatlerdir hayatı için koşarken hiçbir şey içmemişti.

Yine de hareketsiz yatmıyordu. Kızlara yanına yatmalarını işaret etti ve onlara ayıdan bahsederken kullandığı ses tonuyla sessiz olmalarını söyledi. Annelerin, ölüm yaklaştığında çocuklarını kanatları altına topladıkları zamandan beri, zor anlarda kullandıklarını hayal ettiğim bir ses tonuyla. *"Sorulara yer yok*" diyen bir ses tonuyla. *En kötüsü yaklaşıyor ve bu sözler tam itaatinizle birleştiğinde güvenlik için tek umudunuz.*

April ve kızları dinlemeyi bıraktım ve dikkatimi tehlikeye çevirdim. Çatlayan dalların ve ağır ayak seslerinin sesi hızla yaklaşıyordu. O bu kadar yakındayken kaçmak boşuna olurdu. Bir saniye bile durup dinlese onları duyacak kadar yakındaydı. Belki de onları çoktan duymuştu.

Meghan ve Skye, April ve kızlarla kalırken ben onunla buluşmak için dışarı çıktım. Omzumun üzerinden geriye baktığımda görebildiğim tek kişi Meghan'dı, kollarını karnına sarmış benim gidişimi izliyordu. Diğerleri bu açıdan tamamen gizlenmişti, devrilmiş bir ağaç gövdesinin yanında birkaç yosunlu kayaya dayanmışlardı.

Yol yönünden geliyordu. Onu gördüğümde, minibüsün dik yamacın tepesindeki dar toprak banket boyunca tehlikeli bir şekilde tünediğini görebiliyordum. Ormanda ilerlerken yola düşündüğümden daha fazla yaklaşmıştık.

Çıkardığı gürültüden habersiz olan James, gömleği ölü bir ağaç dalına takılıp bir kısmı yırtılınca homurdandı. Gözleri önündeki geyik yollarını tarıyor, April ya da kızlardan bir iz arıyordu. Bana doğru çarparken elinde bir şey tuttuğunu görebiliyordum. Hayatta kalma kitindeki çok amaçlı aletti bu: yarısı balta, yarısı çekiç.

Artık numara yoktu. Oyun bitmişti. Bana doğru ilerleyen bu kişide derli toplu, metodik planlamadan eser yoktu. Terden alnına yapışmış saçları keçeleşmiş ve vahşileşmişti. Gözleri sert ve öfke doluydu. Artık oynanacak oyun ya da bekleyecek zaman yoktu. April ona ihanet etmişti. Adam onun işini bitirmeye hazır olmadan önce kaçmıştı. Ve onları bulur bulmaz üçünü de öldürecekti.

O anda ne düşündüğünü bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. Ama yanımdan geçerken, başını bir o yana bir bu yana sallayıp araziyi incelerken, çaresizlik ve öfkenin kalın dalgalar halinde aramızdaki havaya yayıldığını hissedebiliyordum.

Bu çaresizlik bulabildiğim tek teselliydi. Saatlerdir o lanet minibüsle bu toprak yolda bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu ama başarılı olamamıştı. Belki, sadece belki, onları yolun yakınında bulamayınca geri dönüp biraz daha ilerleyecekti.

Ama bir öfke homurtusu daha çıkararak hızla ilerledi. Onu takip ettim, onları bulursa onu durdurmak için hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüzdüm.

OceanofPDF.com

46. GÖKYÜZÜ

CASCADE, IDAHO

İlk başta April ve kızlarla birlikte saklandım, yaklaştığını duydukça korku beni bir diş macunu tüpü gibi sıkıyordu. Beni göremeyeceğini biliyordum ama bir yanım, düşen kütüğün üzerinden başımı kaldırırsam o karanlık gözlerin benimkilere kilitlendiğini emindi.

Meghan benim mantıksız korkularımı paylaşıyor gibi görünmüyordu. Yanımızda olduğu yerde durdu, kollarını çaresiz bir sarılma gibi kendine dolamış, kendini bir arada tutmaya çalışıyordu.

April kızlara bir ayının bizi kovaladığını söylemekte haklıydı. Çünkü geyik yollarında gümbür gümbür ilerlerken, dalları kırarken ve boğazından o öfkeli, korkunç sesi çıkarırken çıkardığı ses tam da öyleydi. Sesi tıpkı bir hayvan gibiydi: Birini parçalamaya kararlı bir hayvan.

Kızlar tamamen hareketsiz ve sessiz kaldılar, tek hareket küçük bedenlerinin titremesi ve göğüslerinin kabarmasıydı.

Kimmie yüzünü toprağa dönmüş, vücudunun büyük bir kısmını April'ın kollarının altına sıkıştırmıştı. Emma kenarda büzülmüş, mavi Elsa gömleği April'ın avuçlarında sıkıca kavranmış, göğsü hızlı ve titrek soluklarla inip kalkıyordu.

Biraz daha uzağa sürüklendi, sonra biraz daha yaklaştı. Süpürüyordu alan.

Bir taş atımı ötede durduğunda, sonunda kendimi tutamadım. Gözlerimi kocaman açarak Meghan'ın baktığı yöne baktım ve onun tam da korktuğum gibi durmuş bize baktığını gördüm.

Zor nefes alıyordu, nefesini tutup önünde çatallanan geyik yoluna bakarken ağzı açık bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Bizi gördü mü? Kızları duydu mu? Fark etmeyebilirdi. Çünkü bu yönde biraz daha ilerlerse yanımızdan geçip gidecekti. Ve onları görecekti.

Sağ elinde, sıkıca kavradığı çok amaçlı aleti tutuyordu. Bakışları önündeki dar yollarda geziniyordu ve ben ne yapmaya çalıştığını görmeye çalıştım.

gördüm.

O yönde hiç ayak izi yoktu. Bozuk zemin yok. Biz patikanın diğer tarafından geliyordu. Bizden bir iz göremediğinden neredeyse emindim. Henüz değil.

Boğazından kısık bir ses çıkardı ve bir adım öne çıktı.

Emma hafif bir inilti çıkardı ve April Elsa tişörtünü daha sıkı kavrayarak biraz salladı.

Durdu ve dinledi, tekrar taradı. İşte o zaman Meghan öne fırladı.

İlk başta Brecia'nın önceki gece mezarları kazdıktan sonra yaptığı gibi ona saldıracağını düşündüm. Ama sonra kulağının yanına geldi.

"Buraya kadar gelemezlerdi. Çok, çok gerideler. Çok uzağa gittin," diye bağırdı ona, gözlerinde görebildiğim vahşilikle eşleşerek.

Dosdoğru önüne bakmaya devam etti. Emma sessizdi. Etrafımızdaki orman sessizdi. Kuşların yeniden diledim, gerçek bir ayının patikadan hepimize doğru yürümesini diledim. Tabii ki yapmadılar. Burada çok daha tehlikeli bir şey vardı.

Sadece sessizlik ve ağır nefes alışının sesi vardı.

Emma'nın yanına kıvrıldım, bir şekilde diğer tarafındaki görünmez tamponu hissetmesini umuyordum. Başka bir ses çıkarmadı ama göğsünün titremesinden sessizce ağladığını anlayabiliyordum.

Kimmie o kadar hareketsizdi ki, April'ın omzunun altına sıkışmıştı, sığ nefeslerini zar zor görebiliyordum. Ağzımı Emma'nın kulağına yaklaştırdım ve inanmadığım güvenceler fısıldadım.

"Ayı seni yakalayamayacak bebeğim," dedim ona. *Ayı beni yakaladı.* "Annen burada ve seni koruyacak." *Bazen kötü şeyleri kimse durduramaz.* "Sadece biraz daha dayan, tamam mı? Sakın ses çıkarma." *Bu tarafa geliyor.*

Çam iğneleri üzerindeki ayak sesleri yeniden başladı. Hazırlandım ve Emma'ya yaklaşmaya çalıştım, Meghan'ın -ve şimdi ona katılan Brecia'nın- geri dönmesi için hâlâ bağıran sesinin altında, yarı inandığım aynı kelimeleri tekrar tekrar fısıldadım. Ormanın bu kısmının boş olduğu konusunda ısrar ediyordu. Geri dönüp geldiği yoldan giderse onları bulacağında ısrar ediyordu.

Sonra o muhteşem sesi duydum. "ANNE-FU-," diye bağırdı hayal kırıklığıyla, kelime zar zor anlaşılıyordu ve içinden geçip bir ulumaya dönüşürken kesiliyordu.

Yola ve minibüse doğru hızla geri dönerken çarpan ayak sesleri bizden uzaklaştı.

April motorun uzaktan gelen sesini ve tekerleklerin toprak yolda çıkardığı fısıltıyı duyana kadar bekledi ve kızları tutmayı bırakıp titreyerek kalktı, gözyaşlarıyla dolu gözlerini dehşete düşmüş iki bebeğine çevirdi.

"Ayı gitti mi?" Kimmie inledi.

Emma titrek bir sesle, "Sanki bir şeyler söylüyor gibiydi," dedi ve o güne kadar gördüğüm en geniş ela gözlerle April'a baktı.

April gözyaşlarını geri kırptı ve ellerini tuttu. "Önemli olan onun gitmiş olması. Ve neredeyse güvende olmamız. İkiniz de çok cesursunuz. Cesur kızlar," diye tekrar fısıldadı sözcükler boğazına takılırken. "Benimle bir kez daha koşabilir misiniz?"

İki sarışın başını salladı.

Başımı kaldırıp Brecia ve Meghan'a baktım, hâlâ onun birkaç dakika önce durduğu yerde duruyorlardı; hepimizin büyük kütüğün yanında çömeldiği yerden bir taş atımı uzaktaydılar.

Havada yeni, çelik gibi bir kararlılık vardı. Meghan artık kendine sarılmıyordu. Hatta az önce alev almış gibi görünüyordu. Brecia'nın yüzündeki yarı gülümsemeden o da bunu hissedebiliyordu.

Terazi devriliyordu. Henüz inmemişlerdi. Ama görünmez ellerin küçük bir baskısıyla devriliyorlardı.

OceanofPDF.com

47. MEGHAN

CASCADE, IDAHO

Otoyol 55'in sapağına yaklaştığımızda güneş batıdaki sırtın altından yeni batıyordu ve vadiyi gün batımı öncesi kasvetine büründürüyordu.

April son birkaç dakikadır Kimmie'yi taşıyordu. Emma April'ın gömleğinin arkasına tutunmuş, adrenalinin etkisiyle tökezleyerek ilerliyordu. Üçü de düşmeye hazırdı.

Ama sonunda . April birini durduracak, o da toza bulanmış ve nefes nefese kalmış iki küçük kızı olan bitkin genç anneye acıyacaktı. Polis çağrılacaktı. Kızlar güvende olacaktı. Her şey bitecekti.

Hepimiz asfaltın aşağısında bir yerden yaklaşan bir aracın sesini duyabiliyorduk, lastikleri 55. Otoyol boyunca pürüzsüz yüzeyde hızla ilerliyordu.

Ses yaklaştıkça April Kimmie'yi Emma'nın yanına koydu. "Hemen döneceğim, tamam mı? Sen burada bekle."

Hem Emma hem de Kimmie panikleyecek gibi görünüyorlardı.

Anlamıştım.

Yalnız kalmak şu anda cazip bir seçenek değildi.

April yolun kenarını, dik bir yokuşu işaret etti. "Birkaç metre ötede olacağım. Beni görebilirsiniz. Ama acele etmem gerek." Onlar itiraz edemeden döndü ve kenarından bakmak için dik banketin kenarına tırmandı.

Brecia ve Skye kızların yanında kalıp fısıldayarak teselli ediyorlardı. April'la birlikte çökmekte olan bankete tırmandım ve derinleşen gölgeler içinde yola baktım.

Araç virajı dönerken April gözlerini iyice kıstı.

Belirsiz şekil bize doğru ilerlerken kalbimin sıkıştığını hissettim. Farları açıkken, yolun hemen kenarına gelene kadar ne tür bir araç olduğunu söylemek zor olacaktı. Bir SUV muydu? Kamyon mu? Bir minivan mı?

Kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu.

Brecia, Skye ve ben minibüsün farlarını ve arka lambalarını garaja geri koymuştuk. Ama bu gündüz vakti olmuştu. Anladığım kadarıyla kimse fark etmemişti bile. Ve kulübeye vardığımızdan beri kimse minivanı kullanmamıştı.

James'in karanlıkta yolun kenarından gideceğini ummak çok fazlaydı. Carson'ların acil durumlara hazırlıklı olma eğilimleri göz önüne alındığında, muhtemelen minibüsün içinde bir yerlerde yedek ampulleri vardı.

Hepimizin bildiği gibi, herhangi bir far kümesi o olabilirdi. Ve eğer minibüsse -ve James'se- April görüş alanından çıkmaya vakit bulamadan onu görürdü.

Bu yüzden saklandı, toz ve küçük çakıl taşlarından oluşan bir sprey omuz setinden aşağı ve saçlarına damlarken gözlerini kapattı.

Tek gerçek seçenek ilerlemeye devam etmekti.

April setten aşağı inip ellerini tuttuğunda kızlar soru sormadı. Onları setin alt kısmı boyunca yönlendirmeye başladı, dik yükselti düzleştiğinde ve duyulacak tekerlek sesleri ya da görülecek farlar olmadığında daha kolay bir yol için yola doğru ilerledi.

Bazı açılardan, karanlığın örtüsü rahatlatıcıydı. Birinin farlarının parıltısına yakalanmadığımız sürece April ve kızlar artık görünmezdi. Ama başka bir lastik seti daha yaklaşıp April kızları dar omuz çıkıntısının yetersiz örtüsüne geri çekip herkesi seyrek çalıların arasına sıkıştırdığında, hem Kimmie'nin hem de Emma'nın ciddi bir şekilde ağlamaya başladığını duydum.

"Hep kaybolacak mıyız?" Emma hıçkırdı. "Ormanda uyumak zorunda mı kalacağız?"

"Bu cızırtılıydı. Ayı nerede?" Kimmie, şimdi çalıların kızgın yaralarıyla hafifçe çaprazlanmış olan yüzünü sıvazlarken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ağaçların karanlığında gözden uzak bir yerde bir dal kırıldığında sözleri küçük çığlıklara dönüştü.

April onu kucağına aldı ve Emma gömleğine tekrar yapıştığında karşılık vermeden tökezleyerek ilerledi, bir kayaya takılarak neredeyse hem April'i hem de Kimmie'yi deviriyordu.

April'ın bu şekilde daha ne kadar devam edebileceğinden emin değildim. Görünürde net bir son yoktu. Hâlâ bir yırtıcının hedefindeydi. Ve

O hâlâ tamamen erimenin eşiğindeki iki küçük kızın tek koruyucusuydu. İzlemesi bile ıstırap vericiydi.

Her nasılsa ekibimiz, tepemizdeki yüksek çamların arasından kıvrıla kıvrıla, alçalıp alçalan yolun çökmekte olan dar banketi boyunca dayanılmaz bir yavaşlıkla ilerledi. Sadece April ve Emma'nın hafifçe çıtırdayan ayak sesleri, ara sıra yaklaşan araçların vızıltısı, karanlıkta dalların kırılması ve Kimmie ya da Emma tekrar sızlanmaya başladığında Skye, ben ya da Brecia'nın cesaretlendirici fısıltılarıyla bozulan bir sessizlik içinde ilerledik.

Annelerin bebeklerinin üzerinden arabaları kaldırdığına ya da Oregon Yolu'nda bir kurt sürüsüyle savaştığına dair duyduğum hikâyeleri düşündüm. Bunların hep masal olduğunu ya da en azından sıra dışı olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi düşündüm ki, belki de nadir olan şey sadece kapınızdaki kurt sürüsü ya da çocuğunuzun üstündeki arabaydı. Belki de bu güç, bu insanüstü güç hep oradaydı, gizliydi. Kendi annemi ve bir gün birbirimizi tekrar bulduğumuzda ona bu anı nasıl göstereceğimi düşündüm. Beni de bu imkansız mesafeye taşıyacağını bildiğimi ona nasıl söyleyeceğimi.

Brecia aniden "Bak!" demeden önce bir saat geçmiş olmalı. Şunu görüyor ?"

Düzleşerek uzun bir piste dönüşen yolun aşağısına baktım. Banket genişlemiş, uzun otların çevrelediği bir tür çayıra dönüşmüştü. Uzakta, dar otoyolu çevreleyen çamların ötesinde ufuk belli belirsiz parlıyordu.

"Sanırım bu Cascade," dedi Skye, çayırı ve ilerideki ağaçları tarayarak. "Bunlar far değil. Güneş batalı o kadar uzun zaman olmadı. Bunlar şehir ışıkları."

April da onları gördü, yüzündeki acımasız ifade aniden biraz olsun rahatladı. Hızını artırdı ve bir eliyle Kimmie'yi bırakıp Emma'nın omzunu sıktı. "Bebekler, neredeyse vardık. Uzaktaki ışıkları görüyor musunuz? Yakında güvende olacağız. Çok yaklaştık. Sadece benimle kal, tamam mı? Sadece biraz daha."

OceanofPDF.com

48. BRECIA

CASCADE, IDAHO

Cascade'in eteklerindeki küçük sedir ağacı bina -Big Cat Mountain Lodge- neon ışıklarla aydınlatılmıştı ve parlayan panosunda "Idaho'nun En İyi Kaburgası" yazıyordu. Onun ötesinde, sık çamların arasından, otoyolun ilerisinde medeniyet vaat eden daha fazla benekli ışık vardı. Ancak ışıklarla parlayan ve birkaç araçla çevrili rustik bar ve ızgara en yakın olanıydı.

Yaklaştıkça April karanlıktaki her bir gölgeyi ve şekli daha fazla inceledi. Toprak otoparkın kenarındaki ağaçlara yaklaştığımızda, birkaç dakika boyunca gözlerini kısarak otoparktaki on kadar aracın her birine baktı ve minibüsün şeklini aradı.

Çok yaklaşmıştık. Ama onun bir şekilde kasabaya geldiğinden şüpheleniyorsa, gideceği yer burasıydı.

Skye hepimizin geçici olarak gördüğü şeyi doğrulamak için park yerine doğru ilerledi: Minivan görünürde yoktu ve bir telefon ve yardım sadece birkaç adım ötedeydi.

Kimmie canlandı ve omzunun üzerinden Büyük Kedi Pansiyonu'nun kapısından gelen parlak ışıklara ve müzik sesine baktı. "Başardık mı?" diye sordu küçük bir sesle.

"Başardık," dedi April titrek bir sesle, hâlâ otoparkın kenarındaki gölgelerde durduğu yerden kıpırdamadan.

Skye otoparktaki küçük araç topluluğundan, "Gerçekten burada olduğunu sanmıyorum," diye seslendi. "Gerçekten başarmış." Havadaki rahatlama helyum gibi hissediliyordu, April ve kızları kuşatıp aceleyle içeri girerken hepimizi kaldırıyordu.

Kapıyı kavrayıp kızlarla birlikte barın turuncu ışıltısına doğru kayarken hissettiğim coşku, hayatımda hissettiğimi hatırlayabildiğim neredeyse her şeyden daha baş döndürücü, daha zengin ve bir şekilde daha derindi.

Binanın dışındaki sundurma ışıklarının patlamasını bekliyordum. Bunun yerine, ani bir dalgalanmayla daha da parladılar ve tüm binayı aydınlattılar.

Park yeri.

Mutluluk içinde Skye ve Meghan'a baktım.

Başardıklarına şüphe yoktu. Ve en azından benim zihnimde, onları buraya getirmek için teraziyi küçük bir şekilde eğdiğimize dair hiçbir şüphe yoktu.

Geçmişi değiştirmek ya da bu karanlık geceye yol şiddeti düzeltmek mümkün değildi. April ve kızların burada olduğumuza dair en ufak bir fikirleri bile yoktu. Ama bu gece hiçbirimizi göremeyeceklerini bilmek bile kendimi bildim bileli hissettiğim en büyük mutluluktu. Bundan on yıllar sonra, belki hepimizin karşılaşacağını hayal ettim. Ama ancak hepimizi birbirimize bağlayan canavardan uzakta uzun bir sürdükten sonra.

Hayallere daldığım için April'in kapının hemen önünde durduğunu fark etmedim bile.

Çünkü sadece birkaç metre ötede, barda oturan James'ti.

OceanofPDF.com

49. GÖKYÜZÜ

CASCADE, IDAHO

Barın sonuna doğru park etmişti, vücudu kapıya doğru dönüktü. O an için yüzü, önündeki bardan boş bira bardağını almak üzere olan barmene doğru çatık kaşlarla çevriliydi.

Onu dışarıda, karanlıkta ararken hayal etmiştim. Onun yerine buraya gelmişti ve tam da bu anı bekliyordu.

Kısa sürede görünüşünü değiştirmek için elinden geleni yapmıştı. Onu olduğundan çok daha iri gösteren devasa, kabarık bir palto giymişti. Islak görünen saçları geriye doğru taranmış, kafa derisine doğru kayganlaşmıştı. Ve April'ın araba kullanırken arabada bıraktığı gözlüklerden birini takıyordu. Umarım gözlerine zarar vermişlerdir. Eski zamanların üçkağıtçı araba satıcılarına benziyordu. Korkutucu olmasaydı çok komik olurdu.

Eğer April onu tam o anda fark etmeseydi -hem Kimmie'yi hem de Emma'yı kucaklayıp köşeyi dönerek restoranın içine dalmasaydı- April onu görecekti. Gözlerini devirip boş bardağı tezgâhın üzerine bırakan barmenle tartışması birkaç saniyeden fazla sürmemişti.

Olduğum yerde kaldım ve gözlerinin sallanan kapıya kilitlenmesini, sonra da restorana doğru kaymasını izledim.

"Geliyor!" April ve kızları takip eden Brecia ve Meghan'a bağırdım.

Ama köşeyi dönüp kafasını restorana soktuğunda April ve kızlar tuvalette kaybolmuşlardı.

Ben ona ters ters bakarken tekrar bara oturdu ve gözlerini tekrar kapıya dikerek beklemeye başladı.

Kapana kısılmıştık. Tekrar. Onu görürse bu halka açık ortamda ne yapmaya hazır olduğundan emin değildim. O koca paltosunun içine sakladığı bir silahı var mıydı? April ve kızları kapıdan çıkarıp gecenin karanlığında "deli eş" kartını mı oynayacaktı? Ona arka çıkılmıştı.

O kadar köşeye sıkışmıştı ki kulübeden ayrılma riskini göze almıştı. Ne pahasına olursa olsun onlarsız gitmeyecekti.

Neler yapabileceğini biliyordum. Ama uykulu bar ve ızgarada başka kimse bilmiyordu. Elbette, biraz dikkat ve endişe çekebilirdi. Aile içi kargaşayı mazur göstermek için cazibesini kullanması gerekebilirdi. Kimse bunu anlayacak mıydı? Kimse onu durdurmaya çalışır mıydı?

Bardaki genç çiftin polisi arayacağına inanmak istedim. Tuzlu ve biberli bıyıkları olan huysuz barmenin April'ın kolunu tuttuğu anda onu yere yatıracağına. Arkadaki masanın etrafında toplanan kamuflajlı avcılar, yerde duran ve içinde -belki de- bir tür silah bulunan sırt çantasına uzanacaklar ?

Böyle olmayacağını zaten biliyordum. Kızlar bir ayıdan korkuyorlardı, babalarından değil. Onu görür görmez rahatlamış bir şekilde ona doğru koşarlar, küçük kollarını beline dolarlar ve April durmaları için çığlık atarken ondan uzaklaşırlardı. James üçüyle birlikte kapıdan otoparka doğru gözden kaybolurken, kızlar korku içinde ona sarılırken ve April çırpınırken April'ın görünüşte çılgınca davranışı için özür dilerken müşterilerin endişeli bakışlarının azaldığını hayal edebiliyordum. Barmen, genç çift ve avcılar "Bu da neydi böyle?" dercesine ihtiyatlı bakışlar atıyor ve sonra tereddütle biralarına ya da hamburgerlerine geri dönüyorlardı. Daha sonra, haber için kendileriyle röportaj yapıldığında, "Onda bir terslik olduğunu biliyordum" diyeceklerdi. Yine de şimdilik ona şüpheyle yaklaşıyorlardı. Bir yabancının işine karışmak için ispat yükümlülüğü yüksekti. Hâlâ hayatta olsaydım muhtemelen farklı bir şey yapmazdım.

OceanofPDF.com

50. MEGHAN

CASCADE, IDAHO

April tüm banyonun sürgüsünü kilitledikten sonra kızları odanın en ucundaki büyük engelli kabinine çekti. Donuk yorgunluk gitmiş, yerini çılgınca, vahşi bir çaresizlik almıştı.

Kızlar şaşkınlık içinde ona bakıyorlardı. Onlara göre bu gün, aceleyle banyoya girmeleriyle sonuçlanan saçma sapan, yorucu bir güç gösterisi olmuştu. "Anne, neden hepimiz buradayız?" Kimmie şaşkınlık içinde pis kabinin etrafına bakarak sormaya başladı. Yine gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. Kırmızı yanakları çizgi çizgi kahverengi izlerle kaplıydı. "Bir bardak suya ihtiyacım var. Acıktım."

April iki kızı da kirli zemine yatırırken tüm vücudu titriyordu. Emma hiçbir şey söylemedi. Her şeyden çok taşındığı için şaşkın görünüyordu. Kaç yaşında olduğundan hâlâ tam olarak emin değildim - belki yedi? - ama uzun zamandır böyle kucağa alınmadığını tahmin edebiliyordum.

Skye banyo kapısındaki çatlaktan içeri süzüldü ve menteşenin altına saçıldı. "Onları görmediğinden eminim. Orada oturmuş, kapıyı izliyor."

April uzanıp Kimmie'nin saçlarını düzeltti ve herkesin önce tuvaleti kullanması gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı. Kimmie ve Emma birbirlerine baktılar ama April kabinden çıkıp kapıyı arkasından kapatırken itaatkâr bir şekilde tuvalete doğru ilerlediler, gözleri banyonun duvarlarında geziniyordu, sanki içeri girerken bir şekilde fark etmediği bir arka çıkış olabilirmiş gibi.

Çınlama sesi banyodaki sessizliği doldururken April lavaboya doğru ilerledi ve aynadaki yansımasına baktı.

Birkaç saniye sonra biri kapıyı çaldığında irkildi ve başını iki yana salladı, gözlerinin kenarlarında yaşlar birikmişti. Bir kadın sesiydi bu. "Orada her şey yolunda mı?"

April tereddüt etti, gözleri hâlâ aynaların üzerinde ve odanın içinde çılgınca geziniyordu. "Bekle, tamam mı? Bir saniye."

Aynaların yanında, yerel havai fişek gösterisi, köpek gezdirme, tekne kiralama, ATV satışı, bebek bakıcısı kaplı bir mantar pano vardı. Her zamanki küçük kasaba dökümtüleri. Sanki kağıt havlu bittiğinde birinin ellerini kurulamak için kullanılmış gibi bazıları su lekesi içindeydi.

"Neden onları içeri almıyor? Onlardan polisi aramalarını istemiyor?" Brecia hayal kırıklığı içinde sordu.

Skye başını salladı. "O kadar basit olduğunu sanmıyorum. Ya buraya geri döndüğünde o kadının polisi aradığını ve tuvaletin kapısında durduğunu görürse? O aptal değil."

April aynanın yanına gidip mantar panoyu yakından incelerken Brecia bunu düşündü. Arka plandaki çınlama sesi hâlâ . "Tamam ama kapıyı kilitli tutarsa, o kadın geri döndüğünde olay çıkar mı? Onu buraya çekip sonra da kapıyı kilitleyemez mi? Telefonu vardır, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ya çığlık atarsa? O hiçbir şey bilmiyor. Biri beni banyoya çekip kapıyı kilitlese ben de çığlık atardım. O duyacaktır."

Biz tartışırken April'ın gözlerindeki paniğin çelikleşmesini izledim. Mantar panodan uzaklaştı ve hızla banyo kapısına doğru yürüdü, kilidi açtı ve sonra diğer tarafta yaşlı bir kadını ortaya çıkarmak için sadece bir çatlak açtı.

Mantar panoda April'ın baktığı yeri inceledim ve nefesim kesildi. Brecia ve Skye su lekeli kâğıt tabelayı benimle aynı anda görmüşlerdi.

İyi gitmeyen bir randevuda mı? Bardan Andrea'yı iste. Eve sağ salim dönmeni sağlar.

Skye ve Brecia'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Bu işareti daha önce nerede gördüğümü biliyorlardı, çünkü onlara Gracie'nin yerindeki o gecenin anısını göstermiştim.

April titrek bir ifadeyle gülümseyip kadını işaret ederken banyodaki floresan ampul titredi, gözleri kapı aralığının ortaya çıkardığı bar şeridinde gezindi.

Kapının önünde tereddüt eden kadına baktım. Kırklı yaşlarının ortalarında görünüyordu. Kutu kırmızısı saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve üzerinde büyük boy siyah bir Idaho Eyalet Üniversitesi eşofmanı ile gri bir eşofman altı vardı. Kapının arkasına çekilmiş olan April'ı incelemek için ona doğru baktı.

Büyük banyo kabini açılıp Kimmie ve Emma dışarı çıkarken April sağına baktı. "Bir saniye, bebekler." Kadına geri döndü. "Lütfen, bana yardım edebilir misiniz? Bu gerçekten çok önemli. Barmene Andrea'ya tuvalette ihtiyaç olduğunu söyleyin. Lütfen sadece bunu söyleyin. Başka bir şey söylemeyin, tamam mı? Başka bir şey yapmana gerek yok." April'ın gözleri kadının yüzünde bir ileri bir geri gidip geliyor, tepki vermesini bekliyordu. Yüzündeki şaşkın ifadenin şüpheciliğe dönüşmesini bekliyordu. Kadının yavaşça geri çekilmesini ve yüksek sesle garsona banyoda deli bir kadın olduğunu söylemesini bekledi.

Idaho Eyaleti tişörtü giyen kadın, dağdan yuvarlanmış gibi görünen Kimmie ve Emma'nın arasına baktı. Aslında yuvarlanmışlardı. April da vahşi ve çılgın görünüyordu. Bütün bu durum bir şeylerin çok yanlış olduğunu haykırıyordu. Bayanın burada neler olup bittiğini anlamaya çalışırken bir yandan da tuvaleti kullanması gerektiğini düşündüm. Yavaşça başını salladı ve geri çekildi. "Tamam, tatlım. Bekle."

"Teşekkür ," diye fısıldadı April, sonra kapıyı kapatıp yeniden kilitledi.

* * *

Sadece bir iki dakika sonra kapının hafifçe vurulduğunu duyduk.

April menteşeyi dinleyip beklemesine rağmen yine de gerildi ve gözleri kapının koluna kaydı. Kimmie ve Emma soru sormayı bırakmış, banyo lavabosundan avuç avuç su alıp ağızlarına götürüyorlardı.

Genç bir kadın sesiydi. "Andrea? Orada mısın?"

O sözleri söylediğinde ve April onu içeri almak için kapıyı açtığında, Skye ve Brecia'ya zaferle baktım. Eğer ağlayabilseydim, kesinlikle ağlardım.

Garson kız on sekiz yaşından büyük olamazdı. Skye ile aynı yaşlarda. Ama April, Skye'ın kritik kısımlarını fısıldarken

Kimmie ve Emma'nın duymasını engellemeye çalışarak, ciddiyetle dinledi ve bana onun da bazı şeyler gördüğünü söyledi.

Garson April'in kolunu güven verici bir şekilde sıktı ve ona tuvaletin kapısını yeniden kilitlemesini söyledi. Sonra da restoranın içinde kayboldu.

Brecia, Skye ve ben onu takip ettik. Hâlâ restoranın ön tarafına yakın bir yere park etmiş, kapıya bakıp bir bardak su yudumlayan James'e göz ucuyla baktı. Sabırsızca gerindi ve garson kızla kısa bir süre göz göze geldi.

Gözlerini ondan ayırmadı ya da yürümeyi bırakmadı. Bunun yerine restoranın arka tarafına doğru yürüdü, çantasını ve cep telefonunu ortaya çıkarmak için bir dolap açtı ve polisi aradı.

* * *

Kırmızı ve mavi yanıp sönen ışıklar bar ve ızgaranın pencerelerinden göründüğünde James sakinliğini korudu. Ayağa kalkmadı. Karanlık otoparktan geçip restoranın ön kapısından içeri giren polis memurlarına bakmak için boynunu eğmedi.

Ona doğru yürüdüklerini gördüğünde bile tepki vermedi. Sanırım hâlâ onun için gelmemiş olma ihtimalleri olduğunu düşünüyordu. Buraya başka biri için gelmiş olabilirlerdi. Ne de olsa bu önemsiz kasabada birinin onu tanımış ya da minibüsü her nereye sakladıysa görmüş olma ihtimali çok düşüktü.

Nisan ayının geçip gittiğinden haberi yoktu. Sakallı, sırık gibi bir subay ona ayağa kalkmasını ve ellerini başının üzerine koymasını emrettiğinde yüzünde beliren ifade hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Karısını beklediğine dair saçmalamaya başladığında gözleri önce şokla sonra da öfkeyle açıldı. Neden taciz ediliyordu? Neler oluyordu?

Memur ona, "James Carson, Meghan Campbell'ı öldürmekten tutuklusunuz," dedi. "Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir. Avukat tutma hakkına sahipsiniz..."

Brecia ve Skye'ın yanımdan kayarak kollarını benimkilere doladıklarını hissettim. Barın üzerindeki dekoratif Edison ışıkları daha parlak bir şekilde parlıyordu. Bar, birkaç dakika önce

sesler ve takırtılarla doluyken, aniden öyle bir sessizliğe bürünmüştü ki, birkaç saniye boyunca tek ses subayların hışırtısı ve ahşap zemin üzerindeki ayak sesleriydi. Avcılar ona acıyarak ve eğlenerek sırıttılar. Bardaki genç çift dehşet içinde ona bakıyordu. Polisi çağıran garson kız, restoranın arka tarafından, mutfağa yakın bir yerden, acımasız bir memnuniyetle onu izliyordu.

James ağzını kapattı, memurlar onu dışarı çıkarırken kafasını sağa sola çevirdi, gecenin içinde hâlâ banyoda kilitli olan April'ı boşuna aradı.

Sanki çok ama çok uzun zamandır nefesimi tutuyormuşum gibi içimde bir şeylerin gevşediğini hissettim. İçimden zıplamak ya da sevinç çığlıkları atmak gelmedi. O tür bir mutluluk değildi. Bunu tarif edebilmemin tek yolu, Bubbie öldüğünde başucunda ona veda ettiğimde hissettiklerimdi. Zamanında yetiştiğim için rahatlamıştım. O anda o odada sevdiğim insanlarla birlikte olduğum için minnettarım. Ve neredeyse diğer her şey için yıkılmıştım.

OceanofPDF.com

51. BRECIA

CASCADE, IDAHO

Emma'nın boş barda Kimmie'nin sosisli sandviçine bir sıra ketçap ve hardal sıkmasına yardım edişini izledim. İnanılmaz bir şekilde iki kız da tekrar gülümsüyordu. Hâlâ babaları hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Hâlâ bütün gün kaçtıkları gerçek canavarın o olduğunu ; sırf hayatları boyunca burunlarının dibinde uyguladığı şiddetin kurbanı olmaktan kaçmak için onları ormandan, geceden geçirip kirli bir tuvalet kabinine sokmuştu.

Bir gün April onlara söylemek zorunda kalacaktı. Bundan kaçış yoktu. Ama o konuşma sırasında orada olamayacağımdan şüpheleniyordum. Kimmie ve Emma'nın küçük kız yüzlerine ve kabarık saçlarına baktıkça seviniyordum. Kalplerinin paramparça olduğunu görmek istemiyordum. April'ı personel odasında polisle otururken, gözleri kızarmış ve tüm vücudu titrerken görmek yeterince zordu.

Polis, Boise'den gelen Dedektif Domanska'nın olay yerine gelmesini beklerken, bar ve ızgaranın personel odasında onun ilk ifadesini alıyordu. Eyalet çapındaki insan avı sona ermişti ve James ilçe hapishanesine götürülüyordu.

April'a, James'le birlikte yaşadıkları tüm ev, bilgisayar, sosyal medya hesapları ve telefon kayıtları için arama emri çıkarttıklarını söylediler. Yapbozun parçaları bir araya geliyordu. Henüz bulamadılarsa bile MatchStrike.com'u bulacaklardı. Bu da demek oluyordu ki, takma adlar ve hayalet hesaplar arasında yeterince derine inerlerse, onun gelen kutusunda benim adımı da bulacaklardı.

April'ı sorgulayan memurların onun ne kadar bildiğini öğrenmeyi umduklarını söyleyebilirdim. Başlangıçta benim de yaptığım gibi, onun saf olup olmadığını merak ediyorlardı. Ya da aptal, ya da her ikisi. En kötü senaryoda, suç ortağı bile olabilir miydi? Ama April sadece ağladı, çok geç öğrendiği şey için özür diledi. Şüphelendiği ama kendisine bile inkar ettiği şey için özür diliyordu. Memurlara Nina'dan ve

Utah'ta aldığı mesajlar. Domanska aradıktan sonra Meghan'ın adına baktığını itiraf etti. Domanska Skye'ı sorduğunda daha çok ağladı.

Daha fazla memur geldiğinde ve garsonlar sorgulanıp serbest bırakıldığında, gizemli Marjorie'nin Caldwell, Idaho'da bulunduğunu ve James'in yetkililerden kaçmasına yardım ettiği için tutuklandığını öğrendik.

April kulübeden kaçmasına neden olan olaylar dizisini anlatırken polise Marjorie'nin James'in üvey annesi olduğunu söyledi. James altı yaşındayken annesi ölmüş, babası da aynı yıl Marjorie'yle yeniden evlenmişti. James on yaşına geldiğinde boşanmışlardı. Kollarında, sırtında ve bacaklarında -bir tişört ya da şortun gizleyebileceği her yerde- bulunan silik yara izlerinin ondan geldiğini ima etmiş ama asla doğrudan kabul etmemişti.

Marjorie evliliklerinin ilk yıllarında evi aramayı denemiş, önce April'la sonra da kızlarla tanışmak istemişti. Ama James onu bir daha görmek istemediğini açıkça belirtmişti. Ta ki kulübe için arayana kadar.

Domanska Cascade'e vardığında April ve kızları - ve beni, Skye ve Meghan'ı - geceyi geçirmek üzere yakındaki bir motele götürdü. O sırada saat neredeyse gece on birdi. April tutuklu değildi. Kızlar da barda uyuyakalmışlardı.

Küçük kulübe motele vardıklarında Domanska uykulu Emma'nın elinden tutmuş, April ise Kimmie'yi kucağına almıştı. April soyunma zahmetine girmeden kızların yanındaki büyük yatağa tırmanırken Skye ve ben orada kaldık. Meghan, Domanska'yı koridordan odasına kadar takip etti.

"Veda etmeden gitmeyecek, değil mi?" April başucu lambasını kapatıp odayı kadifemsi bir karanlığa gömerken Skye bana sessizce sordu. Sesindeki hüzün sis gibi soğuk ve ağır bir şekilde üzerime çöktü.

Üçümüz arasında Skye'ın yoluna devam etmekle en az ilgilenen kişi olduğunu biliyordum. Onu neyin beklediğinden ya da oraya nasıl ulaşacağından emin değildi. Büyükannesi Meghan gibi değildi. Henüz aynı şekilde sürüklenmeme izin vermemiş olsam da ben hazırdım. Nelly teyzemi bulmaya hazırdım. Ona küçük bir kızken benim için ne kadar önemli olduğunu söylemeye ve makarna kolyeleri ve oyun buluşmalarından daha derin bir seviyede kim olduğunu öğrenmeye. Onu tekrar bulma fikri içimi sıcak bir parıltıyla doldurdu. O ışığa doğru ilerlemeye hazırdım.

"Geri dönecek," diye Skye'a güvence verdim, kendi rahatlığım ve umudum onun hüznünün nemli sisi arasından güneş ışığı gibi süzülüyordu.

* * *

Meghan bir saat sonra karanlık odaya girdiğinde elinde geçen haftanın olaylarıyla gelmişti. Ken -Skye'ın Daily Grind'deki müdürü- James'i bir fotoğraf dizisinden seçmişti, bazen tezgâhta onunla flört eden kişi olarak.

Ancak James'in park yerindeki plakasını gösteren video Skye'ın arabasına bindiğini göstermiyordu. Froyo dükkanının güvenlik kamerası da Skye'ın bir araca bindiğini gösterirken James'in yüzünü göstermiyordu. Domanska, Boise'de yatakta olan Kittleson'ı aradığında, onu Skye'ın cinayetiyle ilişkilendirmek için ellerindeki ikinci derece kanıtların ötesinde bir kanıt olmadığı sürece, savcının şu anda suçlamaları ilerletmeyi planlamadığını açıkça belirtti. Araba temizdi. Onu zaten Utah'ta Meghan'ın cinayetinden yakalamışlardı. Ve Meghan'la ve başka pek çok kadınla MatchStrike.com adlı bir sitede tanıştığını öğrenmişlerdi.

Meghan bana Domanska'nın adımı söylediğini söylediğinde - *Brecia Collier* faili meçhul davası - içimden bir elektrik ürpermesi geçtiğini hissettim. Colorado'dan bir dedektif Idaho'ya doğru yola çıkmıştı. Ailem ve kız kardeşim sonunda bana ne olduğunu öğreneceklerdi. Belki uygulama aracılığıyla yolunun kesiştiği diğer kadınlar da ortaya çıkacaktı. Nicole. Elle. Onlar da cevapları bulacaklardı.

Tam olarak bitmediğini biliyordum. Pek çok insan için kalp ağrısı ve dehşet daha yeni yeni artıyordu; ancak ben bu hikâyedeki rolümün nihayet sona erdiğini biliyordum. Ve James Carson olmadan ilerlemeye hazırdım.

Sonra Skye'ı hissettim, üzüntüsü umutsuzluğa dönüşüyordu.

Bir anda, hissettiğim rahatlama da kesildi.

Ailesinin ihtiyaç duyduğu cevaplar tam da orada gibiydi. Bebeklerini kimin öldürdüğünü biliyorlardı. Ama işler böyle giderse, Skye'ın adı mahkemede duyulmayacaktı. MatchStrike.com'da onun adını bulamayacaklardı. Davası kapanacaktı.

Skye'ın annesini hayal ettim - anılarında bize gösterdiği annesini. Aynı buklelere ve altın sarısı tene sahip kıvrak, siyah saçlı kadın. I

MatchStrike davasıyla bağlantılı acılı ailelerin haberlerini izlediğini hayal etti. Avukatlar onu üç değil iki cinayetten hapse atmak için mücadele ederken makale üstüne makale okuyarak ayrıntıları öğrendi. Görünüşte dumanı tüten bir silah olmasına rağmen, "kanıtlanması çok zor" olduğu için kızının gözden kaçmasına izin verildiğini biliyordu.

Skye'ın umutsuzluğu sertleşip teslimiyete dönüşürken, başını çevirip nihayet uykusunda yumuşak ve derin nefesler alan April'a . "Sorun yok. Bunun olabileceğini biliyordum." Gözlerini kapattı ve kısık bir sesle ekledi, "Ben hâlâ önemliyim."

Meghan kaşlarını çattı. "Hâlâ öyle." Düşünceli görünüyordu, yüzünü motelin panjurlarının köşelerindeki ay ışığı parçacıklarına çevirdi. "Belki gözden kaçırdıkları bir şey vardır. Belki de sana yaptıkları için onu hâlâ suçlayabileceklerdir."

Skye homurdandı. "Kittleson muhtemelen çok şey kaçırmıştır. Onlar beni bulmadan önce bile yoluna devam etmeye hazırdı."

Meghan onun yanına geçerek ellerini hem Skye'a hem de bana uzattı. "O zaman neyi kaçırdığını görmek için birlikte bakalım."

* * *

Gecenin geri kalanını Skye'ın anılarını inceleyerek geçirdik.

Daily Grind'de "James "in onunla flört etmesinin her acı verici detayını izledik.

Utangaç ve tereddütlü Skye'ın o gün iş çıkışı otoparkta arabasına bindiği her acı verici an.

Sonrasında gelen her tarifsiz an.

Sadece onun gördüklerini görebiliyor, hatırladıklarını hatırlayabiliyorduk elbette.

Ama Skye'ın en son geldiği kafedeki anısını izlerken birden irkildim.

Elinde tuttuğu tek kullanımlık kahve fincanı. Üzerinde küçük gülen bir surat, kirpikler, "James" ve "sıcak çikolata" yazan bir fincan.

Bunu daha önce kendi anılarımda, onun evinde görmüştüm. Masanın çekmecesine koymuştu.

Skye ve Meghan'ı bıraktım, onlara söylemek için çıldırıyordum. "Skye, güvenlik kamerası görüntülerinde elinde kahve fincanı var mıydı?"

Skye başını salladı. "Bilmiyorum. Hepsini izlemedim. Sadece annemin tekrar tekrar izlediği kısımları. Yine de kamerada olduğunu biliyorum, o sabah kafede olduğu zamandan beri."

Elini tuttum ve ona masasının çekmecesindeki kahve fincanının anısını gösterdim. Hâlâ orada olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Olsa bile, arama emrini uygulayan dedektifler neye baktıklarını bilecekler miydi?

"Domanska'ya söylemeliyiz," diye ısrar etti Meghan, motelin kapısına doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Dinleyecektir."

OceanofPDF.com

52. GÖKYÜZÜ

KUNA, IDAHO

Domanska'nın kahve fincanını Brecia'nın hatırladığı yerde bulamayacağını biliyordum.

Hâlâ orada olup olmadığını kim bilebilirdi ki? Böyle bir şeyi ortalıkta tuttuğunu hayal bile edemezdim.

O gece dedektifin rüyalarını fısıldarken, kendimi hayal kırıklığına uğramaya hazırladım.

Cinayetim çözülmeden kalacaktı. Pek çok cinayet çözüldü. Her halükarda ölü kalacaktım elbette. Ne fark ederdi ki?

Ama hayattayken sahip olduğum dikkat dağıtıcı şeyler olmadan kendine yalan söylemek daha zordu. Telefon yok. Televizyon yoktu. Sadece kendi düşüncelerim ve dedektife bakarken vücudumda gezinen hayal kırıklığının dikenleri

-Meghan uyurken onun için çok mücadele etmişti.

Meghan ve Brecia'ya kesin bir ifadeyle "Bulamayacak," dedim. Beni düzeltmediler. Ama fısıldaşmayı da kesmediler.

Bulamayacağını biliyordum.

Ta ki o ana kadar.

* * *

Artık masanın çekmecesinde değildi. Aslında, garajdaki geri dönüşüm kutusunun dibinde, Amazon kutularının ve gıda ambalajlarının altına gizlenmişti ve o hafta başında alınmaya hazırdı - eğer April ve kızları alıp kaçmasaydı.

Domanska bunu Daily Grind'in güvenlik kayıtlarında buldu - James'in beni öldürdüğü sabah dışarı çıkarken elinde fincanı tutarken çekilmiş bir fotoğraf karesi - fincanın kendisini bulmadan önce.

Hareketsiz karede oyalanışından, bardağın üzerine çizdiğim küçük gülen yüz kirpiklerine kadar görünene kadar yakınlaştırmasından, dinlediğini anladım.

Öngörülebilir gelecekte tüm davalarda Dedektif Kittleson'ın yerini alacak olan Dedektif Andrews'un, "MatchStrike Katili "ne yönelik suçlamalara benim cinayetimin de ekleneceğini söylediğini öğrenince annem ağladı.

Ona söylediğinde hepimiz -Brecia, Meghan ve ben- oradaydık. April ya da Domanska yerine annemle kalıyorduk.

April ve kızlar için en iyisini umuyordum ama onlar hakkında Brecia gibi hissetmiyordum. Ona yardım ettiğimiz için mutluydum elbette. Ama kocasının yaptıklarının ayrıntılarını öğrendiğinde yaşadığı dehşeti ya da gözyaşlarını görmek istemiyordum.

Yaptığı şey için onu suçlamıyordum; ancak, kocasına başka tarafa bakmak yerine biraz daha sert baksaydı hala hayatta olacağımdan emindim.

* * *

Üç cinayet suçlamasıyla kefaletsiz olarak tutuklu bulunan James'i hapishanede ziyaret ettik.

Bu benim fikrimdi.

Düzgün bir veda etmek istedim. Hepimiz istedik.

Gerçekten acınası görünüyordu. Sakalı çoktan iğrenç bir kuş yuvasına dönüşmeye başlamıştı ve üzerinde ayak bileklerinden çok kısa olan kirli turuncu bir tulum vardı.

Metamfetaminden inen iri yarı bir devle birlikte küçücük bir hücreye kapatılmış, olası bir ölüm cezasını beklerken, sonunda hak ettiği kadar korkmuş ve güçsüz kalmıştı.

Onunla tam üç gün geçirdik.

Her uykuya daldığında ona yaklaşır ve kabuslardan oluşan magnum opus'umuzu bestelerdik.

April, polise bildiği her şeyi anlattı. Bir muhabire ölüm cezasının aşırı görünmediğini söylerken gözlerindeki çelik.

Kadınlar, Idaho, Utah ve Colorado'daki haber merkezlerini arayarak kendilerinin de onunla karşılaştıklarını .

Adamın kendisine yaptıklarından ve aslında ne kadar iğrenç biri olduğundan bahsederken Elle'in gözleri parlıyordu.

Nicole'ün rahatlamış, neşesiz kahkahası, randevusundan çıkmak için bir arkadaşına gönderdiği mesajları paylaşırken, onu restoranda hesapla yalnız bıraktı.

Marjorie, hikayenin kendi tarafını bir magazin gazetesine satıyor. "Üvey Oğlum Seri Katil."

Colorado, Utah ve Idaho'daki iş arkadaşları basına onun iş yerinde göründüğü kadar zeki olmadığını söylediler.

Kabuslar tam olarak istenen etkiyi yarattı.

Her seferinde birkaç dakika sonra çığlık atarak ve nefes nefese uyandı, "sürtükler" ve "yalanlar" hakkında gevezelik etti.

Uykuya daldığı her an onu beklediğini bildiği kâbuslardan kaçınmak için uyanık kalmaya çalışmaya başladı. Günler geçtikçe bu durum onu daha da alıngan, huysuz ve sayıklayan biri haline getirdi.

Hücre arkadaşı, meth kafalıbunların hiçbirini takdir etmedi.

Üçüncü gün, sabahın ikisinde, Meth Head'in canına tak etmişti. James acıklı bir ulumayla uyandığında, alt ranzadaki yatağını fırlattı ve James'i tek bir hareketle üst ranzadan çekti.

James iğrenç bir gümbürtüyle yere düştü ve hücrenin köşesine doğru çabaladı, gözlerini etrafta gezdirerek neler olduğunu anlamaya çalıştı. Garip bir açıyla sarkan sağ kolunu tercih etti.

Meth Head ilerledi.

James yardım için bağırdı.

Hapishanenin ışıkları kapalı kaldı.

Çılgınca çığlıkları hücre bloğunda yankılanırken, üçümüz koridordan aşağıya, dikenli tellerin ve parmaklıkların ötesindeki ay ışığına doğru yürüdük. Arkamıza bakmadık. Yaşarken de, ölürken de bizden yeterince şey almıştı.

Bundan sonra olacaklardan zevk almak yoktu. Sadece adalet.

* * *

Ondan sonra bir hafta boyunca annemde kaldık, küçük mutfağın ve karakolun ya da kulübenin aksine güvenli bir sığınak gibi hissettiren evin güneş ışığını içimize çektik.

Vedalaşmalarla oyalanmadım. Ve ne Meghan ne de Brecia ailelerini bir kez daha görmek için Colorado ve Utah'a geri dönmekten bahsetmedi. Gelecekte sevdiklerimizle yeniden bir araya geleceğimizi bilmek, bu son vedaları daha az korkunç hissettirdi.

Üçümüz o son anlarımızı anılarımda bir bağlantı arayarak geçirdik. Büyükannem ve büyükbabamın ve onlardan önce gelen herkesin matrise beni kabul edecek birini arıyorduk.

Sonunda El Salvador'da bulduk. Oraya sadece bir kez gitmiştim, o da bebekken. Annemin kız kardeşini ve onun iki kızı Rocio ve Erica'yı ziyaret etmiştik. İkisi de benim yaşıma yakındı ve hâlâ hayattaydılar. Ama o kısa yolculukta, kimi arkadaş kimi akraba olan düzinelerce insanla tanışmıştık. Brecia ve Meghan için San Salvador'a yaptığımız o gezinin anılarını yeniden canlandırdığımda, ikinci kuzenler, üvey kardeşler ve bir büyük teyze ile tanıştığımı gördüm.

Annemi kocaman kucaklayarak karşılayan ve pembe yanaklarıma uzanan anılarımdaki insanlara seslenirken kendimi aptal gibi hissediyordum. Ne demem gerekiyordu ki? "Merhaba, sen de mi öldün?"

Bir yaşındaki tombul benliğim büyük teyzem Marcia'nın kollarına atılana kadar anılar hep aynı kaldı.

"Beni duyabiliyor *musun*?" Bebek ellerimin ağaran saçlarını tutuşunu izlerken ona usulca sordum.

Kelimeleri söylediğimde, anlık olarak hafızanın değiştiğini hissettim. Meghan ve Brecia aniden gözden kayboldular ve Marcia'nın gözleri şaşkınlıkla kocaman açılıp adımı söylediğinde *bana* baktığını anladım. Skye değil

-Ortaokula başladığımda ısrarla istediğim, kulağa İngilizce gelen isim- ama doğum adım: Estela. *Gökyüzündeki yıldızlar*. "Ah, mija, Estelita. ¿Cómo puede ser?"

"Git," diye duydum uzaktan, hafızamın kenarlarından. Ve bir an için zamanın pek çok farklı yerinden sevildiğim hissine kapıldım.

Meghan'ın sonunda büyükannesinin anısına sıcak bir battaniye gibi sarıldığını hayal ettim.

Aklıma Brecia ve Nelly Teyzesi geldi.

Sonra kendimi anılara, beni bekleyen kollara bıraktım.

OceanofPDF.com

YAZARDAN NOT

Eğer bu kitabı beğendiyseniz, olumlu bir eleştiri benim için dünyalara bedeldir. Diğer küçük basım yazarları gibi ben de yeni okurlara ulaşmak için büyük ölçüde ağızdan ağıza tavsiyelere güveniyorum.

Size söz verebilirim ki her bir yorumu okudum. Çünkü her biri bu hikâyeye açılan yeni bir pencere. Ve eğer bu kitabı sevdiyseniz, bu kitabı *sizin* için yazdım - bu yüzden bu notu teşekkür bölümünden *önce* koyuyorum.

Buradan .yorum bırakabilirsiniz

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu kitaba zamanlarını, yeteneklerini ve desteklerini veren herkese en içten şükranlarımı sunarım.

Brett Stanfill'e teşekkür ederim. Teşvikleriniz, coşkunuz ve geri bildirimleriniz büyük bir armağan oldu.

Bryan ve Jeanne Allen'a dostluğunuz, güzel beyinleriniz ve bu projedeki desteğiniz için teşekkür ederiz. Sizin sayenizde daha iyi oldu.

Stephanie Nelson'a teşekkür ederim. Cömertliğiniz ve içgörüleriniz için çok minnettarım. Sen gerçek bir akraba ruhsun.

Editörüm Patti Geesey'e teşekkür ederim: Sen gerçek bir cevhersin ve bu kitaba gösterdiğin özen için sana minnettarım.

Son olarak, ilk okurum, evim ve en iyi arkadaşım olduğu için Nate'e teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

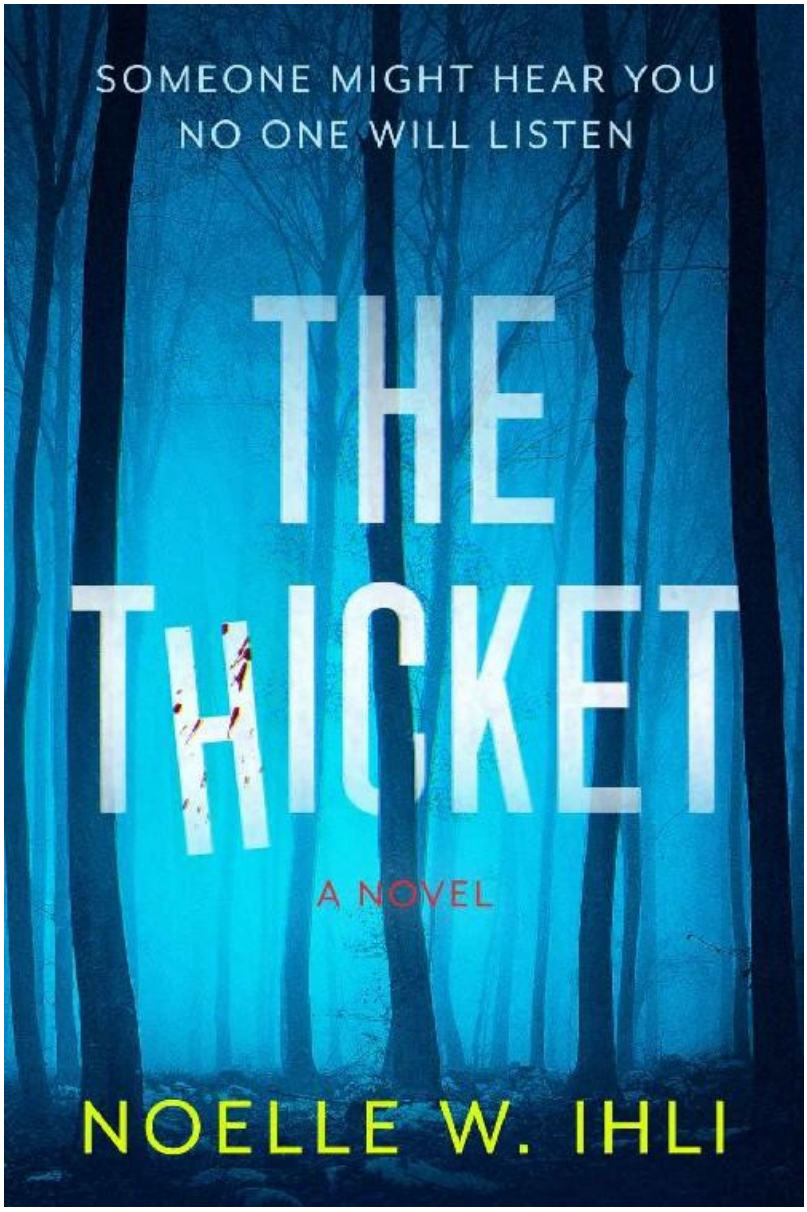
Noelle'in iki büyük tutkusu cinayet ve atlardır (ayrı ayrı, asla birlikte değil).

Noelle, Luke ve Max'in erkek annesi ve Michelle'in kedi annesidir. Pantolon giymeye istekli olduğunda (ki bu giymeyi arzuladığından daha az sıklıkta oluyor), anne kot pantolonları içinde bulunabilir. Kocası Nate onun tanıdığı en iyi insan.

OceanofPDF.com

Heyecan verici bir alıntı için okumaya devam edin
Noelle W. Ihli'nin The Thicket adlı romanından

OceanofPDF.com

SOMEONE MIGHT HEAR YOU
NO ONE WILL LISTEN
THE THICKET
A NOVEL
NOELLE W. IHLI

17 Eylül

Sarışın haber sunucusu iki kurban hakkında yaşları dışında neredeyse hiçbir şey söylemiyor.

Ancak Taylor'ın telefonunun, kurbanlardan birinin Minico Ortaokulu'na gittiğinden emin olan Maren ve Jamie'den gelen mesaj bildirimlerini cıvıldatmaya devam etmesi için gereken tek şey budur. Braden. Ya da muhtemelen Brandon. Kimse adını hatırlayamıyor.

Kız kardeşi Norah, ortaokulda kısa bir süre arkadaş gruplarının bir parçası olmuş. Maren'e göre Norah, bir saat önce KQRZ'deki son dakika yorumlar bölümünde birisi onu etiketlediğinde Facebook profilini silmiş.

Şimdiden, Rupert, Idaho'da 605 kişi kendilerini Thicket'taki olaydan "güvende" olarak işaretledi. 1000 paylaşımı ve bir o kadar da yorumu var. Bu gece neredeyse Thicket'a gidecek olan ama çok fazla ödevi olan çocuklar var. Gençleri bu gece Thicket'ta olması gerekirken mesajlarına cevap vermeyen çılgına dönmüş ebeveynler var. Haber görüntülerinin yakın çekimlerini paylaşan hafiye adayları var. Şimdiden trajedinin sahte haber olduğunda ısrar eden sürüngenler var. Ve kimse kanın gerçek olduğunu fark etmeden önce kulübenin zeminindeki cesetleri gördüklerinde ısrar eden birkaç kişi var.

Taylor telefonunu sessize alır ve odasındaki televizyonu açar. Haberlerde bir ceset torbasının ambulansa yüklendiği aynı grenli görüntüler tekrarlanmaktadır. Bir noktada kamera ilerlerken, ambulansın yanıp sönen ışıkları plazanın ortasındaki DJ kabininin yanıp sönen ışık gösterisiyle çarpışıyor. Bir an için Taylor'ın yatak odası gökkuşağı ışınlarının spreyiyle yıkanır.

Sarışın haber sunucusu Caroline, "korkunç trajedi" ve "henüz yeni bir bilgi yok" hakkındaki aynı bilgileri tekrarlarken, kamera karanlık bir kulübenin cephesine keser. Açık kapı bir ağız gibi esniyor. İlk müdahale ekipleri olay yeri bandının altından geçip içeride kaybolurlar.

Caroline izleyicilere kulübenin dış duvarlarında parlayan kanın gerçek olmadığını, bunun yerine Thicket'ın dekorunun bir parçası olduğunu söylüyor.

Taylor, Caroline'ın aradaki farkı nasıl anlayabildiğini merak eder.

Yatak örtüsünü omuzlarına doğru çekerken ve kabinin içindeki gerçek kanın neye hayal ederken midesi biraz daha sıkışıyor. Telefonunun kilit ekranına bakar ve

Jamie'den gelen son mesajı okuyor. *Bu her şeyi kapatacakları anlamına mı geliyor?* Bunu çatık kaşlı bir emoji takip ediyor.

Taylor da kaşlarını çatar ve televizyonu kapatmak için kumandaya uzanır. Sabah Maren ve Jamie'ye mesaj atar. Ama yatağa girmeden önce Facebook'a giriyor ve kendini güvende olarak işaretliyor - sonra yatak odasının penceresindeki kilidi iki kez kontrol ediyor. Aptalca davranıyor, diye kendi kendini azarlıyor. Thicket'a bıçak sokan kişinin şu anda yatak odasının penceresinin dışında olmadığı neredeyse kesin. Sadece haberleri izledikten sonra endişeli hissediyor.

Ama yine de, o bir yerde.

OceanofPDF.com

1

5 saat önce

"Kazan dairesine gizlice ne yapıyordun Freddy?" Norah'nın kardeşi Brandon parmağıyla, tam karşısında duran kısa boylu ve hafif kilolu Freddy Krueger'ı işaret ediyor.

Brandon karnını şişiriyor ve sıvazlıyor. "Şu Twinkie'leri seviyorsun, ha?" Norah utanç içinde başını öne eğiyor ve Brandon'ın da onu takip edeceğini umarak yürümeye devam ediyor. "O gerçekten Freddy Krueger değil," diye tıslıyor Brandon geçerken kulağına. "Pislik gibi davranmayı bırak."

Hemen önlerindeki bir grup çocuk durmuş, çekişmeyi izlemektedir. Norah yerdeki bir çatlağa takılıp düşerken çocuklardan biri kıs kıs gülüyor ve kızlardan biri Norah'ya alaycı bir bakış attıktan sonra bakışlarını Brandon'a çeviriyor. "Pislik herif," diye mırıldanıyor yanındaki iki kıza, pembe bomber ceketinin fermuarını daha da sıkıyor ve kalınca parlatılmış dudaklarını şapırdatıyor. "Hadi, daha hızlı yürüyelim."

Norah'nın yanındaki duvardan tiz bir düdük sesiyle buhar fışkırıyor ve Norah yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissederek çığlık atıyor. İlerideki gruptan bir kahkaha sesi daha duyuyor.

Norah bu gece kardeşini Thicket'a götürmeyi kabul ettiği için yüzüncü kez pişmanlık duyuyordu. Gerçi pek de seçme şansı yoktu. Brandon bir şekilde Norah'nın Cuma günü sadece son dersi kaçırmakla kalmadığını, aynı zamanda çaldığı bir saati Raft River'dan birkaç gençle ot içerek geçirdiğini de biliyordu.

Yani aslında ona şantaj yapıyor.

Brandon, Freddy'den bir tepki almaktan nihayet vazgeçerken önlerindeki grubun ardından "Kaltak," diye seslenir. Bunu, kızın ve arkadaşlarının muhtemelen diğer çığlıkların ve duvardan gelen yeni bir buhar patlamasının üzerindeki hakareti duymayacakları kadar sessizce söylüyor.

Norah arkasını dönüp daha hızlı bir tempo tutturmaya çalışıyor ve bir kazan dairesinden esinlenerek modellenmiş kırmızı ışıklı büyük kulübeye doğru ilerliyor.

Fırtınadan sonra kaldırım gibi kokan serin havada daha hızlı sıcak buhar patlamaları oluyor. *Freddy'nin Kabusu*'ndan daha fazla öcü -*bunlar* robotik- karanlık köşelerden fırlıyor. Norah her seferinde bir çığlık atıyor ve sonunda Brandon'ın neden bu kadar uzun sürdüğünü görmek için arkasına bakıyor.

Her zamankinden daha yavaş ilerliyor.

"Lütfen acele eder misin?" diye bağırır Brandon'a. Kızgın ve sinirli bir şekilde. Perili evler hiçbir zaman onun ilgi alanına girmemiştir ama Brandon bu konuda takıntılıdır. Karanlık odada olduğu yerde duruyor, kaos karşısında dişlerini gıcırdatıyor ve Brandon'ın nihayet duyabileceği bir mesafeye gelmesini bekliyor.

"Jace'in annesinin seni bu gece buraya getirmesi gerekmiyor muydu? Gerçek arkadaşlarına ne oldu?" diye patlar.

Daha ağzından çıkmadan kelimelerin acısını hissediyor. İğrenç ama hassas küçük kardeşini iğneleyeceklerini biliyor. Bir yanı özür dilemek istiyor. Eskiden yaptığı gibi saçlarını karıştırmak ve birlikte geçirdikleri zamanın tadını çıkarmaya çalışmak. Diğer yanı ise -daha büyük bir yanı- sadece kaba ve sinirli hissediyor.

Brandon'ın çenesi geriliyor ama ona bakmıyor. Onun yerine, beton duvarlardan yukarı doğru kıvrılan ve aşağıdaki zemine küçük su damlacıkları damlatan metal boruları inceliyor. Hemen ileride, parlayan bir fırın var. Sıcak kömüre ve kemik parçalarına benzeyen bir şey püskürüyor.

Norah çenesini sıkıyor. "En azından daha hızlı hareket edebilir miyiz? Burası iğrenç."

Brandon daha yavaş yürüyor. "Onlara arkadaşlarından bahsetsem annemle babam sana ne kadar ceza verir sence?" diyor.

Siyah paltolu ve maskeli biri karanlıkta Norah'nın yanından geçerken Norah istemsizce bir kez daha inliyor. Artık canına tak etmişti. "Seni buraya *getireceğimi* söyledim. Bütün gece bu ucube gösterisinin içinde yürüyeceğimi söylemedim."

Birkaç metre sağlarında, loş ışıklı bir çıkış tabelasını işaret ediyor. "Meydanda bekliyorum."

Norah ona dönüp bakmadan çıkış tabelasına doğru yürüyor, böylece onun bebek yüzünde alaycı bir ifade mi yoksa yaralı bir ifade mi olduğunu göremeyecek.

Ahşap bir çıkış kapısından geçip kendisini plazaya geri götüreceğini vaat eden ağaçlık patika boyunca ilerlerken öfkesinin buharlaştığını hissedebiliyor.

On dakika sonra, DJ kabininden gelen gümbür gümbür müziğin sesi ona neredeyse orada olduğunu söylüyor. Hava hâlâ çoğunlukla aydınlık. Meydanda dolaşan canavarlar, ormanlık patikalarda ve kulübelerde oldukları kadar korkutucu değiller. Mini çöreklerin kokusu ağzını sulandırıyor.

Norah ellerindeki en büyük çörek paketini almaya karar verir. Tarçınlı ve şekerli olanlardan. Birazını Brandon için saklayacak.

2

Brandon, Norah'nın gittiğinden emin olana kadar boruları, ocağı, her şeyi inceliyormuş gibi yapar. Yüzüncü kez, buraya hiç gelmemiş olmayı diliyor.

Andrew, Brandon'ın Thicket'a gitmesinden on beş dakika önce bir grup mesajı göndermişti.

Üzgünüm, kardeşlerim. 2 çok ev ödevi.

Beş dakika sonra Brandon'ın telefonu tekrar çaldı. Cole. Sonra da annesi şoförlük yapacak olan Jace.

Bu yüzden Norah'a onu götürmesi için şantaj yaptı. Annesi Jace ve diğerlerinin onu ektiğini öğrenirse, onu yine öğle yemeğindeki o aptal "Buddies" atölyesine gönderirdi. Hani geçen yıl, okulun başlamasına iki gün kala bazı çocuklar dolabına kalıcı kalemle "patinaj izi" yazdıktan sonra aptal bir bebek gibi ağladığında katılmak zorunda kaldığı atölye.

Andrew, Jace ve Cole'un canı cehenneme. Yarın okulda ilk derste herkese Çalılık'ta nasıl tek başına yürüdüğünü ve hiç korkmadığını anlatacaktı. Dışarının hâlâ aydınlık olduğunu ve kendisini götürmesi için kız kardeşini kandırdığını söylemeyecekti. Thicket her yıl SocialBuzz'da "Amerika Birleşik Devletleri'ndeki En Korkunç 10 Perili Ev" listesine girerdi. İnsanlar etkilenirdi.

Brandon Dokuzuncu Kulübe'nin, yani kazan dairesinin çıkışına ulaştığında, patikanın aşağısında bir yerlerden gelen kulak tırmalayıcı bir çığlık korosu duyar. Güneş biraz daha alçalmış ve sık ağaçların gölgeleri uzamaya başlamıştı. Sınıf arkadaşlarının iddialarına rağmen Thicket'ın bu kadar büyük olacağını tahmin etmemişti. Ağı birbirine bağlayan işaretli patika

Perili kulübelerden oluşan bu yol, çalılıklar, çam ağaçları ve sık kavak ağaçları arasından geçmektedir. Yaz aylarında, ayrıntılı dekorlar söküldüğünde ve jeneratörler gittiğinde, Thicket popüler bir yürüyüş noktasıdır.

Patikadan birkaç metre ötede, bir dal sessiz bir patlamayla kırılıyor.

Brandon yürümeyi bırakır ama Norah'nın fikrini değiştirerek geri dönme ihtimaline karşı yüzünü nötr tutar.

Uzaklardan gelen çığlık kakofonisi dışında başka bir şey duymadığında midesinin sıkıştığını hisseder. Andrew neden daha önce mesaj atmamıştı? Neden diğer herkes de son dakikada aniden meşgul olmuştu?

Midesindeki düğüm daha da sıkılaşıyor. İçlerinden biri gerçekten ondan hoşlanıyor muydu? Bu yıl farklı mıydı? Üç çocukla da aynı sınıfta ders görüyordu. Geçen hafta Brandon, Bayan Leavitt arkasını dönmüşken sandviçinin fıstık ezmeli ve reçelli tarafını tahtaya yapıştırdığında gülmüşlerdi. Ve ondan sonraki gün Cole, "Sınıfımıza Hoş Geldiniz "i "Kıçınıza Hoş Geldiniz "e çevirmek için sınıf kapısındaki manyetik harflerden birkaçını indirmesi için ona meydan okumuştu. O da yapmıştı.

"Benden hoşlanıyorlar," diye sessizce mırıldanıyor ve kendini dökülmüş yapraklarla dolu patikada yürümeye devam etmeye zorluyor. Ama Jace, Andrew ve Cole'un şu anda birlikte olup olmadıklarını merak etmekten kendini alamıyor. Andrew'un evinde pizza yerken video oyunları oynuyorlar. Brandon'ın Thicket'ta yalnız olduğu gerçeğine gülüyorlar.

Brandon düşüncelerini bir kenara iterek sağındaki patikayı kaplayan sık ağaçlara bakar. Nihayet plazanın çıkışına ulaştığında Norah'ya daha nazik davranmaya karar verir. İstediği gibi onunla birlikte mısır labirentine girecekti. Pislik gibi davranmayı bırak. Birden annesinin ona verdiği 20 doları hatırlar; kendisi ve diğer çocuklar için şekerleme almak için. Cebinde buruşuk banknotu arar ve plazadaki her şeyden bir tane almaya karar verir. *Sonra* Norah'yı bulur.

Brandon patikadaki bir sonraki dönemeci döndüğünde nihayet bir sonraki yapıyı görür; bir tarafı neredeyse çökmüş, köhne bir ahırdır bu. Yapıyı bir arada tutan ahşap kalaslar eğilmiş ve gerginlik altında parçalanmaktadır.

Brandon köhne kapıyı kenara ittiğinde, keskin koku burun deliklerinin alev almasına neden olur. Ceketiyle burnunu kapatır. Sahte kan böyle mi kokar?

Oda şüpheli bir şekilde sessiz. Ve karanlık.

İleri doğru bir adım daha attığında, ışıklar aniden yanar ve oda hareketlenir.

Benekli derisi hâlâ vücuduna yapışık olan bir inek leşinin yarısı, iç duvarın kenarına şiddetle çarparak ıslak bir gümbürtü sesi çıkarıyor. Tavandan sarkan devasa et kancaları, bir dizi metal tel tarafından ileri geri çekildikçe sallanan, kıpkırmızı parlayan başka leşler de var.

Brandon sıçrar ve nefesinin altında küfreder, sonra hızla arkasına bakar.

Gözüne başka bir şey çarpmayınca, sallanan leşlerin geçip öne doğru eğilerek duvarda asılı duran yarısı kesilmiş ineği inceliyor. Detaylar oldukça müthiş. Boğumlu, siyah-beyaz saç kıvrımları gübre lekeleriyle kaplanmış. Ve kafanın yanındaki pürüzlü, kanlı kesiklerin üzerinde gerçek sinekler dolaşıyor. Vızıltılarını duyabiliyor.

Gözlerini kısarak yaklaşıyor ve sinekleri nasıl tuttuklarını merak ediyor. "Sineklerin" odanın köşesindeki küçük bir projektörden geldiğini fark ettiğinde belki bir adım uzaktaydı, ışık huzmesi leşlerin üzerindeki spot ışıklarının parıltısıyla maskelenmişti.

Brandon uzaklardan uzun, takırdayan bir çığlık duyar ve ardından yüksek bir gümbürtü duyulur.

Önce arkasına, sonra önüne bakar. Hâlâ kimse yok.

Cebinden telefonunu çıkararak ineğin yarı kapalı, şişmiş ve sineklerle kaplı gözünün fotoğrafını çeker. Sonra da fotoğrafı Jace'e başlıksız gönderir. *İşte.*

Telefonu cebine koyan Brandon, mezbahanın ortasındaki ahırın tavanından sarkan kirli çarşaflara doğru ilerler. Çarşafları kenara ittiğinde, yanıp sönen ışıkların gittiğini, yerini karanlık odanın ortasındaki loş, titrek bir ampule bıraktığını görür. Duvarları ve beton yolu kaplayan kafesler seğiren tavuklarla dolu. Bazılarının gagaları eksiktir. Bazılarının bacakları. Bazılarının ise kafalarının tamamı. Zemin kalın bir beyaz tüy tabakasıyla kaplı ve kanla kırmızıya boyanmış.

Tulum giymiş ve yüzünü çuvalla örtmüş iri bir adam odanın köşesinde duruyor. En uzaktaki kafes sırasının hemen arkasında duruyor ve elinde parlayan bir balta tutuyor.

Adam Brandon'a doğru bir adım atar. Tulumunun önü daha fazla beyaz tüyle ve koyu kan lekeleriyle kaplıdır. Çuvalın içinde iki göz deliği ve yırtık bir ağız kesilmiştir.

Pürüzlü, gelişigüzel dişlerini göstererek gülümsüyor. Sonra bir öküz gibi böğürüyor ve baltayı başının üzerinde tutarak Brandon'a doğru koşuyor.

Brandon sertçe nefes veriyor ve olduğu yerde kalmak için kendini zorluyor. "Bana dokunamazsın," diye yüksek sesle alay ediyor ve sesi çatlamayınca rahatlıyor.

Adam Brandon'ın durduğu yerin hemen yakınında durur, böğüren çığlığı hırıltılı bir iniltiye dönüşür. Kırmızı sıvıyla sırılsıklam olmuş eldivenli eliyle yerde seğiren tavukları işaret ediyor, sonra tekrar Brandon'a dönüyor. Serbest eliyle baltayı ileri geri sallıyor.

Brandon iki orta parmağını kaldırıp aktöre bakıyor, adrenalin sırtından aşağıya doğru süzülüyor. *Her şey sahte.* Tek yapması gereken bunu hatırlamak. Adam baltayı yavaşça indirip arkasını dönerek odanın köşesine doğru yürüyüp çıkışı işaret ederken ağzının kenarından bir gülümseme geçiyor.

Brandon arkasından, "İşte böyle," diye sesleniyor ve çarşafların arasından geçerek bir sonraki odaya giriyor.

Bu oda daha küçük ve daha aydınlıktır. Önünde teneke bardaklar ve tabakların yanı sıra kırmızı kareli bir masa örtüsüyle donatılmış bir testere atı yemek masası var. Karşısında bir kadın sandalyesine çökmüş, yüzüstü oturuyor. Sırtındaki gevşek önlük iplerinin arasına gömülmüş bir balta sapı var.

Brandon temkinli bir adım atıyor.

Kadın zıplamayınca, omurgasına saplanmış balta kafasının hızlı bir fotoğrafını çeker. Bu fotoğrafı Cole'a gönderir. Sonra telefonu tekrar cebine koyarak çıkış kapısından geçer ve alacakaranlığa geri döner.

Bu gece o kadar da kötü değildi.

Amazon'da .mevcut

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.